

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 96
18 de febrer de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 49, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el pagament de serveis i prestacions sanitàries
(tram. 310-00466/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les retallades en serveis i ajuts socials (tram.
310-00467/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la gestió del medi natural (tram. 310-
00460/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 310-
00461/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el funcionament i les garanties d'eficiència del
servei d'emergències 112 (tram. 310-00458/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el Protocol marc i orientacions d'actuació
contra els maltractaments a les persones grans (tram. 310-
00459/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre els incompliments amb els ens locals (tram.
310-00456/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el pla de reindustrialització del Solsonès
(tram. 310-00457/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre els reportatges de Televisió de Catalunya amb
relació a les estructures d'estat (tram. 310-00465/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels acords del debat general
sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats, del març de
2014 (tram. 310-00462/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre la garantia juvenil (tram. 310-00463/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre la implantació del títol de transport T-10/120
de connexió entre les comarques de Girona i Barcelona (tram.
310-00464/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'atenció a les polítiques
socials bàsiques i l'economia especulativa i sobre la voluntat
de crear estructures d'estat i el desmantellament de les exis-
tents (tram. 317-00268/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva estada el 2003 en la
inauguració del port fluvial de Rosario (Argentina) i les seves declara-
cions en la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i l'Evasió Fiscals i
les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 317-00267/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment pel Govern
dels acords aprovats pel Parlament (tram. 317-00271/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures preses pel
Govern per a millorar l'ocupació i el nivell de vida dels catalans
(tram. 317-00273/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació del sistema sa-
nitari públic (tram. 317-00269/10) p. 22

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures preses pel Govern els darrers dos anys amb relació a les estructures bàsiques d'estat, les polítiques socials i la lluita contra la corrupció i sobre les mesures que cal prendre en aquest sentit abans de les eleccions del 27 de setembre (tram. 317-00270/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Parlament fins al finiment de la legislatura per al compliment dels deu projectes estratègics del Govern (tram. 317-00272/10) p. 25

Projecte de llei

de simplificació de l'activitat administrativa del'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (debat de totalitat) (tram. 200-00037/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa (tram. 300-00270/10) p. 45

Projecte de llei

d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00032/10) p. 50

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues (tram. 300-00265/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris (tram. 300-00276/10) p. 73

Interpel·lació

al Govern sobre la política universitària (tram. 300-00275/10) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions del Departament de Salut i les llistes d'espera (tram. 300-00274/10) p. 83

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 49.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (tram. 200-00037/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 476, 9).

3. Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00032/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 445, 12).

4. Projecte de llei de l'exercici de les professions titulades i dels col·legis professionals (tram. 200-00030/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 421, 36).

5. Proposició de llei electoral de Catalunya (tram. 202-00059/08. Comissió Promotora. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC/VIII, 636, 87).

6. Interpel·lació al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa (tram. 300-00270/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues (tram. 300-00265/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats (tram. 300-00272/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris (tram. 300-00276/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la política universitària (tram. 300-00275/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions del Departament de Salut i les llistes d'espera (tram. 300-00274/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el món local (tram. 300-00273/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les mesures d'urgència social (tram. 300-00268/10). Grup Mixt. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 300-00269/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i les desigualtats socials (tram. 300-00271/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment de la legalitat en el procés de preinscripció escolar (tram. 302-00247/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00248/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques d'ocupació (tram. 302-00249/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a garantir l'accés als subministaments bàsics (tram. 302-00250/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llei electoral (tram. 302-00251/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 84 del Reglament, els faig avinent que per a aquesta sessió plenària la diputada Begonya Montalban, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Així mateix, els recordo que el punt 5 de l'ordre del dia, relatiu a la proposició de llei electoral de Catalunya, se substanciarà demà, dijous, a les deu.

Pregunta

al Govern sobre el pagament de serveis i prestacions sanitàries (tram. 310-00466/10)

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera és sobre el pagament de serveis i prestacions sanitàries, i la formula la il·lustre senyora Eva Garcia, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, ahir, a l'acte de presentació del candidat Mas va presumir d'oferir sanitat universal a tots els catalans. Ho subscriu, senyor conseller?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut. Si us plau, senyores diputades i diputats...

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, ho sostinc i, a més a més, em sorprèn que vostè em faci aquesta pregunta.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Eva García i Rodríguez

Senyor conseller, poques sorpreses. Miri, ja fa un temps, molts mitjans de comunicació parlen que l'Hospital Clínic cobra setanta euros per habitació individual. Aquestes habitacions, que haurien d'estar disponibles sota prescripció mèdica, doncs, no, resulta que són per a aquells pacients que ho poden pagar. Senyor conseller, és indigne i immoral que vostès facin negoci amb la sanitat pública per pagar-se els seus festivals independentistes. És intolerable que cobrin aquests diners a una persona que ha d'ingressar en un hospital públic. Fer negoci amb els llits públics és denunciïble. Senyor conseller, fer caixa amb un hospital públic és inadmissible, però, miri, senyor conseller, mentre que vostès cobren a un malalt el preu d'una habitació d'hotel de quatre estrelles, els diners de la sanitat han estat espoliats per Convergència Democràtica de Catalunya.

Amb la manca de llits que tenim, també, en aquest hospital, per les seves retallades, és intolerable que cobrin diners per habitacions individuals. Vostè coneix molt bé la sala Hèlios d'aquest hospital, on els malalts es troben amuntegats sense les condicions mínimes indispensables per a qualsevol malalt. Aquesta –teòricament– sala d'observació s'ha convertit en una sala on el pacient es pot passar dies i dies per la manca de llits i estan sense calefacció, en lliteres, no en llits, i sense cap intimitat.

Cobrar per un llit en un hospital públic, senyor conseller, és una mesura discriminatòria i que atempta contra el principi d'universalitat de la sanitat. Senyor conseller, la sanitat a Espanya és gratuïta i universal. Ara entenem la seva estructura d'Estat: fer guardiola amb la sanitat pública, posant peatges per als que ho puguin pagar. Ja veiem com seria la sanitat en aquesta presumpta Catalunya independent. Vostè passarà a la història, senyor conseller, per ser el conseller que negocia amb la sanitat i el conseller que ha provocat que les mútues surtin més barates que la sanitat pública.

Vostès volen fer estructures d'Estat, volen independències absurdes, volen ser Suïssa o Andorra, però no tenen ni per pagar el més essencial, que és la sanitat, l'educació, els menjadors socials, els dependents, els discapacitats. Impossibile ser més irresponsable. Senyor conseller, rectifiqui i demani perdó als catalans.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, de tot el que ha explicat em quedo amb una cosa que vostè diu, que és aquest cobrament per llits individuals, que no em consta, però, ja que ho diu vostè, ordenaré que això es miri.

Però, miri, jo no sé qui li ha de demanar excuses als catalans, o disculpes als catalans. Jo crec que aquest racionament econòmic que patim, home, seria molt més suportable si el seu grup defensés en aquest Parlament i en el Parlament de l'Estat que els ingressos del Fons de Cohesió Sanitària de Catalunya –que no són demanar més diners, sinó aquells que ja està reglamentat que ens arribin–, es dotessin; que el Fons de Garantia Assistencial es fes per sobre de l'import que s'ha previst en els pressupostos del 2015 del Govern de l'Estat, que està molt per sota de la despesa que genera aquesta atenció; que, per altra banda, l'increment de l'IVA, que només afecta el sector sanitari d'aquest país, en els pressupostos de l'Estat, el Govern del Partit Popular i vostès, com a grup parlamentari al Parlament de Catalunya, defensessin que es posessin aquests 58 milions que ens constarà als contribuents d'aquest país pagar l'IVA sanitari pel canvi de criteri d'IVA reduït a IVA general.

I per altra banda, no cal que reiteri que m'agradaria molt que el seu grup parlamentari també defensés que es posin i es dotin els recursos econòmics per fer front a allò que estem fent front, que és el tractament de l'hepatitis C. Això és el que crec que és la seva responsabilitat en representació de catalans i segurament és d'això del que s'han d'excusar, de no defensar això davant del Govern de Madrid, que no és demanar més diners, sinó demanar aquells diners que ja està establert que ens han d'arribar.

I per tant, miri, sobre el sistema sanitari públic i la seva universalitat, jo crec que ja ho hem discutit tot aquí. Vostès han tingut molt clar on posen la línia d'universalitat; nosaltres entenem per universalitat, tal com diu el diccionari, que és universal; vostès entenen per universal un concret univers, i nosaltres entenem que no hi ha universos concrets, que l'univers és general.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les retallades en serveis i ajuts socials.

Pregunta

al Govern sobre les retallades en serveis i ajuts socials (tram. 310-00467/10)

La formula l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, està satisfeta amb el percentatge de pressupost que destinen a polítiques socials?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, gràcies per clarificar el sentit de la seva pregunta, perquè inicialment jo pensava que demanava l'opinió d'aquest Govern sobre les retallades en serveis i ajuts socials del Govern del Partit Popular.

Jo he de dir-li que amb aquells instruments de què disposem, que no són, ni molt menys, els que voldríem, ni els recursos que voldríem; malgrat els incompliments de lleis importants, com la Llei de la dependència; malgrat que vostès posen pals a les rodes quan intentem legislar en qüestions tan sensibles per als ciutadans com és la pobresa energètica i malgrat les retallades –aquestes sí– en polítiques socials –i recordo des de l'any 2011 cap aquí, només un 91,78 per cent de recursos menys, tenim, a Catalunya–, malgrat tot això, les administracions catalanes, Govern de la Generalitat, ajuntaments, el que fem és un grandíssim esforç i prioritització pressupostària per totes aquelles accions que tenen a veure amb el benestar de les persones i amb la lluita contra l'exclusió social.

Ho fem sumant esforços, que és la única manera que sabem de fer-ho, i de manera concertada, amb el tercer sector social.

La presidenta

Per a la repregunta, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Rafael López i Rueda

Senyora consellera, no menteixi. Miri, senyora consellera, els catalans hem de patir un Govern separatista que ens condemna a ser els novens en despesa social per habitant, els quarts per la cua en despesa educativa i els tercers per la cua en despesa sanitària. I vostè menteix perquè, miri, aquest any destinarà al pressupost un 68,63 per cent en polítiques socials, però és que la mitjana de les altres comunitats autònomes és un 75,93 per cent. Si destinéssim el que destinen la resta de comunitats autònomes, vostè tindria 1.600 milions d'euros més per destinar-ho a polítiques socials. És a dir, no menteixin.

Miri, mai com ara, amb el pacte de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, amb el full de ruta, s'han destinat menys recursos a polítiques socials. Li poso un exemple: aquest any destinarem a programes de protecció social 1.823 milions d'euros; fa tres anys hi destinàvem 1.995 milions d'euros. És a dir, vostè, el que ha fet és treure 578 milions d'euros en tres anys per a

polítiques socials, i això té un nom, li ho ha dit la diputada Garcia: espoli de les polítiques socials. Digui-li com vulgui, saqueig, assalt, depreciació, pillatge, espoli, vostès roben als més pobres per donar-ho als més independentistes.

Miri, cada cop que vostès treuen de les polítiques socials per donar-ho al procés, roben als més pobres per donar-ho al més independentistes. Cada cop que vostès desmantellen estructures socials per bastir estructures d'Estat, el que fan és espoliar les polítiques socials dels catalans. I si no, contesti'm, per què, la mateixa setmana que vostès anunciaven que li treien 50 milions d'euros a les residències, anunciaven 40 milions d'euros més per a TV3? Això és espoli de les polítiques socials. I si no, pregunt-li, per exemple, al diputat Milián, per què la mateixa setmana que treien 1.900 beques Erasmus als catalans anunciaven cinquanta ambaixades pel món? Això és espoli de les polítiques socials, senyora consellera.

I ara anuncien 26 milions per a unes eleccions anticipades, 26 milions. No tenen diners per pagar la pobresa energètica, buscant excuses, però sí per a unes eleccions anticipades. I fixi's, entre un referèndum il·legal i unes eleccions anticipades ens gastarem 36 milions; això sí, la consellera d'Ensenyament diu a les famílies catalanes que no té 40 milions per pagar les llars d'infants dels seus fills. Això és espoli de les polítiques socials, senyora consellera.

Menys pactes pel dret a decidir i més pactes contra la pobresa; menys llistes de presidents, més obsessionar-se per les llistes d'espera; menys cobrar comissions i més pagar el que vostès deuen. Perquè el que queda clar, senyora consellera, és que el procés perjudica especialment la sanitat, la salut, l'educació i les polítiques socials dels catalans.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Senyor López, menys cinisme i més parlem de xifres. Miri, la inversió prevista en els pressupostos del 2015, en inversió social, la més elevada de la història, 71,2 per cent. Per cert, uns pressupostos que no hem pogut encara aprovar perquè el seu grup parlamentari, amb una maniobra dilatòria que no penso qualificar, ho ha impedit sabent que hi ha partides tan sensibles i estratègiques com la pobresa energètica, discapacitats, dependència, renda mínima d'inserció.

Tirarem endavant un pla d'acció de lluita contra la pobresa dotat amb més de 900 milions d'euros i també una planificació d'actuacions que es deriven del Pacte per la infància. Una entitat tan rigorosa com UNICEF fa anys que els demana un pacte d'Estat per la infància, no s'hi han posat encara. I miri, parlem de comunitats autònomes, comunitats autònomes governades pel Partit Popular, com València on, que jo sàpiga, ja no queda televisió pública; tampoc hi ha cap procés

sobiranista, ni tampoc ambaixades i el pressupost en polítiques socials ha baixat un 9 per cent. I a la comunitat autònoma de Madrid, un 21 per cent. Ja ens explicarà vostè com ha anat això.

Jo li faria alguns suggeriments que tenen a veure i són molt senzills: escolti, digui-li al Govern de l'Estat que reparteixi de manera més equitativa el fons de lluita contra la pobresa infantil. Per què no rectifiquen vostès i deixen de perjudicar les entitats amb la reforma que han fet sobre l'impost de societats? Per què no compleixen les sentències del Tribunal Constitucional, permeten que puguem gestionar el 0,7 per cent de l'IRPF o, escolti, per què no incorporen recursos per al grau I de les persones amb dependència i deixen de frustrar aquelles persones que no poden veure ni reconeguts els seus drets per la seva mala gestió amb la Llei de la dependència?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la gestió del medi natural.

Pregunta

al Govern sobre la gestió del medi natural (tram. 310-00460/10)

La formula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat dia 2 de febrer, aprofitant una reunió amb la junta rectora del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà i fora de l'ordre del dia, ens va sorprendre presentant un pla de gestió dels espais naturals protegits de Catalunya 2015-2020. Conseller, pretenen fer en set mesos que queden de legislatura, el que no ha fet en els darrers quatre anys?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, sí, el que pretenem fer és intentar revertir la situació d'un model que el territori no comparteix i que, d'acord amb aquest pla de gestió, es preveu que es pugui revertir en un sentit positiu per al territori, per a la biodiversitat del nostre país i per als espais naturals.

La presidenta

Perpreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortènsia Grau Juan

Conseller, miri, la música d'algunes mesures anunciades ja ens agrada: observatori de la biodiversitat, marca feta als parcs, turisme sostenible... El que passa és que és difícil creure'l, perquè justament en aquests quatre anys vostè ha estat fent el contrari. Ha estat reduint pressupost, traspasant totes les línies vermelles, equips humans, no desenvolupant la llei del 2005, no s'han creat els òrgans gestors del parc, hi ha hagut desídia i deixadesa en l'elaboració dels plans rectors d'usos, quan s'han fet s'han fet des de dalt a baix i sense comptar, justament, amb la participació d'aquest territori de què parlen i de les entitats.

Conseller, creiem que més que un pla, el que cal i necessita Catalunya i reiteradament li demanen els informes del Consell de Protecció de la Natura, és que aprovi la llei de patrimoni natural i biodiversitat, que acabi el catàleg de fauna amenaçada, que acabi els plans de gestió i, sobretot, que escolti, que escolti les entitats, el món científic, la universitat, perquè és irreal i inútil fer un pla de parcs sense un procés de participació previ.

Conseller, vostè i el seu Govern han aconseguit el que semblava impossible, posar d'acord totes les entitats ecologistes, el món científic, els col·legis professionals, contra les seves polítiques de medi natural. Una unanimitat sense precedents, conseller, que fa més d'un any que vénen denunciant i que a més ho han vingut a fer a aquest Parlament.

Nosaltres li demanem que aturi el pla, s'assegui amb les entitats, amb els equips dels parcs, si no vol ser recordat com l'Àtila de la natura, que per on va passar no va tornar a créixer l'herba.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, nosaltres el que estem intentant fer és donar un valor al que són espais naturals, la biodiversitat al nostre país, com un actiu de país. Ho estem fent d'acord amb les entitats que estan gestionant en aquests moments els òrgans gestors dels parcs naturals, alguns dels quals feia anys que no s'havien reunit, i a més a més hi havia òrgans que feia anys, també, que no s'havien ni tan sols constituït.

Certament, nosaltres hem fet retallades, però hem fet retallades per intentar buscar no no fer res a la natura, com feien vostès, i dedicar grans inversions a edificis, sinó que les retallades són per intentar buscar aquesta protecció i conservació de la biodiversitat.

Tenim set eixos, en aquest pla que vostè diu que és tan pervers i del qual demana l'aturada, en el qual, quan s'ha presentat a Aiguastortes, als aiguamolls, al Parc del Cap de Creus, per exemple, doncs, les entitats, que vostè diu que critiquen, hi han estat –faig una aturada

perquè m'entengui les paraules— absolutament d'acord. Per tant, les entitats que formen part dels òrgans gestors d'aquests parcs estan absolutament d'acord amb el que és el plantejament del pla d'espais.

Pla de gestió —pla de gestió. No modifiquem normativa de protecció. No modifiquem cap tipus de normativa. Estem simplement agilitzant el que són els òrgans de gestió dels parcs per intentar buscar que hi hagi una major possibilitat dels mateixos espais naturals. Per què? Doncs, perquè els parcs naturals, en èpoques anteriors, s'han estat gestionant en contra del territori. I volem que l'agricultura tingui major presència i major respecte als parcs; volem que no hi hagi... Aquí hi ha una diferència de model, senyora diputada, i vostè ho sap, i ho hem parlat moltes vegades. Hi ha una diferència entre el seu model, que és no tocar res, i el nostre model, que és gestionar. Nosaltres volem gestionar, i fer-ho d'acord amb el territori, i és el que estem fent.

Per tant, on s'ha presentat el pla, s'ha aprovat pel Govern, l'intentarem implantar amb el consens... Li poso un altre exemple, l'espai de les Medes. S'ha fet de baix a dalt, *bottom-up*, des de baix, participant amb la gent, amb les bases, amb les entitats ecologistes, que també hi estan d'acord, s'ha fet el nomenament del director, d'acord amb el mateix òrgan de gestió del parc.

Per tant, jo crec que hi hauria d'haver una mica més de rigor en les seves intervencions i, sobretot, també buscar..., set eixos estratègics en el pla. Fixi's: primer, la conservació; segon, el que és un model de gestió més àgil i més eficaç; el tercer, valoritzar l'activitat agrària i ramadera sostenible —el *greening*, que a vostè li sona pel tema de la PAC—; quatre, valorització social dels parcs; cinc, treball coordinat amb parcs naturals; sis, reforç...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...de la participació dels parcs, i set, viabilitat i sostenibilitat econòmica, que vostès no van fer mai.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la pobresa energètica.

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 310-00461/10)

La formula la il·lustre senyora Laura Massana, del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, manté que a Catalunya no es talla llum, ni aigua ni gas a ningú en situació de vulnerabilitat?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada. D'acord amb la llei restablerta en aquest Parlament de Catalunya, des de fa escassament dos mesos, el Codi de consum estableix que les companyies subministradores de serveis no poden, legalment, interrompre el subministrament durant els mesos fràgils a totes aquelles persones que hagin utilitzat la via i el procediment d'atenció a través dels serveis socials. Tothom que ha utilitzat aquest mecanisme té el subministrament garantit.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Laura Massana Mas

Doncs, què ha fet, vostè, perquè s'assabentin d'aquest mecanisme? No hi ha cap informació, no hi ha cap campanya. És una de les grans mancances que ens diuen les entitats. Però, a més a més, és mentida —és mentida—, i l'Aliança contra la Pobresa Energètica ho demostra cada dia. De fet, podríem omplir l'hemicle amb famílies afectades. De fet, no cabrien al parc, perquè tres-centes mil famílies a Catalunya, un 10 per cent de la població, pateixen pobresa energètica. Per què creu que s'està fent una ILP? Doncs, perquè tenim aquest greu problema.

Miri, conseller, el que vostè ha fet és per pressió dels grups parlamentaris. Ho ha fet perquè va haver-hi una moció en aquest Parlament que el va obligar a crear una taula contra la pobresa, entre altres coses. Vostè només ha fet que repetir el mantra que aquí es garanteix que no hi hagi talls. Però això no és veritat. I han tingut molts mesos excusant-se en Madrid i el decret impugnats. Però la veritat és que el decret que van fer només era, com deia, per a l'hivern, i encara estem igual: un decret que no condona el deute. Per això han hagut de modificar la Llei del Codi de consum.

Tothom coincideix que s'ha de crear un fons. A través de la taula es va dir. Aquest fons ha de ser —tothom coincideix en el mateix— amb la majoria d'aportacions de les subministradores, que són les que estan tenint grans beneficis. I vostè es desperta dissabte i ens diu que aquest fons el garantiran donacions —demana donacions, demana caritat— i altres empreses. Per a quan aquesta virulència que ha tingut a Madrid la pensa tenir amb les grans subministradores? Per a quan apel·larà a la seva coresponsabilitat? Som persones captives d'un mercat que vostès, al Congrés, l'han mantingut. Comenci a exigir coresponsabilitat, transparència a les entitats, menys «bronques» a Madrid i més praxis aquí, conseller. Facin el que han de fer. Considera vostè que el Govern té l'obligació de garantir un dret, un dret que és un dret humà?

I, conseller, una cosa final: com és possible que els ajuntaments, que ho estan pagant tot, sí que puguin fer polítiques fiscals redistributives, traient diners d'altres partides per posar-los a «Serveis Socials» i pagar la lluita contra la pobresa energètica, i el Govern de la Generalitat és incapaç; apella a donacions, apella a tothom, però ell és incapaç, diríem, ni de quadrar-se ni de posar un fons potent propi de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Miri, senyora diputada, vostè m'ha titllat de mentider. Jo li diré que vostè falta a la veritat. I també li agrairia que, en lloc d'agitar la bandera de la sensibilitat dels ciutadans, facilitessin aquesta informació que diu que suposadament vostès coneixen. Qualsevol ciutadà o entitat o família que s'adreça avui als serveis socials establerts, consells comarcals o ajuntaments, té el subministrament garantit, apellant, evidentment, a la seva situació de precarietat econòmica.

Tres-cents mil famílies que omplirien el parc de la Ciutadella. Cap d'aquestes famílies avui està en aquesta situació, perquè aquest Parlament i aquest Govern estan actuant d'una manera decidida. La informació que estem recaptant ens porta a tenir una estimació que cinquanta mil famílies al país, que són moltes, estan rebent avui suport des dels ajuntaments, des dels consells comarcals, amb les ajudes d'urgència i amb pressupostos importants que s'hi estan destinant, i que el Govern posarà en marxa, precisament, el Fons per atendre els subministraments bàsics, per poder atendre totes les situacions d'impagament que s'hagin pogut derivar durant aquests mesos i tot allò que anem desplegant, d'acord amb els criteris que va aprovar aquest Parlament en la seva modificació del Codi de consum.

Tenim, a més, quatre línies més d'actuació, i és que constituïm el Fons per atendre els subministraments bàsics, d'acord amb el que ens marca també, evidentment, la llei d'aquest Parlament, i no pas com vostè ho ha dit, sinó allò que diu la llei. I és que el Fons d'atenció solidària de subministraments bàsics s'ha de desplegar per reglament i s'ha de nodrir, entre altres aportacions, de les que facin les empreses subministradores i les administracions públiques competents en aquesta matèria.

I si, a més, resulta que hi han entitats que plantegen processos de solidaritat o estudien també altres possibilitats, que gran consumidors aportin també recursos a aquest fons, també ho farem. No crec que vostè hagi ara, d'alguna manera, de menystenir propostes també d'activar recursos de solidaritat que poden anar a ajudar les famílies que estan en aquests moments passant dificultats.

Complim la llei. Som els primers a tot Espanya que hem desplegat els criteris de pobresa energètica, no

ho ha fet pas el Govern de l'Estat. Tenim un fons que s'estructurarà en les properes setmanes; a cap família que utilitzi els serveis socials, que utilitzi la via dels serveis socials...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...avui se li interromp el seu subministrament bàsic.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el funcionament i les garanties d'eficiència del servei d'emergències 112.

Pregunta

al Govern sobre el funcionament i les garanties d'eficiència del servei d'emergències 112 (tram. 310-00458/10)

La formula la il·lustre senyora Gemma Calvet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Conseller, tenim avui l'oportunitat, en aquest Ple, d'oferir una reflexió constructiva, però, també, li ho diem, molt preocupant, sobre el funcionament del servei del 112. Ens ho han demanat els treballadors gestors d'aquest servei, des de fa mesos. Hem tingut capacitat de conèixer en profunditat la documentació del plec de condicions tècniques que acompanya l'adjudicació d'aquest servei, i, lamentablement, a més dels *inputs* que ens arriben de territori, hem tingut també l'esdeveniment de Campdevànol, doncs, que ha posat de manifest un dels símptomes d'aquestes disfuncions.

Li volem preguntar quina és l'actuació que està duent a terme el Departament d'Interior per reaccionar davant d'aquesta situació.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, permeti'm que situï algunes dades respecte al 112, per saber exactament de què estem parlant. De Campdevànol jo vaig demanar poder comparèixer, just la setmana que ve –de demà en vuit ho farem–, a la Comissió d'Interior, per tant, aprofundirem en el tema. Per tant, entendrà que ara en aquest moment no en parli.

Però, per situar una mica de què estem parlant: el 112 l'any 2014 va rebre 2.763.955 trucades, de les quals 1.283.167 van ser operatives; vam tenir 23 queixes: 2 milions de trucades, 1.200.000 operatives, 23 quei-

xes. Però no en tenim prou, amb això. Hem contrastat l'opinió, amb els baròmetres que es fan d'opinió sobre el CEO, de totes aquestes persones que han trucat, i les persones que avaluen el servei, que han estat atesos bé o molt bé són el 87 per cent de la gent, sis punts més del que ho eren l'any precedent.

També li diré, amb igual claredat, doncs, que ens ha d'ocupar i preocupar el 3,9 per cent de persones que contesten a l'enquesta que han estat atesos malament o molt malament.

I, per tant, no ens conformarem amb unes xifres que són raonablement positives, tant de queixes com d'avaluació del servei, sinó que ens ocuparem també de què s'ha esdevingut amb aquest 3,9 per cent de casos, i posarem els recursos en aquesta direcció.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller. Miri, nosaltres posem en relleu algunes qüestions que sorgeixen del funcionament directe que està perfectament planificat en aquest plec de condicions tècniques. No hi consta el nombre de línies que gestiona la centraleta. La gestió d'episodis rellevants ha de funcionar quan hi ha una emergència i, per tant, haurien de planificar-se dos nivells d'actuació, l'ordinari i l'extraordinari. I això no està sent així.

Ens consta, directament, de forma fefaent, que, per exemple, en el darrer període de trucades, hi van haver milers de trucades no ateses, per impossibilitat, en primer nivell, d'absorció tècnica del servei, i, en segon nivell, per incapacitat de poder atendre aquestes trucades, atès que no hi ha un nombre suficient de gestors en el servei que està externalitzat.

Sobre aquest plec de condicions, si el mateix plec contempla la possibilitat que només s'asseguri un 95 per cent de trucades, i el 5 per cent es contempla com a imputable a un servei correcte, això ja de per si –i és un disseny que segurament no és de vostè i ve de lluny, però– denota una manca de model de centralització d'aquest servei, des del punt de vista de l'eficiència.

La Directiva europea 91/396 va avançant una centralització per assegurar un funcionament absolutament eficient, i aquest no està sent gestionat d'aquesta manera. Li demanem que aprofundeixi en aquest disseny tècnic; que aprofundeixi en aquestes disfuncions; que no miri sols les avaluacions de percepció de funcionament, sinó les dades objectives.

No podem afirmar, i ens dol aquesta afirmació, que no hi hagin persones que no són ateses, perquè ni tan sols la trucada entra al servei de centraletes. Això és una afirmació tècnica contrastada. Li demanem, si us plau...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...que puguin actuar al respecte.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Em dona la sensació que barregem dues coses: un des-entendre en el que ha estat una contractació, respecte a la qual voldria recordar que no hi ha, en absolut, cap mena de denúncia per part de les empreses que van contractar; i, quan vostè parla del 95 per cent, el que hi ha en el concurs és que el 95 per cent de les trucades han de ser ateses abans de vint segons, i això es compleix –i això es compleix. Ho dic per clarificar-ho al màxim.

Fixi's, el 112 és l'únic servei que no va quedar fora de servei –perdonin la reiteració– en la nevada d'ara fa escassament..., fa quinze dies, en el Ple..., quan estàvem aquí al Ple, la qual cosa vol dir quin és el seu nivell de qualitat. Per tant, es van poder atendre trucades molt sobredimensionades, perquè molta gent –val a dir-ho– confonia el 012 amb el 112, moltes eren d'informació. Però, fixi's quin és el nivell de qualitat del servei que, quan van baixar tots els webs de la Generalitat per una avaria imputable, en aquest cas, a Telefónica, que comprenia tot l'Estat espanyol, el 112 va resistir.

I l'esforç de qualitat és clar que el fem. Miri, el dia 6 de febrer d'enguany ens han donat la certificació ISO 22301. És l'únic servei de 112 a nivell europeu que té aquesta certificació; no n'hi ha cap altre.

Per tant, hi ha un esforç continuat, autocrític tant com convingui, però no traguem les xifres de context. Hi ha les queixes que hi han, sobre 1.300.000 trucades, 23 queixes... Hi ha un grau raonable de satisfacció...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...i hi ha una voluntat política d'atendre totes aquestes ... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Protocol marc i orientacions d'actuació contra els maltractaments a les persones grans.

Pregunta

al Govern sobre el Protocol marc i orientacions d'actuació contra els maltractaments a les persones grans (tram. 310-00459/10)

La formula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Consellera, l'envelliment de la població a Catalunya, trenta anys en un sol segle, aporta noves situacions que cal abordar amb celeritat. L'Organització Mundial de la Salut defineix que el maltractament a les persones grans és una de les formes de violència més ocultes. Aquest organisme de les Nacions Unides també xifra en un 6 per cent la gent gran que es troba en situació de risc de maltractament en l'àmbit domèstic.

La Xarxa Internacional per la Prevenció del Maltractament de la Gent Gran coincideix amb aquesta xifra, i l'augmenta fins al 10 per cent de risc per a aquelles persones que es troben en l'àmbit institucional.

Els articles 18 i 40 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya defineixen el dret de les persones grans a viure amb dignitat, lliures d'explotació i de maltractaments, i estableixen també els poders públics com a garants d'aquesta protecció. A Catalunya, el 4 per cent de les persones de més de seixanta-cinc anys estan institucionalitzades en hospitals, centres sociosanitaris, serveis de respir, centres de dia i centres residencials per a persones grans.

L'any 2010, la Generalitat de Catalunya va elaborar, per primer cop, un protocol que establia els criteris d'actuació i una metodologia comuna per abordar aquest fenomen. L'any 2012, el Departament de Benestar Social i Família va impulsar-ne una actualització, que és actualment el protocol que tenim vigent.

Aquest protocol marc d'actuacions és una eina dirigida als professionals dels serveis socials que estableix les tipologies de maltractament i defineix quines situacions de risc poden incrementar les possibilitats que una persona gran pateixi una situació d'aquestes característiques. Detectar els maltractaments depèn de la conscienciació, del coneixement, i també de la comprensió, tant col·lectiva com individual, que es té d'aquest fenomen.

És per això que des d'Esquerra Republicana volem saber: quina valoració fa el Govern d'aquest protocol?, quina difusió i nivell de coneixement hi ha sobre aquest protocol en els centres residencials i entre els seus professionals?, i quin seguiment se n'està fent? D'altra banda, també voldríem saber si se n'han fet adaptacions territorials, tal com possibilita el mateix protocol.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, comparteixo molt les seves paraules, en el sentit que ens preocupen, i molt, la dignitat, el respecte i el bon tracte a les persones grans, a les persones majors de seixanta-cinc anys, que en aquest moment són el 18 per cent de la població catalana. I l'abordatge de les situacions de maltractament ve de lluny; vostè feia referència al protocol, però jo diria que ja l'any 2003, en la Carta de drets i deures de la gent gran ja apareixia aquest concepte, i després els successius governs hi han estat treballant de valent, al costat d'altres institucions, en línia amb el que vostè esmentava: la visibilització d'aquestes actituds, la identificació, la sensibilització social i, per descomptat, el combat d'aquestes conductes.

De fet, l'Enquesta de seguretat pública de Catalunya, presentada pel conseller d'Interior la setmana passada, revelava que un 0,8 per cent de persones grans deien haver patit maltractaments en el seu entorn més proper, més immediat, i que un 2,1 per cent es troba en situació de risc. Per tant, sabem que aquesta és una realitat complexa, que aquesta és una realitat amagada, soterrada moltes vegades, que l'hem d'atacar sobretot des de la prevenció i amb pautes i procediments molt clars.

Vostè ha esmentat el protocol. Jo li he de dir que em sembla una molt bona valoració, de la seva adaptació i de la seva difusió, que després continuaré explicant-li, i que disposem també d'altres eines, d'altres processos, per tal d'aconseguir aquest abast territorial i aquest coneixement al més ampli possible del conjunt de la societat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, consellera. Des d'Esquerra Republicana creiem que és important analitzar l'acció de govern per determinar si existeixen elements de millora que ens puguin ajudar, precisament, a minimitzar aquest 10 per cent de risc que té la gent gran de patir maltractament en l'àmbit institucional. I, per tant, precisament, ens preocupa que en l'Enquesta de seguretat pública que vostè citava, presentada recentment pel conseller Espadaler, centrada en la gent gran, no s'hagi estudiat amb deteniment aquest aspecte, que és precisament el maltractament centrat en l'àmbit institucional.

La presidenta

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, evidentment, sempre hi ha marge de millora. El que és innegable és que disposem de documents de bones pràc-

tiques, d'una guia per a la detecció i acció davant dels maltractaments, que ha estat distribuïda, amb 6.500 guies d'aquestes característiques, tant en casals de gent gran, com en comissaries, com en els serveis socials, ajuntaments, etcètera.

El protocol que vostè esmentava, que ha estat elaborat pels departaments d'Interior, de Benestar Social i Família, i també amb el suport del Consell de la Gent Gran, preveu, doncs, la descripció dels diferents tipus de maltractament, els escenaris on es poden desenvolupar –vostè n'hi incorporava un–, per entendre'ns, i també –i em sembla el més important– vuit eines concretes que poden ajudar els professionals.

En aquest sentit, i enllaço..., la formació als professionals, importantíssima: més de 1.500 professionals han passat ja per sessions formatives. Tenim un programa de bon tracte a les persones grans, sota una campanya institucional, paraigua, «Gent gran, patrimoni de la humanitat», i una comissió de seguiment d'aquest protocol marc, per anar actualitzant-lo.

I, com també s'esmentava fa pocs dies, dins del que és el Pla integral de seguretat de les persones grans, volem seguir treballant coordinadament, reforçant la prevenció i impulsant reformes legislatives i accions innovadores. El conseller de Justícia, sense anar més lluny, apuntava fa pocs dies la introducció d'un mòdul de justícia gratuïta específic per tal de poder denunciar aquestes actituds.

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

En aquesta línia continuarem treballant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els incompliments amb els ens locals.

Pregunta

al Govern sobre els incompliments amb els ens locals (tram. 310-00456/10)

La formula la il·lustríssima senyora Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Sí; gràcies, presidenta. Tornem a preguntar i a portar a la sessió plenària la realitat dels governs locals, recurrent a la litúrgica eclesiàstica, perquè considerem que és just i necessari. I és just i necessari, sobretot, perquè estem a menys de cent dies de les eleccions municipals i a la majoria d'alcaldes i responsables de coalicions de govern del conjunt del territori de Catalunya, que durant aquests quatre anys hem gestionat una realitat molt complicada i, en molts casos, hem cobert la cartera de serveis a la qual la Generalitat no arribava, ens agradaria, si més no, saber o tenir la certesa que

la majoria de deutes que el Govern de la Generalitat té amb els governs locals seran liquidats, per tal que puguem deixar, si més no, doncs, tancats els nostres comptes, com toca, i no hipotecats els futurs dels pròxims governs.

Per tant, m'agradaria saber –i adreço la pregunta a qui el Govern ho consideri adequat– com pensa el Govern tractar amb determinació els deutes que té amb els governs locals, per tal que puguem tancar les nostres finances equilibrades i puguem garantir, en el temps que queda, el compliment d'aquells programes socials que són necessaris per garantir la cohesió social als nostres barris i arreu del territori de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, novament, doncs, ho portem a debat, i jo recordo que fa menys d'un mes en tornàvem a parlar. Primer de tot, vull que sàpiga que el Govern és molt conscient de la situació que pateixen els ajuntaments, el Govern, jo mateixa, el meu departament, i li diria que, a més a més, crec que mai hem amagat el cap sota l'ala, sinó que, ans al contrari, hem estat al costat dels ajuntaments i hem deixat clar que, malgrat aquesta situació que pateix la Generalitat, sempre hem estat, com deia, al cantó dels ens locals. Un exemple recent és la resposta ràpida del Departament de Governació, coordinada amb la resta de departaments, a aquests episodis de llevantades i ventades.

Per tant, la nostra voluntat ha estat i és atendre contínuament, com no podia ser d'altra manera, els compromisos amb el món local. I en aquest sentit, doncs, hi estem treballant i, malgrat que patim una situació greu per la manca de tresoreria, mai hem deixat que cap ajuntament fes fallida i, per tant, sempre hem estat al cantó del món local.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustríssima senyora diputada.

Núria Parlon Gil

Senyora vicepresidenta, ja suposava que li tocava a vostè contestar la meua pregunta. No dubto de la seva voluntat, però sí de la del seu Govern, que la deixen sola davant els compliments que tenen vostès amb els governs locals. No és un tema que afecti exclusivament les partides que vostè gestiona, on més d'un cop li he demanat que era necessari el reconeixement com a mínim del deute perquè nosaltres puguem tancar els pressupostos amb equilibri i complir amb els criteris d'estabilitat que ens exigeixen altres administracions.

No estem parlant només d'això: estem parlant de la resta de deutes i incompliments que arrosseguen la resta de conselleries amb el món local i, en definitiva, amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Quan no es fa el manteniment adequat a les escoles, que és competència de la Generalitat de Catalunya i assumeixen els ajuntaments i no es liquiden els deutes; quan les comunitats de propietaris que han fet inversions importants en la rehabilitació es troben que no cobren la part necessària i que ells han hagut d'avançar amb els seus recursos; quan els alcaldes i alcaldesses, en comptes de rebre una carta o el conseller de Territori i Sostenibilitat per tal de resoldre el problema de l'habitatge, que ho estem fent dia sí i dia també, batallant amb convenis amb entitats socials, intentant evitar els desnonaments als nostres territoris i rebem cartes on se'ns amenaça que se'ns multarà per picar l'ullet a les entitats financeres...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Parlon Gil

...això és incompliment... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Sí; presidenta, gràcies. Diputada, miri, treballem per cercar solucions, i treballem per cercar solucions a tots els incompliments per part del Govern de l'Estat, tota la insuficiència de recurs. I en aquest sentit, i amb la voluntat de seguir oferint, com deia, solucions a l'Administració local, enguany hem reeditat el conveni d'assistència financera amb les diputacions provincials; ens permetrà avançar als ens locals un total de 83,5 milions d'euros, especialment també en els consells comarcals, que vostè sap que són les administracions més vulnerables en aquest sentit, perquè no disposen d'altres recursos que les transferències de la Generalitat. Per tant, hem prioritzat despesa social per sobre de qualsevol altre concepte.

I deixi'm que li digui, parlant de litúrgia eclesiàstica, que segurament el que és just i necessari és que ningú es trobi amb la situació amb què ens vàrem trobar nosaltres quan vam arribar al Govern de la Generalitat. *(Remor de veus.)* Avui, i encara avui, molts dels pagaments que legítimament reclamen que atenguin els ajuntaments són despeses que van ser fetes per l'anterior Govern tripartit. Per això li asseguro que estem treballant amb rigor i amb responsabilitat per no prometre, per no atorgar allò que no podem complir.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el pla de reindustrialització del Solsonès.

Pregunta

al Govern sobre el pla de reindustrialització del Solsonès (tram. 310-00457/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Cristòfol Gimeno, del Grup Parlamentari Socialista.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; gràcies, presidenta. Honorable conseller Puig, li vull preguntar i vull parlar sobre el Solsonès, sobre Solsona i sobre l'empresa Tradema. Perquè, miri, vostè, conseller, el desembre del 2012 va participar a Solsona en l'assemblea de treballadors que celebraven pel tancament –aprofito per saludar els treballadors que ens estan seguint a través del Canal Parlament. No feia molts dies que vostè havia assumit la responsabilitat de la conselleria d'Empresa i Ocupació i, amb la seva habitual dialèctica, va participar en aquella assemblea. En aquella assemblea els treballadors havien de valorar la situació de tancament que l'empresa els plantejava, del tancament a Solsona, i valorar les opcions que la matriu de Tradema, que és portuguesa, els oferia al tancament. Aquell dia era un dia trist per a Solsona i per al Solsonès, i vostè es va comprometre i gairebé va garantir que, en pocs mesos, a les instal·lacions de Tradema a Solsona hi hauria una altra empresa en funcionament que donaria feina a aquells treballadors i, fins i tot, a d'altres persones de la desfavorida comarca del Solsonès.

És per això que des del Grup Socialista li pregunto, honorable conseller Puig: què els pot dir vostè, a aquells treballadors que el van creure i als quals ara, al febrer del 2015, se'ls ha acabat el subsidi d'atur? Què en sabem, d'aquell pla de reindustrialització al qual vostè es va comprometre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, no sé quina és la meua habitual dialèctica; en tot cas, la mateixa que practica vostè en aquest Parlament. Per tant, doncs, benvingut sigui el debat i el diàleg i la fiscalització a l'acció de govern.

Aquest conseller i aquest Govern mantenen ferm i es reafirmen en el compromís de treballar per donar solucions als ciutadans afectats pel tancament de Tradema i per continuar impulsant un pla de reindustrialització a la comarca del Solsonès, que, malgrat que té algun indicador d'atur menor que la mitjana de Catalunya, és una comarca en què la posició de Tradema i el seu tancament van impactar d'una manera molt decidida.

Lamentablement, les iniciatives que teníem sobre la tau-la el mateix mes de gener, quan jo vaig visitar, en aquells moments, doncs, Solsona, com a conseqüència de la reforma elèctrica, que ha comportat, d'alguna manera, una congelació absoluta de molts projectes d'inversió relacionats amb el camp de l'energia, han quedat desestimades. Hem estat analitzant fins a vint-i-set projectes d'inversió que han estat, d'alguna manera, avaluats i analitzats; no n'ha cristallitzat cap més que dos, que sí que han començat a donar solució i que espero que, al llarg d'aquest any, a més, continuïn donant ofertes de llocs de treball, en part, a les persones afectades pel tancament de Tradema, i també a la resta dels ciutadans de la comarca.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'ihustríssim senyor diputat.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Sí; moltes gràcies, conseller, per les seves explicacions, però queda evident i queda demostrat que vostè, participant en aquella assemblea, es va precipitar. Vostè, sí, amb aquest tarannà resolutiu que té de «sigui com sigui», va fer que alguns treballadors no aprofitessin l'opció que els oferia l'empresa d'anar a treballar en altres centres de treball. Potser alguns tampoc no ho volien, no els convenia, però molt probablement alguns treballadors sí que ho haurien volgut si haguessin sabut que avui, al febrer del 2015, se'ls acabava el subsidi d'atur sense cap expectativa a les instal·lacions de Tradema.

I, miri, no ens expliqui més que la culpa és d'uns altres. No hi ha excuses fora de la seva responsabilitat, perquè vostè, amb els treballadors de Tradema, s'hi va comprometre. I, per tant, resolgui allò que vostè els va prometre a ells com a conseller d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya.

Miri, a Solsona i al Solsonès encara l'esperen, conseller. Per tant, doni la cara i vagi al Solsonès. Els treballadors volen feina i no promeses incomplertes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Tinc la sensació que qui s'ha precipitat una mica és vostè, senyor diputat, perquè, si s'hagués esperat al final de la meua intervenció, més enllà del caràcter més o menys resolutiu, doncs, potser sí que ho hauria pogut valorar diferent de com ha fet ara. S'ha precipitat.

De moment, ja tenim un projecte industrial, que hi hem donat suport financerament, que permetrà la generació de quaranta llocs de treball al llarg d'aquest any i que, amb el suport d'Avançsa, es desenvoluparà, amb una iniciativa de fabricació i muntatge de petits elec-

trodomèstics i material electrònic. Vint llocs de treball al començar, quaranta llocs de treball al final d'aquest any, que generaran, ho repeteixo, oferta laboral.

D'altra banda, també, amb una empresa del sector metal·lúrgic present ja a Solsona des de fa anys, hem acompanyat un procés d'inversió de més de 3 milions d'euros per ampliar la producció. Durant l'any 2014 ja ha contractat deu persones, vuit de les quals provinents de Tradema. Durant aquest any té unes previsions també de contractar entre deu i quinze persones més, bona part de les quals també està analitzant-se des de recursos humans que sigui personal procedent de Tradema. I, per tant, estem parlant que amb aquests dos projectes que ja s'han materialitzat i s'estan materialitzant, doncs, hi ha una oferta que al llarg de l'any 2015 es consolidarà, com a mínim, de seixanta llocs de treball. I seguirem.

Estem treballant en el programa «Catalunya emprèn» amb el Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, amb el Consell Comarcal del Solsonès, per ajudar també a projectes d'autoocupació i d'emprenedoria.

I estic convençut...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...—és un compromís, no una promesa— que seguirem oferint solucions als treballadors de Tradema.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els reportatges de Televisió de Catalunya amb relació a les estructures d'estat.

Pregunta

al Govern sobre els reportatges de Televisió de Catalunya amb relació a les estructures d'estat (tram. 310-00465/10)

La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller Homs, ara fa just unes setmanes, en el debat de pressupostos, vostè ens va acusar que a TV3 només hi vèiem propaganda i falta de neutralitat informativa. Doncs, miri, li faig aquesta pregunta per garantir la professionalitat, l'objectivitat i la neutralitat de TV3, que és una televisió que paguem tots els catalans.

I li pregunto, conseller: la decisió de programar documentals i reportatges fins al 27 de setembre, pagats amb diners de tots els catalans, sobre les estructures d'estat per a quan siguin independents, és una decisió dels professionals de TV3 o una consigna de propaganda del Govern?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència
(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, ja sap perfectament quina és la resposta. A mi el que em sorprèn, i ho dic amb tota la sinceritat, és la pregunta. Perquè, com vostè bé sap, les decisions, des del punt de vista, òbviament, com no podria ser d'una altra manera, professional i periodístic que pren TV3, doncs, les prenen els professionals i els periodistes de TV3 i no pas a resposta de cap consigna, en cap cas, d'aquest Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, no opinen el mateix el Sindicat de Periodistes, que fa uns mesos emetia un manifest en què deien que «no podem enganyar els ciutadans donant-los propaganda en lloc d'informació».

Miri, jo li dic, atès que vostè vol ser respectuós amb els professionals de TV3, amb el seu treball, i jo també, jo li demano que vostè sigui també respectuós amb una àmplia majoria de catalans que no participen d'aquest projecte polític d'enfrontament de la independència. I, per tant, jo li demano que en aquests reportatges vostès hi incloguin altres temes. Per exemple, explicaran que han arruïnat Catalunya, que està en fallida i que no es pot finançar enlloc, en aquests reportatges, quan siguin independents? Explicaran com pagaran les pensions? Explicaran com pagaran les prestacions d'atur, conseller? Explicaran, per exemple, com pagaran els funcionaris, quan siguin independents? Explicaran per què utilitza la Televisió de Catalunya i els seus professionals al servei de la seva propaganda, del seu propi projecte polític, conseller? Continuaran enganyant els ciutadans donant-los propaganda en lloc d'informació? És decisió dels professionals o seva?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, diu, vostè afirma, suposo que amb un cert sentit de l'humor, perquè no ho sabia qualificar d'una altra manera, o sí, però me n'abstinc, eh?, que vol ser respectuosa amb els professionals de TV3. Em fa l'efecte que... Vaja, m'abstinc de valorar-ho.

Miri, amb relació a la televisió pública de Catalunya, jo crec que, més enllà de les impressions personals

—perquè em preguntava jo ara, quan l'escoltava, si vostè mira mai TV3, eh?—, val la pena atendre el que són avaluacions objectives o que com a mínim responen a dades, doncs, que estan a disposició de tots vostès i de tots nosaltres, no?

Li n'esmentaré tres que són de referència, entenc jo, no? Per una banda, el CAC. El CAC, per unanimitat —per unanimitat, eh?, i hi ha sensibilitats, com és evident i normal i correcte que sigui, doncs, de tot signe al si del CAC—..., per unanimitat, el CAC considera que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ha garantit el compliment o garanteix el compliment regular de les missions de servei públic, entre d'altres, la respectuosa amb el pluralisme polític. Això ho expressa el CAC en el seu darrer informe.

També ho diuen els catalans. I ho dic perquè vostè fa uns judicis sobre el conjunt de la població que disten, almenys, del que s'expressa a través, doncs, de les dades i de les estadístiques i de les informacions contrastades, no? Segons el que expressen els catalans en la darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, els informatius de TV3 són escollits pel 55,7 per cent de la població de Catalunya a l'hora d'informar-se. Suposo que hi deuen trobar, doncs, una informació interessant, veraç i útil per al que són els seus interessos.

I finalment als panells que utilitzen tots els mitjans de comunicació i que són de referència a l'hora d'avaluar qualitativament els informatius, TV3 és, en aquests moments, al nostre país, la televisió amb més bona nota, i de llarg, de totes les que es veuen a Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment dels acords del debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats, del març del 2014.

Pregunta

al Govern sobre el compliment dels acords del debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats, del març de 2014 (tram. 310-00462/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera Munté, parlant avui de pobresa i de vulnerabilitat, aquest matí, alguns, molt tendenciosament, com sempre, doncs, l'han acusat a vostè i a altres consellers, injustament, de diverses falsedats.

Però la veritat i els fets són que el passat 6 de febrer el Govern va impulsar la constitució, la creació de la comissió de seguiment dels acords presos en el Ple monogràfic sobre pobresa.

Tot i així, consellera, com ja hem pogut copsar també avui, ha esdevingut un mantra per a molts grups parlamentaris repetir sense descans que el Govern de la Generalitat no actua en matèria de lluita contra la po-

bresa i les desigualtats. I prova d'això és el lamentable to que hem pogut copsar amb alguna pregunta i que un cop més avui vostè en aquest Ple es veurà sotmesa a tres interpellacions l'objectiu principal de les quals és repetir el mantra, diguem-ne, fins a la sacietat per traslluir, per diluir i per amagar allò que és evident que el Govern fa.

Permeti'm, consellera, que en aquesta pregunta jo pugui recordar a tots aquells que tant clamen al Govern mesures concretes per reduir els índexs de pobresa, que, quan han governat, alguns, per cert, amb situacions econòmiques molt més pròsperes que la d'ara, no s'han, diguem-ne, proposat, ni implementat, ni tan sols albirat o intuït polítiques preventives que, de ben segur, ens haurien pogut guarir i minorar els índexs de risc de pobresa que tant els indignen en l'actualitat.

Però, mirin, feina feta per part del Govern. Pocs mesos després que el molt honorable president Mas prengués possessió del càrrec per primer cop, es constituí el grup de treball de lluita contra la pobresa que començà a treballar el que havia d'esdevenir l'embrió del pacte per a la lluita contra la pobresa; pacte que a hores d'ara encara no ha vist la llum perquè hi ha grups parlamentaris que han prioritzat els seus interessos electorals i la voluntat d'erosionar el Govern abans que signar el pacte i fer pinya amb el Govern per treballar per la igualtat d'oportunitats. Però el Govern ha fet la feina, des del 2011, com els deia, i ara, com ja han avançat vostès, poden implementar un pla concret de lluita contra la pobresa.

Per tant, consellera, tot i que hi ha antecedents i feina feta en matèria de pobresa abans no es portés a terme el Ple monogràfic que fa un any vàrem fer i els acords presos durant aquest, volem saber quin ha estat el grau de compliment dels acords presos en la Resolució 577/X, del Ple de pobresa; quines les mesures preses per al seu compliment...

La presidenta

Senyora diputada...

Anna Figueras i Ibàñez

...des de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostè feia referència que efectivament el 6 de febrer vam constituir la comissió de seguiment per donar compte dels acords assolits en el Ple monogràfic sobre l'augment de la pobresa i les desigualtats; era un mandat parlamentari que així vam dur a terme. I, efectivament, en aquest Ple tindrem ocasió de parlar sobre la pobresa i les desigualtats; segur que també a tomb de les

darreres dades estadístiques i d'informes que han aparegut tant a Catalunya, com a l'Estat, com a nivell d'Europa.

Em demanava vostè pel grau de compliment; l'hem fixat en un 69 per cent, que vol dir..., de mesures que estan finalitzades o amb continuïtat, i la qual cosa significa també que la resta, el 31 per cent restant, es troba en diferents fases d'execució per part dels diferents departaments.

Jo voldria destacar de totes aquestes les mesures que tenen més a veure amb les famílies vulnerables, amb la cobertura de les necessitats bàsiques dels seus fills i filles, i l'accés al lleure educatiu els mesos d'estiu, o la cobertura, per primera vegada, del cent per cent de les beques menjador als alumnes en risc social, l'increment de la dotació pressupostària de la renda mínima d'inserció, però també els programes que la complementen des d'un punt de vista de l'ocupabilitat, o l'ampliació dels ajuts econòmics per al manteniment i l'accés a l'habitatge, o el suport a les entitats que treballen amb famílies en situació de risc; tot un seguit d'accions que van ser, diguem-ne, reforçades en el Ple monogràfic, però que ja estaven pressupostades en el pressupost del 14; que enguany continuarem en aquest camí; que els pressupostos del 2015 –que encara no hem pogut aprovar, però–, com vostè sap, contempen des d'una major dotació per a la renda mínima, com també per lluitar contra la pobresa energètica, i també una nova convocatòria adreçada a les entitats que desenvolupen accions d'atenció a famílies vulnerables amb fills i filles a càrrec, una dotació que incrementem després de la valoració molt positiva que fem des del Govern, però que també han fet les entitats que han pogut dur a terme aquestes actuacions.

En definitiva..., i també això lligat al pla de lluita contra la pobresa a què abans m'he referit, també, en una altra pregunta, a les actuacions que tenen a veure amb la infància i l'adolescència, als consensos que sí que tenim i que celebrem. És veritat que en voldríem més, com voldríem tenir més recursos.

Però, en tot cas, crec que alineem una determinació i una acció compartida també a partir de l'experiència i de l'expertesa dels nostres ajuntaments, de les entitats socials, per tal no només de treballar i de tenir com a objectiu la reducció dels índexs de pobresa, com també per dotar d'oportunitats el conjunt de persones vulnerables del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la garantia juvenil.

Pregunta

al Govern sobre la garantia juvenil
(tram. 310-00463/10)

I la formula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller Puig, ahir vostè compareixia a la Comissió de Polítiques de Joventut, i vam parlar a bastament del fenomen de l'atur juvenil, i, de fet, compartim molt el seu diagnòstic: malgrat els tímids senyals de millora pel que fa a la recuperació econòmica i a la construcció d'ocupació, és cert que les dades d'atur juvenil no acaben de millorar, i, de fet, es troben estancades en unes dades que, com a país, considerem que no ens podem permetre.

Si bé és cert que ha disminuït el nombre de joves que abandonen prematurament els estudis i també és cert que han millorat les xifres de fracàs escolar, insisteixo que aquestes xifres d'atur juvenil no ens convenen i no estan millorant d'una forma clara i evident, com desitjaríem. I el més greu: aquestes xifres tenen cara i ulls, tenen rostre i tenen noms i cognoms amb situacions molt i molt dures.

Un país, és evident que no es pot permetre cap situació d'atur, això és molt evident, però encara menys s'ho pot permetre per les generacions més joves.

L'atur juvenil no només afecta el nostre país, no només afecta Catalunya; és, de fet, un fenomen europeu, que té accents geogràfics diferents, però que és evident que en el sud d'Europa, doncs, és especialment greu. I s'hi va referir la Comissió Europea posant en marxa el conegut Pla de garantia juvenil.

Des del nostre grup creiem que cal abordar l'atur juvenil des de la transversalitat del Govern, i, per tant, no és només creació d'ocupació, és també formació, formació professional i programes específics adreçats als col·lectius en risc. De fet, és una verdadera ofensiva de país contra l'atur juvenil.

El setembre del 2013, vostè mateix va encetar o va presentar el pla Inserjoves; s'ha produït també el desplegament del model de formació professional dual, que ha de culminar, doncs, amb la futura llei de la formació professional; s'ha produït l'extensió de l'anglès en la formació professional i en algunes assignatures instrumentals en el nostre sistema educatiu, i, sobretot –sobretot–, aquest model propi de garantia juvenil, malgrat el model monolític que l'Estat espanyol ens vol imposar. De fet, ahir vostè parlava d'uns 95 milions d'euros com a pressupost total per fer-hi front per a aquest 2015.

Així, doncs, conseller, voldríem conèixer amb més detall les mesures concretes que ha engegat el Govern; però, sobretot, l'impacte d'aquestes mesures per fer front a l'atur juvenil.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, ahir, a bastament, en aquesta Comissió d'Estudi sobre Polí-

tiques Juvenils vàrem tenir ocasió, amb els diferents grups parlamentaris, amb el Consell Nacional de la Joventut, les entitats municipalistes, de reflexionar i de valorar no només la diagnosi de la situació, que continua sent difícil, dura. Més enllà que la construcció de llocs de treball s'està recuperant a Catalunya, és evident que en el camp dels joves aquesta recuperació és un punt més lenta i, per tant, requereix esforços, doncs, molt més intensos; i que també creiem, com opina molta gent, que aquesta és una situació que cal combatre des d'una perspectiva estructural i no de conjuntura, i, per tant, que requerirà molts esforços també de transformació del nostre model econòmic.

En aquest sentit, també creiem que si disposéssim de més recursos o de la gestió de la seguretat social integrada seríem molt més eficaços per atendre les situacions de desocupació, perquè la combinació de polítiques passives i polítiques actives permetria, segur, disposar de més i millors instruments, no només les bonificacions que des del Govern de l'Estat s'estan impulsant, que no és la nostra política, sinó que ens permetria ser molt més efectius a l'hora d'estimular el mercat de treball i al mateix temps també acompanyar la formació per a la requalificació professional de tots els nostres ciutadans aturats i de les famílies que avui pateixen aquesta situació.

L'any passat vàrem destinar un esforç important, 50 milions d'euros, en polítiques de formació, d'acompanyament, d'orientació i de contractació per als nostres joves de setze a trenta anys. Aquest any 2015 n'hi destinarem 95, amb els 80 milions que provenen de la garantia juvenil europea, més 15 milions de pressupostos propis, i que atendrem amb la garantia juvenil el col·lectiu de setze a vint-i-cinc anys amb els pressupostos de l'Insert Joves, el col·lectiu de vint-i-cinc a trenta anys que queda fora del marc que han establert l'Estat i la Unió Europea; per tant, continuarem dedicant-hi molts recursos. I la previsió és que l'any que ve hi destinarem una xifra similar, uns 100, 105 milions d'euros. Per tant, entre el 2014, 2015 i 2016 el Govern de Catalunya farà un esforç de 250 milions d'euros destinats a polítiques per a l'ocupació juvenil, que supera de llarg el pla de xoc que aquest Parlament va manar de 150 milions per atendre aquestes necessitats.

Impulsarem programes nous. Impulsarem programes que ja tenen una certa trajectòria i que els estem perfeccionant i millorant. Intentarem millorar l'ocupabilitat, la intermediació, l'emprenedoria i, en definitiva, també, buscar nous itineraris...

La presidenta

Senyor conseller, s'ha acabat.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...d'acompanyament d'aquells ciutadans... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la implantació del títol de transport T-10/120 de connexió entre les comarques de Girona i Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre la implantació del títol de transport T-10/120 de connexió entre les comarques de Girona i Barcelona (tram. 310-00464/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies. Conseller Vila, una bona política de mobilitat i de transport des d'una perspectiva governamental necessita dos elements fonamentals: un és el bon estat i el bon manteniment i la construcció de noves infraestructures, per una banda, i, per l'altra, l'extensió del que són les polítiques d'integració tarifària per al benefici dels ciutadans que s'han de desplaçar.

I li vull fer una pregunta, o vindrien a ser dues preguntes que tenen a veure amb ambdues qüestions. Una: quina valoració fa de l'anunci, per part del Govern de l'Estat, en aquest Estat pretesament federalista que vivim, en què algunes de les infraestructures són necessàriament competència de l'Estat espanyol, i el que li demanaria és quina valoració fa i quines conseqüències tindran, des d'una perspectiva de competitivitat econòmica i empresarial, i quina facilitat donaran, a més a més, de desplaçament a la ciutadania, els anuncis que va fer el Govern ahir a la tarda respecte als accessos al port i a la connexió directa entre la ciutat de Barcelona i l'aeroport del Prat en les dues terminals; per una banda.

I, en segon lloc –i li ho deia–, és molt important des d'una perspectiva de mobilitat que la integració tarifària que es fa a l'àrea metropolitana de Barcelona tingui capacitat d'estendre's a la resta del territori. I el que li voldria demanar és quin calendari vostè té planificat per tal que aquesta integració tarifària sigui efectivament o es consolidi definitivament a la resta del territori, no només a l'àrea metropolitana de Barcelona, tal com s'ha fet en comarques de l'interior, en el Pirineu, i tal com li van demanar de diferents maneres les comarques de Girona.

Per tant, la qüestió és que ens valori aquestes dues qüestions que tenen interès per al territori i per a la política en general.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, efectivament, vostè ho ha explicat molt bé:

el Govern de Catalunya estem aprofitant tota aquesta legislatura per estendre el que és una prestació de servei de transports públics i de mobilitat sostenible al conjunt del país.

Tenim un sistema metropolità que ja té una integració tarifària important. Enguany, l'hem estrenat i hem estès aquesta integració tarifària al Berguedà, a Osona, al Ripollès. I, per iniciativa seva i d'altres diputats que hi han estat molt a sobre, doncs, s'implementarà a partir de juny a la Garrotxa, a partir de juliol a la Costa Brava centre i nord, i a partir de setembre entre Figueres, Girona i Barcelona aquest títol, el T-10/120, que és un títol que permet descomptes de fins a un 50 per cent.

Aquest títol, en concret, amb l'experiència que hem tingut a les comarques de l'Ebre o a l'Alt Pirineu o a algunes de les comarques centrals, permet entre d'altres coses un increment que, de vegades, és de més del 50 per cent de la utilització del transport públic. Per tant, increment de més d'un 50 per cent i descomptes de fins a un 50 per cent, eh? Bitllets d'autobús que valen 14 i 15 euros, com sap vostè, si l'agafa a Olot, doncs, per desplaçar-se a Barcelona, poden passar a costar 6, 7, en funció del punt on l'agafes. Això, quant a la primera pregunta.

La segona reflexió que fa vostè, més de tipus general, amb relació als anuncis d'ahir, jo diria que satisfacció gran, però sense eufòries. Pensi vostè que, efectivament, l'anunci que a partir de l'abril comencin les obres de la llançadora a la T1 i a la T2 és una excel·lent notícia, però hem de recordar que aquesta era una obra adjudicada des de fa cinc anys, eh? Per tant, per posar-ho en el seu just context, fa cinc anys que aquesta decisió es va prendre, es va adjudicar i, efectivament, en aquesta legislatura hem discutit, hem acordat, hem estat realment molt proactius com a Govern posant solucions de tota índole, i ara, doncs, tenim la confirmació que a l'abril començaran les obres.

Segona consideració: accessos al port de Barcelona, accessos viaris i ferroviaris que al més alt nivell s'havien discutit entre els dos governs, que hi havia un protocol que obligava a licitar obres durant l'exercici 14. Es van licitar i han començat les obres dels accessos viaris i, doncs, cronificàvem la demora, eh?, en els accessos ferroviaris.

Afortunadament sembla, ara sí, que el segon trimestre d'aquest any es durà a terme la licitació dels accessos ferroviaris, amb recurs pressupostari, que era la nostra exigència –per tant, no aportant recursos del port, que era un tema que havíem discutit fins fa ben poques setmanes–, i, per tant, les obres han de poder començar aquest 2015; excellent notícia.

La presidenta

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'atenció a les polítiques socials bàsiques i l'economia especulativa i sobre la voluntat de crear estructures d'estat i el desmantellament de les existents (tram. 317-00268/10)

La primera és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Entre el fet i no fet, que sempre passa factura, una primera consideració sobre les deu mesures que va anunciar ahir de tot el que queda per fer: llegides i rellegides, el 95 per cent de demandes de pisos de protecció oficial queden desateses, 28.500 PIRMI sobre 1.600.000 persones en situació de pobresa i el 90 per cent d'aturats que seguiran esmorzant crisi, sobretot els 188.000 que no tenen cap mena de prestació.

Dit això, aquesta ràtio d'atur, de pobresa i de desigualtat, per contraposar-la a l'altra cara de la moneda, que és el capitalisme d'amiguets, diguem-ho així, com ho va definir en expressió afortunada d'Ernesto Ekaizer aquest dilluns a la Comissió d'Investigació sobre el Fraus i Corrupció Política, d'un capitalisme especulatiu i financialitzat, la darrera setmana, a casa nostra, també ens ha deixat pessimes notícies. Competència acaba de multar els del mercat lliure –FCC, Ferrovial, ACS i Sacyr– amb 39 milions d'euros per repartir-se el pastís mafiós de la recollida de residus. Abertis ha guanyat –avui ho ha anunciat– 600 milions d'euros per gestionar unes autopistes sis cops amortitzades. I també, com deuen saber, recentment hi ha hagut la interlocutòria del Tribunal Suprem sobre la concessió d'ATLL; diu que s'eximeix la compensació pel que se sap, però que s'anulla la concessió per incompliment de clàusules del contracte, amb un banc d'inversió pel mig, com vostè deu saber, que ha guanyat 86 milions d'euros en dos anys venent el que va comprar de Tabasa; pur capitalisme especulatiu.

Sortirem d'esquemes del nyap i del sainet o de la batalla campal entre multinacionals, perquè el que és clar és que hi va perdre el país i la ciutadania, que es va vendre en un context de venda del país a trossos, de pa per a avui i fam per a demà, que hi havia un esquema de deute d'ATLL i l'ACA, però que es va produir una perversió fruit de l'acció de govern, que és que hi ha gent que ha fet negoci amb l'aigua i s'ha enriquit, un 25 per cent d'augment de la tarifa de l'aigua des d'aquella privatització.

I l'inici de la fi i dels procediments judicials albira una segona oportunitat i la pregunta és: què pensen fer? Si es poden construir estructures d'estat desconstruint-les. Com lliga aquesta antítesis i si no és antagònic i contradictori fer amb una mà el que es desfà amb l'altra.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, recordem l'origen del que va ser aquesta concessió de l'ATLL, perquè si no recordem l'origen sembla que això sigui un caprici del Govern o, fins i tot, una prioritat ideològica, i no és ni un caprici ni una prioritat ideològica. Es tracta simplement, en aquell moment, situats en l'any 2012, d'haver de complir un dèficit imposat per l'Estat, que era absolutament injust, amb l'aixeta dels diners per part de l'Estat i, per tant, la seva regulació, i, a més a més, amb la voluntat de l'actual Govern de no haver de fer més retallades precisament per protegir allò que vostè demanava al començament, que són les polítiques socials bàsiques.

I en aquest context –no en un altre, en aquest– es decideix fer una sèrie de concessions per a obtenir centenars de milions d'euros, que es varen obtenir i que varen servir per protegir més les polítiques socials bàsiques d'aquest país; per tant, la gent més vulnerable d'aquest país. Aquest és l'origen.

A partir d'aquí, vostè diu: «Hi ha coses del món capitalista que funcionen molt malament.» Escolti'm, cent per cent d'acord. Altres models que hem conegut en la història no és que fossin cap meravella; però, bé, de tota manera acceptem això que vostè ha dit. D'acord. Ara, atenció amb el fet de responsabilitzar el Govern, perquè en el fons la decisió del Govern obeïa a aquest objectiu que li he dit: protegir polítiques públiques bàsiques, serveis públics essencials per, a més a més, atendre persones especialment vulnerables.

La presidenta

Té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Aleshores, la pregunta seria: com va protegir el Govern que no s'especulés amb el cicle de l'aigua? O com va protegir el Govern que mans privades fessin negoci amb un bé públic –hi insisteixo, 24 per cent de pujada de tarifa. París i Berlín, president, que han municipalitzat el cicle de l'aigua. Hi insisteixo: què pensen fer?, perquè tenen una segona oportunitat, i ja m'hi he referit a l'esquema previ, que era pa per a avui i fam per a demà, del 2012; però, del que es tracta és de recuperar la sobirania política, econòmica i energètica sobre l'aigua. Si ho han fet París i Berlín ho podem nosaltres; si no, serà la continuïtat d'una injustícia i d'una vergonya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, si es refereix a l'increment de tarifes del cànon que hi va haver en el seu moment, va ser abans d'aquesta concessió. I és veritat, ho va haver de fer el nostre Govern. Sap per què? Perquè l'ACA pública estava en fallida. És a dir, quedava liquidada; molt pública, però liquidada. I per prote-

gir l'ACA pública es van haver d'apujar les tarifes, que, com suposa vostè, a cap govern li fa cap il·lusió, perquè ningú t'aplaudeix quan apuges tarifes. I, si ho vàrem fer, va ser per responsabilitat, per estabilitzar financerament l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua pública.

A partir d'aquí? No oblidem tampoc una altra cosa –i li ho dic amb un to, diguem-ne, d'intentar explicar les coses tal com són, no?–, no oblidem que el context de l'any 2012 per a obtenir recursos en l'àmbit internacional era molt diferent del d'ara. En aquell moment, quan vostè anava a buscar diners el preu del diner, el 2012, per a un territori que estava dintre de l'Estat espanyol com Catalunya, era un preu molt alt, perquè el risc era també molt alt. I això ha millorat, afortunadament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la seva estada el 2003 en la inauguració del port fluvial de Rosario (Argentina) i les seves declaracions en la Comissió d'Investigació sobre el Fraude i l'Evasió Fiscals i les Pràctiques de Corrupció Política (tram. 317-00267/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president... Señor Mas, ¿le suena a usted de algo el puerto fluvial de Rosario, en Argentina? ¿Sabía usted quién estaba detrás de la empresa del puerto fluvial de Rosario, en Argentina? ¿Sabía usted alguna cosa o ha estado, usted, alguna vez en el puerto de Rosario, en Argentina?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, sí, em sona, i hi he estat. No recordo exactament quants anys fa, en fa molts; devia ser a finals dels noranta, principis dels dos mil. Jo en aquella època devia estar al Govern amb alguna responsabilitat, que devia ser la d'Obres Públiques o la d'Economia, m'imagino, i recordo –i li parlo de memòria, perquè vostè tampoc m'havia avisat d'aquesta pregunta tan concreta i tan específica; parlo de memòria– que en aquell moment qui estava impulsant acords de col·laboració amb el port de Rosario era el port de Tarragona.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Gracias por la respuesta, señor Mas. Señor Mas, la sala de prensa, todavía hoy, de la Generalitat cuelga que en 2003 –en 2003–, siendo usted *conseller en cap* de la Generalitat, inauguró el puerto fluvial de Rosario, donde participaba el señor Jordi Pujol Ferrusola como accionista de la empresa principal de ese puerto.

Señor Mas, el otro día usted me mintió en la comisión parlamentaria; usted mintió, y su mentira no es creíble. Usted me dijo, a pregunta de este grupo, que usted no conocía los negocios del señor Jordi Pujol Ferrusola, que usted no conocía los negocios de la familia Pujol. No es que los conociera: es que iba a inaugurar sus obras como *conseller en cap* de la Generalitat, señor Mas. Señor Mas, usted miente; su mentira no es creíble.

Y la pregunta es: si miente sobre esto, siendo *conseller en cap*, ¿por qué no miente usted, a lo mejor, sobre las comisiones ilegales que se lleva su partido? A lo mejor usted sabe más cosas de las que nos dijo el otro día. ¿Por qué me tengo yo que creer al presidente de la Generalitat, que ha mentido y fue a inaugurar la obra del señor Jordi Pujol Ferrusola y su empresa en el puerto fluvial de Rosario? ¿Y por qué me tengo que creer que usted no sabía las mordidas del señor Osàcar? ¿Por qué me tengo que creer yo que su partido y usted, cuando era *conseller en cap*, no sabían nada de lo que pasaba?

Señor Mas, su mentira ha muerto, su mentira ha caído. Señor Mas, usted mintió a todos los catalanes y a todos los españoles el otro día en la comisión. Y algunos se lo dijimos: el objetivo de la comisión no era que usted confesara, era que usted intentara construir una mentira. Y la mentira ha caído, señor Mas. Usted era *conseller en cap*, usted fue a inaugurar la obra donde participaba la familia Pujol, usted sabía lo que hacían los señores Pujol, usted hablaba a menudo con el señor Jordi Pujol Ferrusola, y también, efectivamente, con el señor Badia, dirigente de Convergència que estaba en el puerto de Tarragona. Todos juntos se fueron, todos ustedes, en 2003, siendo *conseller en cap*, a inaugurar la obra de eso.

Señor Mas, usted, como presidente, no tiene ninguna credibilidad. Usted, señor presidente, ha mentido a los catalanes, y usted, señor presidente, debe dimitir.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo crec que a vostè li hauria agradat que jo mentís als catalans; això li hauria agradat, eh? El que passa, que no és el cas. (*Albert Rivera Díaz intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, sí, em pot ensenyar vostè totes les fotografies, faci tot... Si no li ho he pas negat! Li he dit que no en recordava exactament l'any, perquè vostè m'està parlant, sense avisar-me, en una pregunta ara concreta, d'una cosa que va passar més de deu anys enrere. Va ser el 2003, vostè diu? Doncs, el 2003. Li he dit que vaig es-

tar allà, vaig fer un viatge a diversos països, si no ho recordo malament, en aquell moment, de Llatinoamèrica, i un d'ells va ser l'Argentina, i un lloc en què vaig estar va ser Rosario. Que és que m'ho va preguntar, l'altre dia, això? Això no m'ho va preguntar, senyor Rivera! Ara diu que «menteix» sobre una cosa que vostè no em va preguntar. Per tant, vostè tindria ganes que jo mentís.

I, efectivament, li he dit que va ser el port de Tarragona. Digui'm vostè, senyor Rivera, si al port de Tarragona hi havia en aquell moment el senyor Badia. *(Pausa.)* Clar! Perquè devia ser el president del port de Tarragona, no? Escolti'm, doncs, jo hi vaig anar amb el president del port de Tarragona i amb molts altres empresaris de moltes altres disciplines i sectors, com he fet moltíssimes altres vegades. Ara mateix, com a president de la Generalitat, en aquesta legislatura, doncs, he fet alguns viatges amb empresaris catalans i amb empreses catalanes, i algunes vegades amb el port de Barcelona i amb el port de Tarragona.

És a dir, senyor Rivera, vostè necessita construir una cosa que és falsa i atribuir-me a mi que dic mentides. I potser el que diu mentides o s'aprofita de les coses és vostè.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment pel Govern dels acords aprovats pel Parlament (tram. 317-00271/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, pensa complir amb el que el Parlament aprova? Per què li ho pregunto? Perquè el seu Govern, de forma reiterada, fa cas omís d'allò que aprova el Parlament. Afecta la seva credibilitat contra la corrupció quan el Parlament aprova que el Govern es personi en la causa oberta contra el senyor Jordi Pujol i vostès no s'hi personen. Afecta la credibilitat del Govern quan el Parlament aprova que cap persona passi fred, que a cap persona li tallin els subministraments a l'hivern i, malgrat el que digui el conseller, tenim llistat de gent a qui tallen el subministrament, malgrat que estan en una situació d'absoluta vulnerabilitat. El Parlament aprova que no surtin a concurs les àrees bàsiques de salut, i el que fa el conseller Boi Ruiz és, doncs, permetre'n la licitació. El Parlament aprova revertir la privatització d'Aigües Ter Llobregat i vostès no ho fan.

Per això li pregunto: vostè pensa complir amb allò que el Parlament aprova?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Cada vegada..., vaja, cada cop intentem complir amb el que el Parlament aprova, sempre que allò que el Parlament aprova sigui complible. I només li'n posaré un exemple, eh? No ens podem inspirar en allò que es va dir quan vostès estaven al Govern sobre el compliment de les resolucions, perquè van dir que quan el Parlament –quan vostès estaven al Govern, eh?– aprovava mocions i resolucions eren orientatives.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Suposo que la invectiva se la reserva per a la rèplica, com gairebé sempre, però jo el que li demano és que compleixi allò que el Parlament aprova, i que ho faci amb respecte en seu parlamentària. Un respecte que, per exemple, no va complir la setmana passada, quan va comparèixer en la comissió d'investigació sobre corrupció i fiscalitat. Vostè el 2008 va dir: «De l'herència que va rebre mon pare i que teníem a Liechtenstein, me'n vaig assabentar el 2008.» L'altre dia va dir que ho sabia des d'un primer moment. Va mentir. I mentir és, sí, faltar al respecte al Parlament.

Respecte per garantir que no es talli la llum a cap persona. El conseller Puig acaba de mentir. Tinc aquí un llistat de gent: a Salomé, el passat dia 2 de febrer, després de presentar a l'empresa Gas Natural un informe de serveis socials, li tallen els subministraments. I podríem agafar un llistat de gent a qui els estan tallant el subministrament. Vostè hauria de desautoritzar el conseller Puig i dir: «No, no menteixin en seu parlamentària.» Garantim que allò que ha aprovat el Parlament i que és sensible, que és que no els tallin els subministraments a la gent que està en una situació de vulnerabilitat, es compleixi. I veig que no el desautoritza, veig que tot continua igual.

El Parlament diu: «No licitem les àrees bàsiques de salut», i vostè no desautoritza el conseller Ruiz. D'això es tracta. Avui tenim menys persones amb renda garantida de ciutadania. President, està fent vostè de candidat. El Parlament està perquè vostès compleixin, i el Govern està perquè compleixin amb el Parlament, no perquè facin d'oficina de campanya d'aquí a set mesos; set mesos en què volen fer allò que no han fet en cinquanta-un.

Per això, president, li demano que compleixi amb el que diu el Parlament.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, jo li torro a dir que aquest Govern, sempre que pot, compleix amb el que diu el Parlament, i que no ens podem inspirar en altres moments, perquè recorde perfectament en aquest mateix Parlament una resolució taxativa que deia: «No es farà el túnel de l'AVE per Barcelona, pel mig de Barcelona», i vostès van passar olímpicament. Per tant, no ens donin lliçons del que vol dir complir les resolucions del Parlament, perquè vostès, estant en el Govern, passaven olímpicament de les resolucions del Parlament de Catalunya.

Dit això, com que no ens... (*Veus de fons.*) No, és igual quant temps fa; això és igual, quant temps fa. (*Remor de veus.*) No, és clar, senyor Herrera, si es donen lliçons de tot, s'ha d'estar disposat també a rebre alguna lliçó; m'entén? Si s'aixeca la bandera que vostès aquí sempre són infal·libles, doncs, miri, no ho són tant, d'infal·libles; m'entenen? Ara, nosaltres tenim la voluntat de complir aquestes resolucions.

Per exemple, una de molt important que vostè no ha citat avui: el Ple de la pobresa i per a la inclusió social. De totes les resolucions que hi va haver que es van aprovar en aquell moment, de totes les mesures, en aquest moment el 69 per cent, un any després, estan complertes. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Ah!, és clar, com que això... Això no els deu agradar, que es compleixi, no?, això no els agrada, llavors ja fan gesticulació. És a dir, quan es compleix sobre temes molt sensibles, aleshores a vostès no els agrada. Què és el que els agrada? Que no es compleixi, perquè el Govern quedi malament, o que la gent estigui bé en aquest país? Perquè a vegades tinc la sensació que vostès el que pretenen és, encara que la gent pateixi, sobretot que el Govern quedi malament; em dona aquesta sensació, senyor Herrera, cosa que deu ser molt poc demostrativa de la seva tan pretesa sensibilitat social. Li ho recorde: en el Ple de pobresa, moltes resolucions, moltes mesures, i aquest Govern, en aquest tema, està complint.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures preses pel Govern per a millorar l'ocupació i el nivell de vida dels catalans (tram. 317-00273/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, després del decàleg que va anunciar vostè ahir, ens pot dir alguna mesura *real* que hagi fet fins ara per reduir l'ocupació i per millorar la situació i la qualitat de vida dels catalans?

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, no una, sinó totes aquelles que han portat que Catalunya tingui quatre punts d'atur *menys* que la resta d'Espanya, on governen vostès.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyora presidenta. Per reduir l'atur i per crear ocupació hi ha aquesta resposta: vaguetat. «Totes aquelles», és a dir, res. Deu ser que els que li van fer el paper ahir són els mateixos que l'hi fan sempre. Perquè el decàleg que vostè va presentar ahir..., va dir que faria una llei del Servei d'Ocupació i una llei de formació professional, que en quatre anys no ha fet res.

Vostès, els que creuen que tenen estat i no tenen estat, necessiten litúrgia i èpica, i no política. Per això després de quatre anys no ha fet res, i el que va presentar ahir és la llista d'incompliments: una reforma de la Llei d'ocupació que no generarà treball a Catalunya, perquè la intermediació és del 3 per cent; una llei de la formació professional que no dona concurrència competitiva a les empreses i que no permet fer una veritable formació professional dual.

Vostè parla d'una recuperació industrial. Que no ens van presentar a bombo i platerets el Pla estratègic industrial, que sembla que no serveix per a res? Vostè parla del Pla de la renda mínima d'inserció, del Pla de suport a les famílies. Però, escolti, si vostè dona ara menys pressupost al Pla de les famílies –19 milions– que quan estàvem en plena crisi, que els donava, l'any 2012, 52 milions a les famílies! Vostè, la renda mínima d'inserció l'ha reduït, i a més el síndic li està demanant que pagui els deutes del 2011. Vostè, el model escolar que vol imposar, senyor Mas, diu que serà el model de Catalunya, quan perdrem, si no aplica la LOMCE, més de 106 milions.

Vostè a qui vol enganyar? L'únic que ha fet vostè aquests quatre anys és escanyar els catalans: apujar-los els impostos, crear noves taxes, apujar l'impost del patrimoni, recuperar l'impost de successions. Però, això sí, ens obsequia amb dues noves comissions.

La comissió de la transparència. La comissió de la transparència, per què? Perquè ens expliqui per què empresaris francesos diuen que se'ls cobra el 4 per cent? Comissió de transparència per què? Per explicar vostè que va mentir a la comissió, no va delatar un evasor fiscal, quan vostè coneixia que el seu propi pare tenia diners fora, i vostè era responsable públic i va ser còmplice i va encobrir un evasor fiscal? Vostè, amb això del *puerto* de Rosario, sap molt bé que hi han testaferrós i que s'han fet comissions

rogatòries dient les transferències bancàries del senyor Jordi Pujol Ferrusola.

I vostè ens diu que farà el comissionat per a la transició. Miri, el comissionat per a la transició és el comissionat per a la transició, però realment és el de la *divisió* dels catalans. Jo li recomano, senyor Mas, que creï un altre comissionat: el de la substitució, el de la seva substitució, perquè vostè és el pitjor problema que tenen avui els catalans...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...i els que necessitem és que el substitueixin i... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, ara sé que realment la comissió d'investigació, amb la meua compareixença, no els va anar bé, a vostès –no els va anar bé. No els va anar bé, perquè, si no, vostè no hauria fet aquesta intervenció d'avui, com sempre, absolutament excitada. Perquè vostè és una persona que cada vegada que parla té un grau d'excitació més gran i cada vegada la toca menys. Perquè, fixi's, ahir no es van crear comissions, es van crear comissionats, que no és el mateix. No, és que no..., s'ha equivocat: ha dit «comissions», però són «comissionats». Són coses molt elementals, senyora Sánchez-Camacho, que una diputada amb l'experiència de vostè ja hauria de saber a aquestes alçades.

Després, a partir d'aquí, vostè em pregunta sobre el tema de l'atur i sobre les grans coses que no s'han fet a Catalunya, i que no hem fet absolutament re... I, mira, resulta que Catalunya no fa re, però està quatre punts per sota de la resta de l'Estat, que governen vostès. Però, miri, una de les coses que sí que s'han fet és precisament aquestes lleis que vostè esmentava, que estan en el Parlament de Catalunya –estan en el Parlament de Catalunya. Ara deu ser responsabilitat seva aprovar-les, no? –suposo. Avui en discutim una de molt important: la Llei de la simplificació administrativa. I d'aquí a poques setmanes discutirem les altres dues, la de la formació professional i la de la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Si han arribat a aquest Parlament lleis d'aquesta complexitat, és perquè el Govern abans les ha treballades molt. És clar que sí, les ha treballades molt.

I de les polítiques... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyors diputats...

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Parlem de les polítiques actives d'ocupació. Ens pot dir, senyora Sánchez-Camacho, en quin percentatge s'han reduït a Espanya des que vostès governen, les polítiques actives d'ocupació? Ho recorda, això? Perfectament, un 70 per cent? Seixanta i escaig per cent. No vostè no pot contestar ara ja, però ja li ho dic jo –però ja li ho dic jo. I això no és una tertúlia, senyora Sánchez-Camacho, una mica d'educació –una mica d'educació. Sap que s'ha reduït més d'un 60 per cent les polítiques actives d'ocupació. I això qui ho ha fet? El Partit Popular, i de manera absolutament unilateral. I els altres, a espavilar-se, que és el que hem fet. I gràcies que ens hem espavilat, i no diguin que no, perquè aquestes són les xifres, gràcies que ens hem espavilat, a Catalunya en aquest moment s'està reduint l'atur i s'està creant ocupació, més que en la mitjana del conjunt de l'Estat espanyol, m'entén? I això és gràcies a l'acció de molta gent i també d'aquest Govern, que ha fet tota una sèrie de mesures, algunes de les quals estan precisament en aquests papers que vostè valdria la pena que consultés, que ajuden que Catalunya vagi millor, i això suposo que a vostè la deu alegrar. M'imagino.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació del sistema sanitari públic (tram. 317-00269/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, en la seva intervenció d'ahir creiem que no va dedicar prou atenció a la situació de la sanitat catalana, que és un dels problemes més importants per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, un problema sobre el qual la Generalitat té la competència exclusiva i al qual dedica el 40 per cent del seu pressupost. Vostè ahir va dedicar quatre minuts escassos, en una intervenció de cent quinze minuts, al tema sanitari. Va dir que cal reduir les llistes d'espera i millorar la transparència de les dades, i té raó, molta raó, cal reduir les llistes d'espera, tant pel que fa a intervencions quirúrgiques i visites a l'especialista com pel que fa a proves diagnòstiques. Vostè va refermar-se en la cobertura universal, i té el nostre suport amb això, com també quan compromet el màxim esforç en el tractament de l'hepatitis C.

Però, president, potser la nostra percepció sobre la situació real de la sanitat catalana no és tan optimista com la seva. Nosaltres creiem que les coses no van bé i que, si segueix l'actual deriva, el sistema sanitari pú-

blic pot arribar a malmetre's. Creiem que hi ha motius importants de preocupació sobre la salut del nostre sistema sanitari. Comparteix vostè aquesta apreciació?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, comparteixo l'apreciació que la sanitat catalana està sotmesa a unes tensions grans, i no d'ara, sinó ja des de fa temps. De fet, gairebé sempre ha estat sotmesa a unes tensions grans, el que passa és que ara està funcionant pràcticament amb un 20 per cent menys de pressupost que respecte a fa quatre anys. Imagini's haver d'atendre la mateixa gent, amb necessitats creixents i amb un 20 per cent menys de pressupost, que, com vostè comprendrà, no és que a nosaltres ens faci cap il·lusió tenir un 20 per cent menys de pressupost. Aquesta és la realitat.

En aquestes condicions, la meua valoració és que el sistema de salut de Catalunya s'està defensant molt bé i està prestant un gran servei. Ara, amb tensions, i tensions, li ho reconec, grans, que no es poden negligir ni es poden oblidar.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

President, vull agrair-li el reconeixement d'aquestes tensions del sistema de salut, però, efectivament, una minva tan important dels pressupostos, un 14 per cent en termes, diríem, pressupostaris i un 20 per cent en termes reals, el fet que hi hagi 1.250 llits estructurals menys, el fet que s'hagin augmentat les llistes d'espera, especialment en la fase de diagnòstic, el fet que hi hagi un col·lapse en els serveis d'urgències mentre hi ha plantes senceres d'hospital tancades i mentre es deriven malalts a centres privats, algun d'ells amb afany de lucre, és un motiu de preocupació molt important.

Per cert, se li ha preguntat ja, però permeti'm que li ho reiteri: pensin complir o no el mandat de no treure a concurs els centres d'atenció primària per donar entrada a noves empreses privades amb afany de lucre i sense experiència en el sector? L'ICS ha perdut 2.681 professionals, els salaris s'han reduït en un 20 per cent de mitjana en tot el sector salut, hi han dificultats per mantenir les inversions necessàries per a la renovació tecnològica, hi han hospitals que no poden dotar els fons d'amortització, hi ha dificultats també per accedir a nous medicaments, i les necessitats de la població, les necessitats sanitàries augmenten també, a causa de l'envelliment. El sistema aguanta gràcies a l'esforç del personal, un personal sotmès a moltes tensions i un escàs reconeixement. Cal replantejar algunes coses, president. Esperem signes de rectificació, perquè, això sí, efectivament, és una qüestió de prioritats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, és un tema de prioritats, i per això en aquest moment s'està destinant a l'àmbit de la salut més percentatge de pressupost que mai. Fixi's si el nostre Govern ho té clar, que això és així: més percentatge que mai. Això és prioritat –això és prioritat. És clar que tenim menys diners, senyor Iceta, però això és una evidència. Això és tan evident, que és que ho sap tothom, que tenim menys diners. I si vostès governessin, també tindrien menys diners, m'entén? I aquest és el problema. Ara, amb menys diners, hem d'administrar el mateix i, a més a més, procurar fer-ho tan bé o millor, que és exactament el que està passant.

Els recordava fa pocs dies que a finals de l'any passat hi havia la mateixa llista d'espera per a les catorze operacions quirúrgiques garantides que a finals del 2010, quan governaven vostès, i vostès disposaven d'un 20 per cent més de pressupost; la mateixa llista d'espera. I això es reduirà aquest any 15, és a dir, arribarem a les eleccions amb uns estàndards millors que els que vostès tenien quan gestionaven la salut d'aquest país.

(Remor de veus.)

Escoltin, perdonin, jo explico les realitats. I segona cosa que crec que li he d'explicar, però que vostè ja sap. Ara ens diuen aquest tema dels concursos. Estem mirant la manera de no treure'ls, però recordin una cosa: si ara s'haguessin de treure, d'acord amb la llei, a concurs aquestes instal·lacions sanitàries, és perquè ja estaven en mans d'entitats diferents de la pública. I jo em pregunto: aleshores, qui havia permès que estiguessin en mans d'entitats diferents de la pública, senyor Iceta? O és que vostès no hi tenen res a veure, amb això? No és que nosaltres estiguem traient noves instal·lacions sanitàries a concurs, és que ja hi eren, i les concessions caduquen, s'acaben i, d'acord amb la llei, s'han de renovar. I estem mirant la manera de no fer-ho, si és que trobem aquesta manera, d'acord amb el marc legal.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures preses pel Govern els darrers dos anys amb relació a les estructures bàsiques d'estat, les polítiques socials i la lluita contra la corrupció i sobre les mesures que cal prendre en aquest sentit abans de les eleccions del 27 de setembre (tram. 317-00270/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom. Senyora presidenta, gràcies. Senyor president, queda poc més de mig any per al 27 de setembre, poc més de mig any perquè els catalans tinguem l'oportunitat de decidir si volem ser un estat independent o si volem seguir sent una comunitat autònoma de l'Estat espanyol, i el cert és que tenim molts deures per fer. Almenys així ho entenem aquests que estem convençuts que el 27 de setembre el país escollirà el «sí» en aquest referèndum sobre la independència, i que, per tant, les institucions hauran de començar a actuar en conseqüència des del primer moment.

Per assegurar que guanya el «sí», creiem que cal fer més evident que mai que les institucions del país estan abocades al benestar dels ciutadans, i per això totes les propostes pressupostàries d'Esquerra Republicana han tingut una clara vocació social, convençuts com estem que les principals estructures de qualsevol estat són les escoles i els hospitals, i els centres d'assistència primària i les universitats, i que altres estructures, com per exemple la hisenda pròpia, la seguretat social, han de servir per garantir el bon funcionament d'aquestes estructures fonamentals, que són escoles i hospitals, hi insisteixo, universitats o centres d'assistència primària. Per això també és molt important, per garantir aquesta victòria el 27 de setembre, aclarir tots els casos de corrupció que hi hagin i totes les derivades que se'n derivin i, en aquest sentit, valorem la seva compariència a la comissió d'investigació.

Perquè guanyi el «sí», i en aquestes condicions de polítiques socials prioritàries, de lluita contra la corrupció, hem de fer uns deures, i li voldríem preguntar quina valoració fa de la feina feta pel Govern en els últims dos anys, en aquest camí, i en el proper mig anys, en els propers sis mesos que queden abans del 27 de setembre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, hi ha deures per fer, és cert. I perquè n'hi ha per fer, jo mateix ahir vaig voler comparèixer i vaig voler, doncs, assenyalar en aquests propers sis, set mesos que queden abans de les eleccions catalanes, quins són deures que es poden fer i que aquest Govern està compromès a fer, molts d'ells, per cert, en la línia dels acords que tenim subscrits des de fa un parell d'anys enrere i que estem, en la mesura que en sabem i que podem, intentant complir, i li volem donar un impuls definitiu i un impuls final, precisament, en aquests deures per fer.

Segona cosa: totalment d'acord que estructures bàsiques d'estat, o de país, són escoles, hospitals, residències de persones grans, residències de persones discapacitades. Per això, en els acords que tenim amb vostès, que ens estan donant suport en el pressupost, doncs, intentem prioritzar precisament totes aquestes accions, recordant

sempre que si no hi podem posar més diners és perquè no en tenim més, perquè tots els que podem els posem aquí. I precisament l'acord pel pressupost d'aquest any 2015 va clarament en aquesta línia. Vull recordar, per exemple, que en els programes de la renda mínima d'insertió, que afecten persones especialment vulnerables d'aquest país, no hi havia hagut mai 185 milions d'euros, i aquest any hi seran. Per tant, no és que n'hi hagin els mateixos tenint menys diners, és que n'hi ha més dels que hi havia. Perquè també és cert que les necessitats són creixents i, per tant, hem de tenir clar quines són aquestes estructures de país, que, en definitiva, no deixen de ser les pròpies persones, i especialment les més directament afectades pels embats de la crisi econòmica.

I respecte al tema de la transparència, que he intuït que vostè també treia, una altra de les coses a la qual volem donar impuls és al compliment per part de la Generalitat i de les administracions públiques de la Llei de la transparència, aprovada per aquest Parlament. És una llei molt exigent per a l'Administració, molt, de les més exigents de totes. Ara ens hem de preparar com a administració, com a Generalitat, per poder complir precisament amb els mandats d'aquesta llei.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

Oriol Junqueras i Vies

Bé, en aquest sentit, i com és ben sabut d'aquesta cambrà, des del passat debat de política general Esquerra Republicana no només està disposada a ajudar, sinó que vol ajudar des de les màximes responsabilitats institucionals possibles. Hem dit moltes vegades que estàvem disposats, que volíem formar part del Govern en la mesura que aquesta participació servís per garantir aquestes estructures d'estat imprescindibles, hi insisteixo, la hisenda pròpia, la seguretat social, etcètera, perquè ens sembla que la nostra aportació pot ser molt rellevant per garantir aquestes estructures, que dèiem que són les més importants, basades en les polítiques socials.

I per tant, Esquerra Republicana reitera una vegada més, com tantes altres vegades, la seva, no només disposició, sinó voluntat d'assumir les màximes responsabilitats, entenent també que aquesta és una competència que correspon al president del Govern. Li fem una crida una vegada més.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta, i moltes gràcies per la crida que fan una vegada més. Recordin que al començament d'aquesta legislatura jo mateix els vaig oferir insistentment que assumissin les màximes responsabilitats. En aquell moment no va ser possible, es va entendre. Vàrem continuar la legislatura, crec que hem fet un munt de feina, i ara precisament es tracta d'acabar-la, i queden sis o set mesos. Per tant, aprofitem-los

a fons i, en aquest sentit que vostè deia, de les estructures d'estat prioritàries, hisenda pròpia, seguretat social, etcètera, és evident que el meu compromís és complir els acords recents amb vostès, perquè aquesta feina la puguem fer conjuntament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Parlament fins al finiment de la legislatura per al compliment dels deu projectes estratègics del Govern (tram. 317-00272/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, una prèvia, perquè no sigui dit allò que qui calla atorga, no? Nosaltres considerem que és molt trist, però també molt simptomàtic, que alguns grups, per manca, suposo, d'idees i de propostes davant dels reptes que té el país, hagin de recórrer a la difamació, a les mentides, a l'atac personal al president de la Generalitat. Molt lamentable –molt lamentable. (*Remor de veus.*) Legítim? Potser sí, però jo no crec que la gent esperi aquesta barreja d'actitud de barrufet rondinaire o de Cruela de Vil enmig dels reptes que té el país. Sincerament, no creiem que sigui aquest. (*Remor de veus.*) Per tant, nosaltres al que ens dedicarem, si no els sap greu, mentre vostès tenen aquesta actitud, nosaltres ens dedicarem a fer feina.

I en aquesta línia de fer feina, nosaltres volem valorar molt positivament la compareixença que va fer ahir el president, des de molts punts de vista. En primer lloc, perquè nosaltres creiem que reforça la confiança entre els ciutadans i les institucions. Per què? Doncs, perquè explicar les prioritats, les accions per arribar a assolir uns determinats objectius facilita tant la valoració dels ciutadans, per si s'adeqüen a les necessitats, com posteriorment, en passar comptes, si aquests s'han complert o no.

La valorem molt positivament també perquè no es tracta, en moments com aquests, de fer coses per fer coses, sinó que s'han de fer coses amb sentit. I totes les accions que va anunciar ahir el president de la Generalitat s'incardinien en deu projectes estratègics que alhora aquests són plenament coherents amb el que han estat, són i seran les quatre grans prioritats d'aquesta legislatura: recuperació econòmica i lluita contra l'atur, reforçar la cohesió social del país, millorar la confiança de ciutadans i institucions i preparar el país per si democràticament decideix ser un estat; unes accions que no surten del no-res, sinó que es poden plantejar gràcies a la feina que s'ha fet.

I finalment també ho valorem molt positivament perquè de les accions anunciades ahir queda clar que, també per la feina feta aquests quatre anys, s'ha canviat la cultura aquella de la confrontació entre institucions a la de col·laboració entre institucions: Generalitat, ajuntaments, diputacions, consells comarcals, no?

Per això nosaltres ho valorem i per això nosaltres li volem preguntar, de tot el que va exposar ahir, president, en la part que ens afecta, és a dir, en la part parlamentària, quines creu que són les prioritats d'aquí fins a final del període de sessions per poder assolir aquests deu objectius que vostè es va marcar ahir, projectes estratègics per assolir els objectius a què abans m'he referit.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, doncs, miri, de la mateixa manera que el Govern té deures a fer, i ahir va ser un intent d'explicar com els faríem i sobretot com abordaríem coses amb programes nous: en la línia de reduir l'atur o de crear ocupació, en la línia de reactivar l'economia, en la línia de protegir les polítiques públiques i els serveis públics essencials, en la línia de la transparència. Aquí hi ha deures per fer i programes nous que estem tirant endavant, no?

També els vull recordar que el Parlament té sis mesos per davant, i aquests sis mesos s'han d'aprofitar a fons. I vostès, com a conseqüència de la feina que ha fet el Govern en els últims dos anys, tenen en aquest moment lleis de capital importància perquè siguin aprovades abans que es convoquin les eleccions. I, per tant, d'aquí al mes de juliol, hi ha molta feina a fer per part del Govern, hi ha molta feina a fer per part del Parlament de Catalunya.

Algunes d'aquestes lleis, doncs, són molt evidents. D'aquí a, espero, quinze dies, finalment, doncs, podrem aprovar la llei de pressupostos i la llei de mesures que l'acompanyen, que toquen temes socials de màxima sensibilitat.

Espero que en aquest primer semestre o aquest període de sessions es podran aprovar lleis tan importants com la que tractarem avui: simplificació administrativa, per ajudar a agilitzar l'activitat econòmica en el nostre país. Aquesta és una llei capital, que és conseqüència o complement de les lleis que fa tres o quatre anys va aprovar ja aquest Parlament per iniciativa del nostre Govern, aquelles anomenades «lleis òmnibus», que pretenen totes elles simplificar l'activitat econòmica i agilitzar procediments, i disminuir la burocràcia. O la llei de la formació professional, bàsica per donar el tomb definitiu a la formació professional en aquest país, feina que ha fet aquest Govern i que s'ha fet amb aquesta intensitat per primera vegada en el nostre país. O la llei del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Abans se'ns preguntava per part del Partit Popular: «Vostès què han fet?» Doncs, miri, hem fet un munt de coses, entre d'altres, per exemple, convenir amb les diputacions programes per fomentar l'ocupació en aquest país, cosa que no s'havia fet mai i cosa que em dóna la impressió que tampoc es deu fer en altres parts de l'Estat espanyol. Totes les institucions alineades amb el mateix objectiu, que és crear ocupació i reduir l'atur a casa nostra.

Aquestes lleis són molt importants. I, no cal dir-ho, la llei electoral –se n'ha parlat moltes vegades; aquesta no és iniciativa del Govern–, la llei de cooperatives, la llei sobre l'impost dels pisos buits... N'hi ha un munt, de lleis, en aquest moment en tràmit en el Parlament que jo crec que es poden aprovar perfectament abans de convocar les eleccions.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica.

Projecte de Llei

de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica (debats de totalitat)
(tram. 200-00037/10)

En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, té la paraula per presentar el projecte de llei en nom del Govern l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

(Remor de veus.)

Senyora consellera, esperi un minut que surtin els diputats de l'hemicicle.

(Pausa llarga.)

Demano als diputats i diputades que no es quedin a l'hemicicle que surtin amb una certa agilitat.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. President, consellers, senyores i senyors diputats..., una de les lleis més importants, sens dubte, de la legislatura, que dóna resposta a una de les prioritats del Govern de la Generalitat, que és avançar cap a una administració més transparent, una administració més eficient, més àgil, més professional, més tecnificada, més orientada a resultats, però sobretot una administració dirigida a les necessitats reals i concretes dels ciutadans i de les empreses. Es tracta, en resum, que l'Administració sigui una eina útil per al creixement econòmic, per a la creació d'ocupació i, en aquest sentit, per al manteniment de l'estat del benestar.

I avui comparec en el Parlament per presentar aquest Projecte de Llei de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels

governos locals de Catalunya i d'impuls de l'activitat econòmica, una llei que s'inscriu en un dels nous eixos de la reforma de l'Administració, concretament en el de simplificació de processos.

I enfoquem, en aquest projecte de llei, la simplificació administrativa des d'una visió transversal com una estratègia clau que ha d'implicar racionalitzar processos, reduir càrregues administratives, agilitzar els tràmits impulsant solucions tecnològiques i l'ús dels mitjans electrònics.

El que ens demana la ciutadania és que els recursos de les administracions s'utilitzin de la forma més eficient possible, que els operadors econòmics tinguin més fàcil l'accés a l'activitat empresarial, perquè tot plegat faciliti la reactivació econòmica i, com deia, un major nivell de benestar per als ciutadans.

I el que ens demana la ciutadania és que no posem entrebancs, que reduïm la burocràcia; ens demana normes amb molt més sentit comú; el president ho deia a l'inici de la passada legislatura: menys normes, més fàcils de complir. I en el marc d'aquestes reivindicacions i en el marc de les polítiques adreçades al bon govern, el Govern ha volgut portar aquesta llei.

I és que avui la simplificació administrativa ja no és únicament una obligació de les administracions públiques per ser més eficients, sinó que especialment és un dret, esdevé un autèntic dret dels ciutadans.

Per tant, amb aquest projecte de llei volem donar contingut efectiu a aquest dret fent la vida més fàcil al ciutadà, la vida més fàcil a tots els agents empresarials, superant els obstacles existents a l'hora de la posada en marxa d'activitats econòmiques i facilitant, com deia, les iniciatives empresarials. Com? Doncs, reduint el nombre de tràmits a realitzar, reduint l'impost del temps per poder iniciar l'activitat i millorant l'eficiència, l'eficàcia de les administracions públiques, aixecant les càrregues administratives.

I, com deia a l'inici, aquesta és una de les iniciatives legislatives amb major abast i seguretat de major transcendència de tota la legislatura. I ho és tant per l'impacte positiu que tindrà la seva entrada en vigor, com també per la rellevància dels canvis que s'hi plantegen. Per tant, plantegem aquesta llei amb el convenciment i la satisfacció que servirà per facilitar molt la relació entre els ciutadans i les administracions catalanes i entre les mateixes administracions públiques.

I, atesa la seva naturalesa transversal, aquest projecte de llei que presentem ha estat el resultat d'un treball de col·laboració, d'aportacions fetes pels diferents departaments, especialment pel Departament d'Empresa i Ocupació, pel Departament de Territori i Sostenibilitat, pel Departament d'Interior i pel Departament que dirigeixo, de Governació i Relacions Institucionals.

Però sobretot també hem de posar en valor que és el resultat de les valuoses aportacions realitzades des del món local, des del món econòmic, des de la ciutadania, que, en definitiva, són els principals beneficiaris.

I, en aquest sentit, també voldria remarcar que la llei dóna resposta a la demanda que en el seu moment em varen fer des de les entitats municipalistes.

Voldria també assenyalar que al llarg de l'exposició pública de l'avantprojecte hi han hagut més de cent seixanta aportacions, a través de les quals s'ha anat construint el text definitiu que avui els presentem.

I és en aquest context que el projecte de llei que ha entrat al Parlament ha comptat amb el suport de la Comissió de Govern Local de Catalunya, del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement; que tots ells n'han fet una valoració molt positiva, no únicament de la iniciativa, que és del tot imprescindible, sinó també de la força i la necessitat de les mesures que conté.

Com vostès saben, en els darrers anys s'ha intentat i hem fet un esforç per avançar en la simplificació administrativa a través de les anomenades «lleis òmnibus», que han volgut incidir en tota la normativa sectorial, revisant-la i, en aquells casos que ha estat possible, simplificant-la.

Però, tot i la bondat de la normativa, de la reforma, el cert és que els avenços no sempre han estat percebuts amb prou claredat pels ciutadans i les empreses com una simplificació efectiva i substancial dels procediments més enllà dels àmbits d'actuació molt concrets.

Cal, doncs, anar més enllà amb una norma de simplificació amb caràcter transversal com la que presentem. Per aquest motiu, l'aprovació d'aquesta llei és del tot necessària. I com a país no ens podem permetre ni que es dilati en el Parlament ni que no s'aprovi.

A qui afecta aquest projecte de llei? Bàsicament, el projecte de llei afecta de forma directa les empreses llur activitat sigui considerada innòcua o de baix risc sobre la seguretat de les persones, els béns i el medi. Això significa, suposa el 74 per cent de l'activitat econòmica de Catalunya; estem parlant d'unes 429.000 empreses que donen feina a més d'1.462.000 persones, és a dir, al 51,5 de la població ocupada. I malgrat que aquesta llei no afecta tots els sectors de l'activitat ni totes les tipologies d'empresa, el que sí que té és un gran impacte en el teixit productiu del nostre país.

Per altra banda, i no per això menys important, té també una afectació organitzativa en les administracions públiques catalanes, que hauran d'adaptar-se als principis d'aquesta llei, i enfocar-la a un model diferent de relació amb les empreses.

Els tres grans eixos en què incideix aquesta llei són: primer, la modificació de la Llei de procediment de les administracions públiques. La Llei de procediment de les administracions públiques catalana és objecte de diverses modificacions, tot i que la innovació més rellevant és la que es deriva del nou règim que s'estableix amb relació als informes. En particular, el projecte de llei incorpora per primer cop la possibilitat que el ciutadà pugui exigir que el procediment continuï quan aquest es trobi aturat. Aquesta previsió és molt important, atès que permet al ciutadà, al professional, a l'empresari reaccionar davant la passivitat d'un òrgan administratiu, i, per tant, es millora de manera significativa la protecció al ciutadà.

A més a més, el projecte de llei permet agilitzar el procediment en establir que només —només— es podran sol·licitar aquells informes estrictament necessaris per a la resolució d'un procediment —aquells, només, estrictament necessaris—, i que aquests s'emetran en el termini màxim de deu dies, llevat que la disposició legal n'estableixi altres.

Per altra banda, i també és important, el projecte de llei estableix el mandat de redactar cartes de servei a disposició de la ciutadania, de les empreses i els professionals amb la finalitat que tinguin un instrument que els permeti avaluar les condicions dels serveis. És a dir que els ciutadans podran conèixer fàcilment quin és l'estàndard dels serveis que presta l'Administració. I, en aquest sentit, és un pas més en la transparència i en la normalització d'aquests aspectes.

El segon eix d'aquesta llei és la simplificació administrativa en l'exercici de les activitats econòmiques. El projecte de llei recull el dret a endegar una activitat econòmica mitjançant una declaració responsable o comunicació prèvia com a mecanisme de control per establir les activitats econòmiques. Aquest és el principal actiu de la norma ja que, a través d'aquest mecanisme, quedaran habilitades de forma immediata les activitats econòmiques innòcues i de baix risc i es prohibirà a les administracions públiques introduir règims d'autorització. Dit d'una altra manera, l'Administració fa confiança a l'emprenedor, a l'empresari en tant que generador d'activitat econòmica i d'ocupació.

Per altra banda, també, i dintre d'aquest segon eix, aquesta norma impulsa l'homogeneïtzació de criteris respectant absolutament l'autonomia local a través del sistema de consultes que preveu la Llei per a la interpretació de la norma sectorial i a través també de la creació de la comissió per a l'impuls de l'activitat econòmica.

És també destacable la consolidació del model de finestreta única empresarial a tots els nivells que facilita a l'empresari un espai físic o virtual des d'on podran fer totes les gestions necessàries per desenvolupar l'activitat, independentment de l'Administració responsable. Evitem així que els ciutadans justifiquin contínuament els seus projectes, ja ho farem des de l'Administració, l'important i el valor és dels projectes i no de la paperassa.

I tercer eix, també molt important, és la modificació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Aquest projecte dona solucions al món local alhora que respecta i, alhora, també, potencia el principi de subsidiarietat. Els governs locals són l'Administració més propera al ciutadà i habitualment la que més es relaciona amb la ciutadania. Per tant, la norma tracta de donar solució a la situació en què ens trobem en molts dels ajuntaments catalans, en els darrers deu, quinze anys la normativa sectorial ha anat carregant els ens locals d'obligacions, de prestar determinats serveis on sovint sense prendre en consideració el seu cost i la necessitat de finançament per tal de fer-hi front. En un entorn de crisi econòmica com l'actual el Govern ha volgut trobar una solució a aquestes situacions en què es troben els ajuntaments, i aquells que no estiguin en

condicions de prestar determinats serveis puguin, per tant, destinar els seus recursos a altres prioritats.

Concretament, el projecte de llei estableix el procediment voluntari per la superació temporal de la prestació de determinats serveis –em refereixo a serveis no mínims ni essencials per part dels municipis–, durant un període màxim de dos anys quan es produeixi una situació d'insuficiència financera. Aquesta previsió és plenament respectuosa amb l'autonomia local, ja que és el mateix ajuntament l'únic que pot iniciar i l'únic que pot posar fi a aquesta supressió, i suposa, per tant, més capacitat per als ajuntaments en el moment de fixar les prioritats. Per tant, ens podem trobar també en situacions en què els ajuntaments hagin de dur a terme determinades actuacions per poder garantir un servei essencial com pot ser l'assistència a les persones vulnerables.

En qualsevol cas, el que també contempla el projecte de llei com a opció preferent és l'articulació d'instruments voluntaris de cooperació amb altres administracions locals, administracions supralocals, per poder continuar prestant aquests serveis no mínims, no essencials malgrat la situació transitòria d'insuficiència financera.

En definitiva, què ens aporta aquest projecte de llei? Per una banda, hem dit que estableix una reducció important de les càrregues administratives per aquestes empreses abans esmentades, però també val la pena concretar i ressaltar alguns aspectes. Primer de tot, aporta transparència; transparència, ja que es determina des d'un inici quin és el règim que se'ls aplica de forma objectiva. Aporta seguretat jurídica, per tal que els empresaris puguin tenir la seguretat del tipus d'intervenció administrativa que se'ls aplica segons el tipus d'establiment que es vol legalitzar. Implica, també, una estandardització a tot el territori. També una mínima intervenció possible disposant de forma inequívoca la comunicació prèvia i declaració responsable com a forma d'intervenció que suposen menys costos administratius per a les empreses, que són de finalització immediata en el sentit que el titular no ha d'esperar resposta de l'Administració i pot iniciar la seva activitat en el mateix moment que la comunica. Recordo que estem parlant d'aquelles activitats innòcues o de baix risc per a la seguretat de les persones, dels béns i del medi ambient.

Suposa també una millora contínua perquè permet que els agents econòmics traslladin les dificultats que tenen en l'exercici de l'activitat econòmica i a la vegada participin en les propostes de solució. En aquest sentit, es preveuen mecanismes àgils per incrementar les activitats que recullen en els annexos de l'avantprojecte de llei a mesura que sigui possible; per tant, l'impacte de la llei s'anirà incrementant al llarg del temps.

També incorpora una visió integral de l'activitat econòmica, que engloba incendis, aspectes mediambientals de competència municipal, abocament d'aigües i compatibilitat urbanística. Consolida un model de funcionament de finestra única empresarial a tots –a tots– els nivells per facilitar a l'empresari un espai físic, un espai virtual des d'on fer totes les gestions necessàries. I, en aquest sentit, ja estan previstos els me-

canismes per facilitar el compliment de la llei per part dels municipis més petits, per part dels municipis amb menys recursos.

També s'unifica amb una única comunicació la comunicació de totes les obres i la comunicació prèvia d'inici de l'activitat, de manera que els titulars que hagin de realitzar obres per condicionar els locals on es desenvoluparan algunes de les activitats dels annexos 1 i 2, en el cas que les obres estiguin subjectes al règim de comunicació prèvia que estableix la legislació urbanística, només hauran de presentar a l'ajuntament la comunicació de les obres que a la vegada habilita per iniciar l'activitat econòmica.

Un altre aspecte és que es proposen mecanismes alternatius de col·laboració i d'informació per a la reducció d'obstacles en l'activitat econòmica. Aquests mecanismes s'abordaran en un espai comú entre la Generalitat i les administracions locals, les organitzacions, les corporacions o associacions que els representen.

En definitiva, per resumir, quins beneficis esperem d'aquest avantprojecte? Primer de tot, la simplificació i la reducció dels obstacles derivats de l'activitat administrativa que les empreses troben a l'hora d'iniciar o mantenir una activitat econòmica, reduint terminis i complexitat, cosa que suposa un estalvi de temps d'inici o modificació de les condicions de l'activitat i, per tant, una millora de la competitivitat. Aquest aspecte també ha de comportar un important estalvi econòmic, no únicament per a les empreses, que també, sinó també per a les administracions. A tall d'exemple, l'eliminació de la necessitat de demanar informes de compatibilitat urbanística per a totes les activitats econòmiques afectades per aquesta llei suposaria l'eliminació aproximada de 53.000 informes i un estalvi anual aproximat de 8,9 milions d'euros.

Segon aspecte, segon benefici: clarificació dels règims d'intervenció per aquelles activitats, com deïa, considerades innòcues o de baix risc. Aquesta norma neix amb la vocació de ser evolucionada en el sentit de poder-se anar ampliant els annexos que concreten les activitats sotmeses a règim d'intervencions menors per part de les administracions.

És per aquest motiu que aquests annexos de la llei podran ser actualitzats a proposta de la comissió per a facilitar l'accés de l'exercici de les activitats econòmiques la qual garantirà aquesta visió transversal de les modificacions que es vagin proposant i, si s'escau, també proposarà les corresponents adaptacions del marc jurídic.

Quin altre benefici? Doncs, la unificació de criteris pel que fa a la intervenció municipal en aquest tipus d'activitats, de manera que per a una mateixa activitat econòmica s'homogeneïtzen els criteris d'intervenció sigui quin sigui el municipi on l'activitat s'hi estableixi. Tot això, mitjançant la definició de principis i règims d'intervenció i modificant aquelles lleis sectorials que tenen un impacte directe en la legalització de les activitats econòmiques, per tant, parlem de l'àmbit d'urbanisme, del d'incendis i del medi ambient, així com de l'àmbit del procediment administratiu.

I quart aspecte, quart benefici que n'esperem, és que s'estableixen també els instruments que permetran l'aplicació de la llei, especialment pel que fa a la implantació de la finestra única empresarial i el portal únic per a les empreses i a tots els ajuntaments de Catalunya. Aquests instruments en aquests moments ja estan operatius i requeririen d'un marc jurídic per a la seva implantació.

Acabo ja aquesta exposició, i únicament vull apuntar que amb l'aprovació d'aquesta llei beneficiarem i molt les 53.700 noves instal·lacions que cada any s'implanten a Catalunya. Podrem eliminar més de mig milió anual de documentació que avui exigim a les empreses per legalitzar la seva activitat econòmica, i eliminariem també, en aquest sentit, 53.000 informes de compatibilitat urbanística per a les activitats innòcues o aquelles de baix risc. Amb tot això establim, estímem un estalvi anual per a les empreses de quasi 65 milions d'euros tenint en compte un estalvi unitari de 1.273 euros.

En definitiva, aquest és un pas important, transcendent en la simplificació administrativa per tal que els recursos de les administracions s'utilitzin de la manera més transparent possible, però de la manera més eficient possible, simplificant processos administratius en benefici de ciutadans, d'operadors econòmics que tinguin més fàcil l'accés a l'activitat empresarial, a l'activitat professional per tal de fomentar creació d'ocupació i un millor estat del benestar per a tots els ciutadans; un gir copernicà en el model de relació entre la ciutadania i les empreses amb l'Administració i amb el prec que el Parlament, fomentant el debat, però, tindrà en compte la necessitat i la celeritat en la tramitació d'aquest projecte de llei tan important per al nostre país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable vicepresidenta. En la tramitació d'aquest projecte de llei s'han presentat quatre esmenes a la totalitat, i, en primer terme, per presentar la primera, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor David Companyon, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

David Companyon i Costa

Bé; gràcies, president. Vicepresidenta, conselleres, diputats i diputades, també bon dia a les persones que avui des del públic ens estan escoltant i aquelles que també ho estiguin fent a través d'internet.

El Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida ha presentat una esmena a la totalitat perquè no compartim aquesta llei, no compartim ni la forma –una llei òmnibus–, ni el fons, una veritable desconstrucció de les competències municipals. Aquesta nova llei òmnibus, ara adreçada al món local, ens ve disfressada, ara que estem en carnaval, d'una llei tècnica, de baix perfil, quan en realitat és una llei, ho creiem, profundament ideològica i clarament neoliberal.

Iniciativa i Esquerra Unida i Convergència i Unió tenim models molt diferents sobre el món local. Vostès són uns entusiastes de la directiva Bolkenstein, la directiva mare de totes les lleis desreguladores i privatitzadores dels serveis públics, i nosaltres en som radicalment contraris. Vostès són uns entusiastes que es faci negoci i que les empreses privades es lucrin amb els serveis públics, i nosaltres en som radicalment contraris. Per a nosaltres els ciutadans són els dipositaris dels drets, per a vostès són clients, i un client, ja se sap, compra serveis, si es pot, naturalment.

Qui guanya amb aquesta llei i qui hi perd? Hi perden els ajuntaments als quals s'obliga a una intervenció mínima sobre l'activitat econòmica que es fa en el seu municipi en nom d'una suposada llibertat d'empresa. Hi guanya el lobby turístic per al qual han elaborat una llei a mida per eximir-lo del control ambiental de les seves activitats per seguir inflant la bombolla especulativa que ja hem vist amb els apartaments turístics la saturació de places hoteleres o megaprojectes com el fallit Eurovegas o ara el Barcelona World.

Un dels aspectes més criticables del text que proposa el Govern és que converteix en estructural una situació d'asfíxia financera de molts ajuntaments: en comptes de plantejar solucions decideix legislar un procediment perquè els ajuntaments deixin de prestar serveis als seus ciutadans; en comptes de fer front als més de 2.200 milions d'euros que la Generalitat té de deute amb els ajuntaments han decidit una mena de legalització de l'eutanàsia pels serveis que els municipis no puguin donar per manca de recursos. Què és, si no, el que han fet vostès amb les escoles bressol municipals ofegades pel deute de la Generalitat?

Aquest projecte de llei ens mostra quin és el model dels ajuntaments que vol el Govern Mas, un govern suposadament de transició nacional: al matí les anomena «estructures d'estat» però a la nit les aprima fins a deixar-les esquelètiques. Si la seva llei s'aprova, molts ajuntaments semblaran, si més no, una simple gestoria cada cop amb menys serveis, en comptes de ser la primera línia del front de les institucions democràtiques.

Aquesta llei és l'equivalent a la modificació de l'article 135 de la Constitució, però ara adreçat al món local; una modificació legislativa feta sense cap participació ciutadana, sense consens, per una part important del municipalisme o dels sindicats o del moviment veïnal; feta a corre-cuita i tramitada per un procediment d'urgència extraordinària, i amb una tècnica jurídica de baix nivell que generarà moltes interpretacions diferents i inseguretat jurídica.

No està previst un text refós ni s'acompanya d'un recull de bones pràctiques o de formació per als treballadors públics. I el que és políticament més greu: la Llei de governs locals, la llei que havia de ser el dic de contenció de l'LRSAL porta cinc mesos, cinc, consellera, aturada, amb la ponència sense reunir-se.

Ara entenem per què. Aquesta llei comparteix fil per randa els objectius de l'LRSAL, la llei més regressiva envers el món local feta pel Govern Rajoy i que tant s'havia combatut i criticat des d'aquest Parlament; però ara veiem que alguns només ho feien de boqueta.

Mirin, si no, l'exposició de motius d'aquest projecte de llei. Diu: «Una administració moderna i eficient ha de simplificar les estructures administratives i eliminar duplicitats d'actuació i garantir el principi d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera de les administracions públiques.» Lamentablement, em recorda massa els objectius de l'LRSAL, que també en la seva exposició de motius diu quina és la seva finalitat: «Aclarir les competències municipals per evitar duplicitats amb competències d'altres administracions; racionalitzar l'estructura organitzativa de l'Administració local d'acord amb els principis d'eficiència, estabilitat i sostenibilitat financera.» La mateixa partitura, la mateixa música. Segur que el Partit Popular en reclamarà la seva part d'autoria intel·lectual, o potser els acusi de plagiat.

El capítol II es dedica a regular quines són les activitats econòmiques que es veuran afectades per aquesta llei: totes les que es considerin innòcues o baixes de risc. Per iniciar aquestes activitats només caldrà una declaració responsable o una comunicació prèvia, com a únic control administratiu; s'eliminen els controls previs i aquests passen *a posteriori* a l'inici de l'activitat, amb l'obligatorietat en tot cas que l'Administració local o la Generalitat..., sigui sempre la mínima possible.

Per Iniciativa i Esquerra Unida, de nou, el diagnòstic és equivocacat, com ho va ser en l'anterior llei òmnibus de simplificació administrativa del 2011. Els problemes que afecten les activitats econòmiques de petites i mitjanes empreses o dels autònoms no són, en principal ordre, un problema administratiu, o, en tot cas, no es pot considerar que tot allò que afecta la salubritat i la sostenibilitat ambiental sigui considerat un problema.

Els retards administratius, consellera, es resolen amb més personal tècnic i administratiu, més preparat tècnicament i més motivat professionalment, i amb més mitjans materials i tecnològics. En tot cas, la simplificació de tràmits administratius, que, en principi, és un objectiu desitjable, no es pot confondre amb la desregulació, la manca de garanties i la disminució de la qualitat social i ambiental de les diferents activitats productives i de serveis als ciutadans, que són per als quals treballem.

De tot això, els partits de dretes com el PP o Convergència, o aquells que fan polítiques de dretes, en diuen burocràcia, barreres administratives, càrregues innecessàries; en fi, molèsties a l'activitat econòmica. Ara bé, quan es produeixen incidents greus, o no tan greus, com el cas que hem vist a Igualada, o els terratrèmols a les terres del Sénia per la manca de control de la instal·lació del dipòsit de gas Castor, o la contaminació dels aqüífers per abocaments incontrolats de purins, o les emissions contaminants, que són causes de greus afeccions que escurcen l'esperança de vida de la gent, llavors sí, llavors correm-hi tots, entonem el *mea culpa* hipòcrita d'allò que «no tornarà a passar», i prenguem mesures més serioses.

En fi, consellera, en què quedem? Si les lleis òmnibus del 2011 eren tan bones, tan eficients, tan *business-friendly*, com és que ara, quatre anys després, ens tor-

nen amb la cantarella que el problema del país és clarificar els règims d'intervenció de les administracions relacionats amb la ubicació del negoci o l'establiment empresarial introduint una reducció important de les càrregues administratives sota el principi de la mínima intervenció possible.

Però, consellera, no havíem quedat que tot això ja ho havien fet, vostès? Que ja estava resolt? Que de forma fantàstica i eficient, amb les lleis òmnibus, aprovades també per via urgent i extraordinària el 2011?

Consellera, hauria estat bé que el Govern fes un balanç i una certa autocrítica d'aquests quatre anys. Ens pot explicar, el Govern, per què han fracassat les seves mesures? Per què han fracassat les lleis òmnibus? Per què s'han hagut d'anar introduint rectificacions, esmenes, derogacions a cop de decret llei, amb la Llei de mesures administratives, en cada una de les lleis de pressupostos? Per què cal tornar a reduir les garanties de seguretat, de salubritat, de protecció del medi ambient? Per què cal reduir la informació i la garantia dels ciutadans i ciutadanes, dels veïns i veïnes, davant de les activitats econòmiques del seu entorn?

Ja que el Govern no farà ni balanç ni autocrítica, els posaré un exemple d'allò que proposa la mateixa llei i que ja fa la ciutat de Barcelona. Goethe deia, a *Faust*, que la teoria és grisa però verd és l'arbre de la vida. Doncs, mireu què passa a Barcelona: els apartaments turístics, on la seva posada en marxa com a activitat econòmica ja es fa amb el tràmit només de comunicació prèvia i ja existeix un portal on fer aquests tràmits per via electrònica.

Què ens trobaríem avui si entrem a la pàgina web? Doncs, miri, ens trobem el següent. La Comissió de Govern de l'Ajuntament de Barcelona el 30 d'abril del 2014 va suspendre la comunicació prèvia dels permisos d'activitat al districte de l'Eixample, a Sants-Montjuïc, Gràcia, Horta-Guinardó, Sant Martí de Provençals i del Poblenou; el 10 de setembre del 2014, a tot el districte de Ciutat Vella, i el 22 d'octubre del 2014 amplia la suspensió de les comunicacions prèvies per inici d'activitat a la resta de la ciutat, a tots els districtes.

Aquí en tenim un balanç. Què ha passat amb els apartaments turístics? Doncs, miri, segons el regidor Antoni Vives, responsable d'Hàbitat Urbà..., diu el següent: «Cal regular un fenomen que en els últims dos anys ha experimentat un creixement exponencial i que ha generat problemes de convivència i col·lisió amb el dret de descans dels veïns.»

És a dir, un dels principis reguladors de la nova llei òmnibus que avui ens presenten, la llibertat de l'exercici de les activitats econòmiques i la intervenció administrativa mínima a l'inici de l'activitat, col·lideix amb un dret, que és el del descans dels veïns, i genera problemes de convivència. I no ho diu Iniciativa i Esquerra Unida, no ho diu el regidor Ricard Gomà; ho diu un regidor de Convergència.

Tots devem recordar la gota que va fer vessar el got: les protestes veïnals per la massificació d'apartaments turístics a la Barceloneta. La Federació d'Associacions de Veïns ja va denunciar els efectes d'un model turís-

tic especulatiu i massificat, d'un creixement il·limitat del turisme, d'una expansió que s'està revelant insostenible per a la ciutat, insuportable per als seus habitants; una nova bombolla que ha fet que, des del 2011, on hi havia dos mil apartaments turístics, avui en dia en siguin més de 9.600. I què ha permès l'inici de l'activitat econòmica amb una simple comunicació prèvia? Doncs, un creixement descontrolat, sense control per part de l'Administració.

Li donaré dues dades, consellera. Just abans de la moratòria, entre el mes de març i l'abril del 2014, es van donar d'alta 1.901 apartaments turístics en els barris més afectats. I una altra dada, més sorprenent: el 7 per cent del total d'apartaments turístics donats d'alta es van donar en un sol dia, el dia 2 de maig, un dia abans de l'entrada en vigor de la moratòria; 676 pisos en un sol dia. En cinc mesos del 2014 es van donar d'alta quasi tres mil apartaments turístics.

I quina activitat de control *ex post* va fer l'Ajuntament de Barcelona? Doncs, la que recomana el Govern: la mínima. Vaja, tan mínima que va ser inexistent a ulls dels veïns. Les conseqüències socials són evidents: gent que ha de marxar del seu barri i barris que es van «gentrificants», un procés de transformació física, econòmica i social.

El 90 per cent d'aquests apartaments estan en blocs on viuen altres veïns i generen molèsties al veïnatge i en alguns casos veritables drames convivencials. El mateix gremi d'hotelers calcula que a Barcelona el nombre d'apartaments irregulars, sense cap control, duplica els 9.600 registrats i afirma que l'Ajuntament de Barcelona –el de Barcelona– no té prou capacitat de control sobre aquests pisos. I, ves per on, proposa una altra de les solucions màgiques: externalitzar les inspeccions dels apartaments turístics.

I per què, aquesta externalització? Doncs, miri, el representant de la Cecot a la jornada que va organitzar el seu departament en va donar la clau: va anunciar que l'aplicació d'aquesta llei comportarà la supressió de llocs de treball a les administracions locals perquè el sector empresarial el que vol és que els controls posteriors siguin fets en règim de concessió administrativa per empreses privades. Com sempre, consellera, ens trobem el negoci i el deteriorament de la funció pública.

Un altre dels aspectes troncats del projecte de llei és la suspensió temporal de la prestació de serveis per part dels ens locals, que és una clara vulneració de l'autonomia local. Segons el projecte, és un procediment excepcional, temporal, de dos anys, però susceptible de ser prorrogat. Però pot iniciar-se a ofici de la comissió per facilitar l'accés i l'exercici de les activitats econòmiques, si aquesta ho creu convenient. Un procediment que ni tan sols figura en la previsió que aquesta suspensió sigui sotmesa al tràmit d'informació pública, a la consideració dels consells comarcals i sobretot a la participació dels veïns, que són els que deixaran de rebre el servei. És inconcebible des d'una òptica municipal que no es contempli la participació ciutadana.

La prestació d'un servei municipal pertany únicament i exclusivament al seu municipi, al seu ajuntament, i

mai ha de quedar condicionada al control d'oportunitat per part de la Generalitat.

Així mateix es preveu la formació d'una comissió formada per la Generalitat, els ajuntaments i les organitzacions empresarials. Considerem absolutament injustificat posar les organitzacions empresarials, que són organitzacions amb afany de lucre, al mateix rang que organismes escollits democràticament. En tot cas, haurien d'estar al mateix nivell que organitzacions veïnals i sindicals.

Consellera, potser a qui haurien de suspendre en competències en matèria de règim local és al Govern de la Generalitat, que amb la seva complicada situació econòmica, la dels ajuntaments, aquest Govern el que accentua és l'incompliment dels seus propis compromisos i el pagament als ajuntaments. Li recordo que el deute de la Generalitat amb els ajuntaments és de 1.200 milions d'euros.

Un altre aspecte negatiu és el segrest de les competències municipals en matèria urbanística. De la mateixa gravetat és l'ampliació del règim de comunicació prèvia en detriment de la llicència en aspectes de l'edificació del sòl. A més, en el cas dels municipis de més de vint mil habitants i capitals de comarca, s'estableix un calendari de compliment d'aquesta obligació d'un any des de l'entrada en vigor de la llei. És, consellera, impossible de realitzar; significaria una revisió massiva obligatòria de tots els plans municipals sense que el Govern de la Generalitat, que és qui en té l'aprovació definitiva, hagi previst cap suport econòmic per desenvolupar-ho.

És una insensatesa, consellera. Res té a veure amb la simplificació administrativa, al contrari. Creen incertesa, inseguretat, i implicarà l'establiment d'una càrrega procedimental que és inassolible per als ens locals. Res tenen a veure amb la simplificació administrativa les catorze modificacions que vostès proposen en aquest projecte de llei per a l'actual règim local català. Volen modificar el procediment de suspensió de prestació de serveis per part dels ajuntaments, l'aprovació d'expedients d'alteració i delimitació dels termes municipals, el canvi de denominació d'un municipi, la constitució de l'entitat municipal descentralitzada i les seves competències, l'adquisició i l'alienació de béns patrimonials, les mutacions demaniales entre les administracions públiques o l'establiment del sistema de gestió dels serveis públics.

Denunciem contundentment que es vulgui reformar aquesta Llei de règim local a través d'aquesta llei quan s'està debatent en el mateix Parlament la Llei de governs locals, una llei que la tenen esborrada de la seva agenda, i que no mostren cap interès a convocar la ponència. Tots els canvis que vulguin proposar, consellera, que vagin en aquesta llei, portin-los a la ponència de la Llei de governs locals i no intentin alterar-la mitjançant una altra llei sense consens i sense participació del món local. No podem tractar els ajuntaments com si fossin menors d'edat, consellera. No han intentat pactar les modificacions amb el món local més enllà del període d'informació pública ni han respost ni respondran les observacions fetes per la Federació de Municipis de Catalunya. Com ja ens va passar a

Iniciativa i Esquerra Unida, no van rebre cap resolució de les alegacions presentades a l'Avantprojecte de llei de governs locals.

Consellera, demanem al Govern que retiri aquesta llei. I als grups, en tot cas, que votin a favor de l'esmena a la totalitat. I especialment li ho demanem a Esquerra Republicana, un partit de tradició municipalista. Que es convoqui de nou la ponència, que es debati la llei. Dotem-nos d'una llei pròpia i singular de Catalunya que sigui el veritable dic de contenció de l'LRSAL i no aquesta via d'aigua que vostès han obert en els municipis de Catalunya.

Consellera, li demano si em pot contestar a l'afirmació que va fer el representant de la Cecot. Aquesta llei comportarà supressió de llocs de treball en el món local i el control *ex post* el que es farà és mitjançant empreses concessionàries, empreses privades?

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per presentar l'esmena a la totalitat i en nom del Grup Parlamentari Socialista, té ara la paraula la diputada Àlícia Romero.

Àlícia Romero Llano

Gràcies, president. Vicepresidenta, diputats, diputades, bon dia. Bé, doncs, com ha dit molt efusivament el diputat Companyon, avui debatem una llei, una llei que té com a títol, té com a objecte, sembla, doncs, la simplificació administrativa i la reactivació de l'economia.

Nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, el Grup Parlamentari Socialista, perquè no compartim aquesta llei, no compartim els continguts d'aquesta llei i el que aquí se'ns vol vendre.

És veritat que el títol de la mateixa llei és molt clar i explica molt clarament quin és el seu objecte, i diu: «Millorar la simplificació administrativa per facilitar l'activitat econòmica, reduir procediments...» I aquí, fins aquí hi estariem tots d'acord. De fet, no és nou, aquest debat; no són nous, aquests objectius. La Unió Europea ja fa anys que està treballant en aquesta línia, el Tractat de Lisboa l'any 2007 ja va plantejar als estats una reducció important dels tràmits en les activitats econòmiques. Ho va fer així, també, la Directiva de serveis; també l'estratègia 2020 per al creixement i l'ocupació. Per tant, no és nou, aquest debat; fa molt temps que s'està fent així.

I és tant d'aquesta manera que l'anterior Govern, el Govern d'entesa, doncs, ja va reduir al 80 per cent les activitats econòmiques que s'havien de desenvolupar per comunicació prèvia o declaració responsable. Per tant, el 80 per cent de les activitats econòmiques ja van per aquesta via, una via ràpida, una via fàcil perquè les empreses puguin establir la seva activitat o iniciar noves activitats.

Per tant, fins aquí hi podríem estar d'acord. De fet, un estudi, fa poc, que va presentar la Cambra de Comerç, sobre la tramitació d'ajuts, deia que aquests són més

complexos avui que l'any 2011; per tant, que hem anat en detriment en aquest sentit. Per tant, segurament, és veritat, cal un reforç important en aquesta línia, cal que seguim treballant, i el Govern així ho ha de fer, apostant per la simplificació administrativa, per facilitar l'activitat econòmica.

Ara bé, nosaltres fins aquí hi estem d'acord, però nosaltres creiem que avui no se'ns presenta un avantprojecte de llei de simplificació administrativa entès com un marc general. Nosaltres el que avui creiem és que se'ns presenta tot un seguit de bateries, un seguit de mesures que regulen algunes qüestions transversals i altres, sectorials. Creiem que aquesta llei s'aproxima més a una llei òmnibus, de modificació puntual de normes sectorials, malgrat que és veritat que s'hi incorporen alguns elements nous, algunes incorporacions que realment van en aquesta línia de la simplificació administrativa. Però el gran gruix d'aquesta llei no és aquest. El que persegueix el gran gruix d'aquesta llei no és la simplificació administrativa, nosaltres creiem, sinó altres objectius que no s'expliquen però que, un cop entres a l'anàlisi del contingut, es poden percebre d'una manera clara. I això és el que intentarem explicar en els següents minuts.

Miri, nosaltres definim aquesta llei amb tres adjectius: és una llei oportunista, és una llei aparador i és una llei enemiga dels ajuntaments. Així, clarament: oportunista, aparador i enemiga dels ajuntaments. I ho explicaré.

Mirin, aquest Govern..., i ho ha dit abans el diputat que m'ha precedit en la paraula. Estem en un moment de crisi, és veritat, amb un atur important, moltes persones ja fa dos anys que estan a l'atur, que no cobren la prestació, la situació és difícil: empreses que tanquen, llocs de treball que es destrueixen. I davant aquesta situació nosaltres creiem que el Govern no fa el que ha de fer en molts casos, i presenta avui una llei que pretén reactivar l'economia reduint tràmits administratius. Però aquest no és el gran gruix d'aquesta llei.

Té pendent, el Govern, l'aprovació de la Llei de governs locals; està en aquests moments en ponència en el Parlament, adormida des de fa mesos, i no avancem en l'aprovació d'aquesta llei. Que això és el que necessitarien els ajuntaments, perquè en aquests moments es troben en una situació de gran debilitat. De gran debilitat, per què? Doncs, perquè s'aprova una LRSAL per part del Govern de Madrid, també amb poca participació, amb poca comunicació i amb poc consens amb el món local, el món local l'ha portat al Tribunal Constitucional, i allà la tenim. Doncs, en comptes de, el Govern de la Generalitat, intentar fer una llei de governs locals que doni una certa empara, que generi un marc general de confiança i d'estabilitat als ajuntaments, no ens fa això i avui ens presenta una llei explicant-nos una altra cosa. Ens presenta una llei que sí que afectarà greument els ajuntaments, l'autonomia local, i ens explica i ens ven que el que fa és simplificar els tràmits administratius, perquè així es creïn més empreses.

Quantes empreses es crearan amb aquesta llei?, quantes empreses? Escoltin, el Global Entrepreneurship Monitor de l'any 2013, que és l'estudi que es fa a Catalunya i

a molts països del món, en comparació, per veure quines són les dificultats més importants que tenen les empreses per crear-se, consolidar-se i créixer, posa en primer lloc el finançament empresarial. Aquest és el gran problema de les empreses; no els tràmits administratius, que ho és, evidentment, però no és el gran problema de les empreses. No es deixa de crear una empresa pels tràmits administratius.

I els ho recordo: fa uns anys el Govern d'entesa ja va convertir el 80 per cent dels tràmits administratius de les activitats econòmiques en comunicació prèvia –80 per cent. Per tant, ja van fer un esforç molt important; evidentment, seguits i impulsats per la Directiva de serveis que venia de la Unió Europea.

Per tant, exactament no sabem què està fent aquest Govern. O, per desgràcia, sí que ho sabem, perquè el que fa és una ingerència clara en l'autonomia local, per intentar fer una cosa semblant a l'LRSAL. És a dir, fan una mica, en aquest sentit, de petit Montoro, perquè és una ingerència, com dic, ho repeteixo, clara a l'autonomia local.

I nosaltres, a més a més, en aquest sentit, també tenim alguns dubtes. Un dels exemples més clars d'aquesta ingerència en l'autonomia local –i també s'ha dit aquí– és el títol IV d'aquesta llei, quan parla de la suspensió de determinats serveis municipals a causa de la insuficiència o incapacitat financera. És a dir, que ara, si hi ha un ajuntament que no té capacitat per fer front a un servei, fins ara aquest ajuntament pot decidir no fer aquest servei; però també és veritat que la majoria d'ajuntaments fan mans i mànigues per poder lluitar i recolzar els seus veïns a través de recolzament per poder pagar factures del llum, del gas i l'aigua –per tant, lluitar contra la pobresa energètica–, o continuar posant en marxa escoles bressol. I això ho estan fent els ajuntaments, amb la seva poca o molta capacitat econòmica. I a nosaltres el que ens sembla o el dubte que tenim és si la Generalitat amb aquesta llei el que fa és, d'alguna manera, suscitar als ajuntaments que suspenguin temporalment aquests serveis, perquè és la Generalitat la que no té capacitat financera per donar suport als ajuntaments en competències que sí que són pròpies i que no són pròpies dels ajuntaments; però els ajuntaments ho fan, perquè han de donar resposta als ciutadans. Com que la Generalitat no ho pot fer perquè no té recursos, diuen: «Escolti, suspenguï temporalment el servei, i així jo ja no tindrè més deutes, no anirem augmentant aquests 1.200 milions d'euros de deutes que tinc amb l'ajuntament.» Sí, és clar; però és que els alcaldes i les alcaldesses que avui estan aquí asseguts, que hi han molts diputats que ho són, saben que, quan un ciutadà ve a demanar-li al seu ajuntament un servei, no pot fer com la Generalitat: ha de donar la cara i ha de donar-hi resposta, i treure els diners d'allà on no els té.

Per tant, el que a nosaltres ens sembla d'aquest títol IV i d'aquesta suspensió temporal de serveis municipals és que, en el fons, és resoldre un problema que té la Generalitat, que és més deute de serveis propis de la Generalitat que estan fent els ajuntaments, que no tenen aquesta obligació.

Una llei, per tant, oportunista. I una llei aparador, dèiem nosaltres, perquè aparenta simplificació de tràmits administratius per facilitar i ajudar les empreses, però, en canvi, no ens està fent això. Aparenta una cosa i en fa una altra, que és, com deia, aquesta ingerència i aquest greu atac a l'autonomia local.

És veritat, i tampoc podem ser injustos, que incorpora alguns títols nous, alguns preceptes nous, és veritat. Crea, per exemple, les finestretes úniques empresarials o el portal únic per a les empreses. També li hauria de dir una cosa: m'agradaria que el Govern... Finestreta única empresarial: hi han 947 ajuntaments a Catalunya, hi han ajuntaments que no poden mantenir la seva pàgina web; a veure com faran, com portaran a terme aquesta finestreta única, com la mantindran, s'haurien d'establir mecanismes de coordinació... I en aquesta llei no ho sabem veure.

També generalitza de manera obligatòria la carta de serveis a tots els ajuntaments. I diu la llei que caldrà tenir-les en els vint dies després de la seva publicació. Ja m'explicaran, alguns ajuntaments, com poden fer front a aquesta obligació. Em sembla que és obligar i entrar a l'autonomia local d'una manera molt exagerada.

Tot i així, és veritat que hi han elements nous, que són aquests que he dit. Però a nosaltres ens sembla que imprecisos, inexactes i, a més a més, generant més obligacions als ajuntaments, sobretot aquests ajuntaments petits, que els costa molt aixecar, diguéssim, la persiana cada dia.

I tercer: enemics dels ajuntaments. I diem «enemics dels ajuntaments» per tot això que estàvem dient: treu competències que són pròpies, i, dèiem, res té a veure amb aquesta simplificació administrativa. Miri, a mi m'agradaria que el Govern em donés resposta a algunes de les preguntes que els faré.

Resulta que el títol IV planteja, com deia, la suspensió temporal d'aquests serveis, però planteja més coses que la vicepresidenta no ha citat. A mi m'agradaria saber en què facilitem l'activitat econòmica quan estem modificant preceptes del text refós de règim local, quan estem fent una alteració dels termes municipals. És a dir, es modifica el procediment d'alteració dels termes municipals. Em pot dir exactament en què, això, beneficia l'activitat econòmica?

Modifiquem el canvi de denominació d'un municipi. És a dir, ara resulta que el fet que un municipi es digui..., és igual, Mataró, que és el meu, o es digui Terrassa, això afecta l'activitat econòmica. Bé, ja m'ho explicaran.

Resulta que l'aprovació d'estatuts de mancomunitats... Ah!, una altra, greu: parlen del règim de béns públics. Resulta que desapareix la prohibició que es puguin alienar béns patrimonials per finançar despeses corrents. És a dir, ara, en aquests moments, els ajuntaments no poden vendre patrimoni per finançar despesa corrent, o sigui, per finançar despesa que estan tenint en aquests moments. Doncs bé, aquesta modificació que planteja aquesta llei permetrà fer això, és a dir, el que està fent la Generalitat, que ven patrimoni per poder, doncs, millorar el seu nivell d'endeutament, és a dir, vendre la

casa per anar a lloguer; un negoci tan i tan horrorós per als catalans i per als ciutadans de Catalunya.

És a dir que en cap dels preceptes que es modifiquen nosaltres veiem, primer, que es millori l'activitat econòmica, i en segon lloc, veiem que afecta clarament, doncs, l'autonomia local, quan a nosaltres ens semblava que aquest Govern el que hauria d'estar és al costat dels ajuntaments, que són els que estan solucionant molts dels problemes que avui en dia tenen els ciutadans.

Després, clar, s'ha parlat també de com es milloren o es faciliten les tramitacions en llicències, no?, o en procediments d'inicis d'activitats econòmiques. Però no podem oblidar que bona part d'aquesta activitat econòmica té a veure amb els ajuntaments, la fan els ajuntaments. I, per tant, en aquest sentit, probablement, una mica més de consens, més de diàleg, més acord..., perquè la vicepresidenta ha dit: «Hi ha hagut acord en la Comissió de Govern Local.» Sí, amb el vot contrari de la Federació de Municipis de Catalunya, que engloba importants ajuntaments i un nombre important d'ajuntaments de Catalunya. Sí, vot contrari, sí, me n'he assegurat, he anat a trucar: vot contrari a la Comissió de Govern Local, sí; amb un informe de trenta-dues pàgines, en què hi havien moltes anotacions contràries a aquesta llei. I a això no em podrà dir que no. L'Associació Catalana de Municipis sí que hi va votar favorablement, però la federació no. Per tant, no hi ha consens, no hi ha hagut prou diàleg, no hi ha hagut prou participació. No entenem per què cal córrer tant.

I, escolti'm, si el 80 per cent de les activitats econòmiques ja es podien fer per comunicació prèvia o la declaració responsable –que això ja ho va fer el Govern, tan criticat, del tripartit–, ara resulta que vostès augmenten unes quantes activitats més. Sí, però és que fan... És a dir, incorporen algunes activitats al règim de comunicació que tenen moltes afectacions mediambientals lligades a la seguretat dels ciutadans. Per exemple, els serveis funeraris, els establiments hotelers fins a quatre-centes habitacions, els centres geriàtrics, establiments comercials fins a quatre-cents metres quadrats... És a dir, totes aquestes activitats... –n'he citat quatre–, aquestes es faran per comunicació prèvia. Però jo pregunto: sap els problemes que generarà això als ajuntaments, i als ciutadans, i a les empreses? Sí, inseguretat jurídica. Perquè, és clar, aquest tipus d'activitats generen problemes mediambientals, soroll, etcètera. I em sembla que la convivència entre l'activitat econòmica i el ciutadà no es pot perdre de vista. I aquest equilibri el guarda normalment el món local. I en aquests moments vostès els estan traient aquest treball en equilibri i en convivència, als ajuntaments.

Han parlat molt a bastament sobre el tema de les activitats turístiques; ens sembla un greu error. Justament, nosaltres el que creiem és que s'hauria d'anar a la millora de la qualitat del turisme, a un turisme sostenible, i el que es fa és desregular el turisme, amb els hotels, amb el turisme rural, amb els apartaments turístics... Ens sembla un error greu que aquest tipus d'activitats vagin a comunicació prèvia. Hauria d'haver-hi un cert control *ex ante*, també *ex post*. I vostè em dirà: «Sí, sí que hi serà.» No, però, escolti'm, amb una comunicació prèvia jo començo l'activitat, i

si després hi han problemes... Alguns, que hem sigut regidors –jo, a més, vaig està uns quants anys portant llicències d'activitats–, sabem els problemes que genera això. Si a sobre ja no presenten ni un projecte, no han de tenir el vistiplau de l'ajuntament per iniciar activitats, doncs, quin favor, flac favor, els estem fent als ajuntaments, amb menys seguretat jurídica, però també als ciutadans; i a les empreses, també a les mateixes empreses, perquè a les empreses no els agrada tampoc funcionar amb aquesta inseguretat que els generarà aquest projecte de llei que vostès avui presenten.

Bé, per resumir, una llei oportunista, una llei apara-dor, una llei enemiga dels ajuntaments, una llei que planteja un objectiu, que és reactivar l'economia amb menys procediments administratius, però realment el que fa és modificar preceptes que afecten l'autonomia local; per tant, una petita LRSAL: en comptes de tenir la Generalitat de Catalunya al nostre costat per fer una llei de governs locals que ens poguéssim generar un marc d'estabilitat, a causa de l'enfrontament que ha generat l'LRSAL a Catalunya i als municipis de Catalunya, doncs, no fa això, fa tot el contrari. És decebedor, realment, llegir aquesta llei i veure els efectes que podria tenir.

I també és decebedor veure com el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no ha presentat una esmena a la totalitat d'aquesta llei. Sí, un grup parlamentari, és veritat, també d'origen municipalista, ens ha sorprès molt..., no sé què ens explicaran en aquest faristol, però realment ens ha sorprès que recolzi una llei sense consens, per urgència, sense participació, sense tenir en compte els principals afectats de les seves voluntats.

Per tant, esmena a la totalitat, vot favorable a aquesta esmena, i tant de bo es retiri aquesta llei i no la puguem veure i, en canvi, sí que es faci i s'aprovi una llei de governs locals, tan i tan necessària per als municipis i per als ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per presentar l'esmena a la totalitat presentada, i en nom del Grup Mixt, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres en aquesta esmena a la totalitat del Projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa de la Generalitat i els governs locals. Jo diria que subscriu gairebé en la seua integritat els arguments que han donat els dos grups polítics anteriors. Crec que podem fer la primera aproximació dient que cap grup que es consideri municipalista pot estar a favor d'aquest projecte de llei; cap grup que es cregui el municipi com el primer espai de reactivació econòmica pot estar a favor d'aquest projecte de llei; cap grup que es cregui el municipi, en tot cas, com aquell ens que té dret a autoregular-se i, per tant, a decidir com vol configurar-se orogràficament, quin comerç vol constituir,

pot votar a favor d'aquest Projecte de simplificació de l'activitat administrativa, que, per altra banda, hem de veure que això de «simplificació de l'activitat administrativa», en tot cas, és un pretext que li serveix per a dur a terme una altra escomesa, des del nostre punt de vista, de desregularització o desregulació econòmica.

Si haguéssim de llistar tots els motius pels quals no donem suport a aquesta llei o demanem que es retorni o demanem que es voti una esmena a la totalitat, hauríem de començar pel primer contrasentit, que el trobem ja a l'exposició de motius. I és que en la mateixa exposició de motius veiem que diuen: «L'Administració dona un pas endavant, el Govern dona un pas endavant i configura la simplificació administrativa no com una obligació de les administracions públiques, sinó com un dret, veritable dret subjectiu.» Quan ens xoca més, quina és la nostra sorpresa? En un moment socioeconòmic en el qual al Govern li està costant, no Déu i ajuda, simplement no està reconeixent drets subjectius, ni dret subjectiu a l'accés a l'habitatge, ni el dret subjectiu a l'accés als serveis públics bàsics, ni el dret subjectiu a una renda bàsica vital, quan no està reconeixent tots aquests drets subjectius, resulta que sí que concedeix aquest dret subjectiu a la simplificació administrativa a les persones jurídiques.

Per tant, el primer contrasentit arriba per dir: com pot ser que en aquesta situació socioeconòmica no s'estigui duent a terme l'activitat mínima que totes les administracions públiques haurien de tenir per a fer front a aquesta situació i, en canvi, s'estigui reconeixent un dret subjectiu a les empreses? Empreses que, d'altra banda..., hem de posar en dubte si el que s'està volent reactivar aquí són empreses o mers negocis, perquè les empreses tenen unes consideracions jurídiques molt més grans que el que aquí, d'alguna manera, s'explica.

El que impregna la llei de dalt a baix?: principi d'intervenció mínima. Principi d'intervenció mínima com el mantra que ens ajudarà a reactivar l'economia; principi d'intervenció mínima com el mantra d'allò que les administracions generen massa burocràcia; principi d'intervenció mínima com el mantra per a eliminar tots aquells controls, d'alguna manera, que obstin—diuen ells— per a la inversió o la generació d'empreses. A què ens acollim? Com sempre, directiva Bolkenstein i tot el mal que venia de la Unió Europea, tot el mal que ve, òbviament, d'aquesta manera de legislar, que malgrat tenir una constatació fefaent, una constatació a més a més acreditada pels economistes, que desregular l'activitat econòmica porta misèria, porta precarietat laboral i en cap cas reactiva l'economia, malgrat tenir això constatat, no passa res: optem de nou pel mateix, i fem-ho sota el pretext de la reducció de tràmits burocràtics.

Diríem que les principals mesures que introdueix la llei, i de les quals estem en contra, s'han esmentat, però en tot cas intentarem tornar a entrar-hi. Passar de l'autorització a la declaració de responsable..., diuen que en aquelles empreses que no tinguin cap risc o que tinguin un risc molt baix i que, per tant, doncs, no hauran d'obtenir aquestes llicències. Abans la diputada del PSC explicava que aquestes empreses que consideren que no tenen cap risc poden ser les funeràries o po-

den ser algunes altres. i que, en tot cas, el que no diuen, acollint-se a aquesta lògica anglosaxona de retirada, també, de l'Administració pública per poder ni que sigui controlar *ex ante* les activitats econòmiques que fem als municipis o que deixem fer als estats, en tot cas, o a les comunitats autònomes..., no xifren vostès què costarà reactivar una activitat inspectora —o és que no faran inspecció d'aquestes empreses?—, què costarà reactivar una activitat de control —o és que no pensen fer un control posterior de quina activitat estan fent aquestes empreses?—, o, en tot cas, què costarà activar un procediment sancionador per a aquestes empreses —o tampoc hi haurà procediment sancionador? No hi haurà control *ex ante*, no hi haurà control posterior? I, si hi ha control posterior, com ho han xifrat? Perquè sí que s'han vanagloriat de dir a tots els diaris que això suposarà una reducció de 1.200 euros a cada empresa dels tràmits burocràtics, però no diuen al contribuent què suposarà per a dotar els serveis de l'Administració d'aquelles persones que facin la inspecció, que facin el control i que facin, en tot cas, la sanció en cas que aquestes empreses, doncs, d'alguna manera, amb la declaració de responsable, no hagin acreditat que les seues activitats no tenen un risc per al medi ambient o no tenen un risc per a l'ordenació urbanística.

D'altra banda, sobre un altre oxímoron, sobre una contradicció que van dient, que és que volen homogeneïtzació territorial respectant l'autonomia local. Això és una contradicció, en fi..., vull dir, s'ho mirin com ho mirin. Si volen homogeneïtzar el territori, no poden respectar l'autonomia local; és una contradicció bàsica, diria que és una contradicció de parvulari. No pot ser aquest pretès... —com ho diria?— equilibri entre voler legislar per a tots igual i després respectar l'autonomia. O, en tot cas, expliquin com ho farà. Han establert alguna excepció a la llei? La llei preveu alguna excepció per la qual un municipi o el ple d'un municipi que, en la seva totalitat, vulgui establir una excepció a aquesta activitat econòmica ho podrà fer? Nosaltres no ho hem sabut trobar.

I és que, a més a més, quan avui els ajuntaments tenen la competència, doncs, de regular via ordenances tots aquells requisits per a la posada en funcionament d'un negoci, ara mateix això s'elimina; d'alguna manera, com hem dit, s'homogeneïtza, i finalment, ara ens trobem, i ja per desgràcia, que tots els nuclis dels centres urbans més o menys acaben sent el mateix: botigues de franquícies, més botigues de franquícies i, si no n'hi havia prou amb això, en tot cas, supermercats. Ara, el municipi tampoc tindrà dret a decidir com s'organitza i, per tant, li vindrà dit amb aquesta llei, sota el pretext, ho tornem a repetir, de la simplificació administrativa.

Jo diria que, a més a més, és greu o, en tot cas, s'ha explicat i és greu, la llicència ambiental, que passa a un segon terme o, en termes de legislació urbanística, que també ho consideren, doncs, ja ho saben, un entrebanc. Jo crec que això era obvi; era obvi que consideressin un entrebanc les llicències ambientals i urbanístiques; els han molestat durant la història de la democràcia, diguéssim, i han fet mans i mànigues per a treure-les quan ho han necessitat; han fet mans i mànigues per a fer lleis

ad hoc quan han necessitat fer projectes de replantejament, i era obvi que això era el primer que cauria.

Però és que tornem a posar el dubte en la premissa principal de la llei, que és desregular per afavorir l'activitat econòmica. O, en tot cas, diuen –que encara és pitjor–: «desregular per afavorir la petita i mitjana empresa». Perquè això encara és un contrasentit més gran: desregular per afavorir petita i mitjana empresa. Anem a veure què ha passat, anem a veure si tota aquesta dèria desreguladora ha portat un creixement de la petita i mitjana empresa, o no. I el que ens trobem és precisament que no, el que ens trobem és que aquesta voluntat desreguladora el que ha portat és destrucció en la petita i mitjana empresa, de llocs de treball; ha portat, doncs, que precisament aquestes grans superfícies es van menjant terreny al comerç de proximitat, i, a més a més, ha portat una cosa molt significativa: que quan estan afavorint les grans superfícies, en detriment del petit i mitjà comerç, el que estan fent és optar per empreses que no deixen després els seus beneficis econòmics en el territori, que només deixen un 5 per cent dels seus beneficis econòmics allà on estan ubicats, en contraposició al comerç petit i de proximitat, que deixa un 50 per cent dels beneficis en el territori.

I, per tant, doncs aquesta idea que van repetint tota l'estona, que poden afavorir igualment un model de comerç de proximitat i un model de grans superfícies, torna a ser una mentida i, en tot cas, és un contrasentit, perquè la realitat és que no paren de créixer grans superfícies –Mercadones, Caprabos, Carrefours– i no paren de desaparèixer llocs de treball associats al petit comerç o al comerç de proximitat.

El Projecte de llei de simplificació administrativa suposa un impuls per al comerç de proximitat?, suposa un impuls per a les petites i mitjanes empreses? Des del nostre punt de vista, si ens fem cinc preguntes, tenim clar que no. És a dir, es preserva l'espai públic urbà amb aquest projecte de llei? No. Es garanteix una distribució comercial equilibrada arreu del terme municipal? No. Es combat l'expansió viral d'aquestes franquícies, que a més a més clonen tots els centres de ciutat? No. Es consolida un comerç de qualitat i especialitat, en detriment de grans superfícies? No. I es creen llocs de treball de qualitat? Jo crec que aquí la resposta és: «No, i absolutament no.»

Per tant, aposta clara, des del nostre punt de vista, per no apostar pel comerç de proximitat, per no apostar per les petites i mitjanes empreses. I el pitjor no és això: el pitjor és que no puguin afrontar-ho de cara, no puguin afrontar-ho dient que no és el seu model i que, en tot cas, vostès aposten per altres coses.

Jo crec que no voldria acabar sense fer un esment..., dos, eh? Un primer, a un altre mantra que vostès han repetit tant, que al final ho faran mitologia, la mitologia de l'emprenedoria. Ho han repetit tant, per activa i per passiva: «L'emprenedoria us farà lliures, heu de ser emprenedors, munteu una empresa, salveu-vos vosaltres mateixos, perquè allò que us passi és responsabilitat vostra», que és que al final ho faran realitat, ho faran mitologia. I és que el que no expliquen és que

l'emprenedoria, en la situació, en tot cas, del capitalisme actual i en la situació socioeconòmica actual, és autoocupació, és substituir el salari, i sense les prerrogatives que pot tenir un empresari clàssic, és autoocupació. Aquesta emprenedoria que vostès venen és simplement substituir els salaris, és finalment dir a la gent que no li queda una altra opció que muntar-se un negoci, perquè el Govern no pensa moure un dit per a salvar-los de la seua situació laboral.

I, per tant, doncs, per nosaltres, quan repeteixen fins a la sacietat i el vesteixen de màrqueting impecable, allò de l'emprenedoria, d'«optem sempre per l'emprenedoria per a salvar el moment socioeconòmic», estan mentint, perquè els emprenedors d'ara són emprenedors perquè no els queda més remei, i són emprenedors per a substituir els salaris, són emprenedors per a autoocupar-se, i, en tot cas, molt lluny de les prerrogatives que els empresaris poden tenir i molt lluny també, doncs, d'aquesta retòrica grandiloqüent que vostès construeixen, d'allò de: «Cadascú, que miri de salvar la seua situació.»

Per últim, jo crec que sí, és obvi que s'han creat totes les condicions objectives i subjectives per a dir que només ens queda l'emprenedoria. Les condicions objectives i subjectives per a dir que només ens queda l'emprenedoria vénen de la reforma laboral, i no d'aquesta última contrareforma, sinó ja de l'anterior, i és obvi que han, d'alguna manera, amassat el terreny perquè diguem que és l'única opció. És l'única opció perquè ara mateix el 13 per cent de treballadores i treballadors tenim ingressos..., en el meu cas no, però sí que tenen ingressos menors o iguals al salari mínim interprofessional, el 14 per cent treballa a temps parcial, i en el cas de les dones es triplica el percentatge, el 19 per cent tenen contracte temporal... En el període de 2008 a 2014, el nombre de llars amb totes les persones desocupades va augmentar gairebé un 300 per cent, de 60.000 a 233.000. Les llars sense ocupació ja representen més del 13 per cent del total. El nombre de llars sense ingressos ha crescut un 51 per cent. A més a més, el 50 per cent de les persones a l'atur porta més d'un any sense feina; el 32 per cent porta més de dos anys sense feina; el 22 per cent porta més de tres anys sense feina. I, en tot cas, per a acabar-ho de rematar, la despesa en prestacions per desocupació o en polítiques actives ha disminuït un 52 per cent.

Si és obvi! Si vostès generen..., vostès..., no només el Govern, òbviament; aquí hi ha una part importantíssima, central, nuclear, de responsabilitat del Govern espanyol –dels governs espanyols, i no només de l'últim Govern: dels governs espanyols–, en haver abonat totes aquestes condicions objectives i subjectives per a dir que l'emprenedoria és l'única manera, «salvem-nos nosaltres mateixos», que els governs puguin de mans, que es dediquin simplement a recaptar impostos, a fer control i inspecció de les nostres activitats i a fer això que sempre els agrada dir a vostès: fer més per menys.

Jo diria el que s'ha dit ja: aquesta és una llei ideològica, és una llei de prioritat ideològica. La seua prioritat ideològica, en un moment socioeconòmic molt greu per a les classes populars, és crear drets subjectius per a les empreses, aquest dret subjectiu a la simplificació

administrativa. (*Remor de veus.*) Les nostres prioritats ideològiques són unes altres: és el reconeixement, precisament, d'aquests drets subjectius, és el respecte pulcre i sagrat a l'autonomia municipal i, sobretot –sobretot–, és el fet de poder atorgar a les classes populars alguna mena de futur oferint-los accés a l'habitatge, oferint-los accés als serveis públics bàsics...

El vicepresident segon

Silenci, si us plau...

Isabel Vallet Sánchez

Perdó.

El vicepresident segon

Perdoni, senyora Vallet, no em referia a vostè, eh?

Isabel Vallet Sánchez

Ah, d'acord.

El vicepresident segon

Em referia a les diputades i diputats que estan fent tertúlia...

Isabel Vallet Sánchez

Ja acabava –ja acabava...

El vicepresident segon

Endavant, endavant.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, és un constant... Ja acabava.

Simplement això, reiterar-me en aquests arguments contra aquest projecte, que es vesteix, ho torno a repetir, d'un pretext que no compleix, que és la simplificació administrativa, per a fer allò que sí que volen fer, aquesta seua prioritat ideològica: desregular encara més l'economia.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. La darrera esmena a la totalitat presentada és la de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, president. Honorable vicepresidenta, em temo que avui pujo a aquesta tribuna per donar-li una alegria, miri per on; perquè he d'anunciar-li que retirarem l'esmena a la totalitat. I he canviat d'opinió perquè, en principi, la presentació d'aquesta llei com una de les lleis prioritàries en un període de legislatura d'absoluta acceleració normativa, doncs, ens

semblava que no seria el més adient en un tram de legislatura final, no? I després d'escoltar algunes de les intervencions, també he pensat que el nostre grup parlamentari no pot alinear-se amb segons quines afirmacions i segons quines defenses ideològiques de com s'ha d'ordenar l'activitat econòmica a Catalunya.

Per tant, aquesta n'és una de les raons, però una altra de les raons és una dada de la qual vaig tenir coneixement fa pocs dies, treballant en la meua activitat municipal a la ciutat de Barcelona, quan em van dir que l'Ajuntament de Barcelona en aquests últims anys ha tingut aturades pràcticament tres mil llicències d'activitat –tres mil llicències d'activitat– com a conseqüència de burocràcia i més burocràcia, i que en aquest últim any aquestes llicències aturades –que, a més a més, han significat per a la ciutat de Barcelona una pèrdua d'inversions no només autòctones, sinó també estrangeres, de milers i milers d'euros–, aquestes llicències han estat reduïdes a mil, i han estat reduïdes a mil com a conseqüència de la posada en marxa de tràmits de simplificació administrativa.

Per altra banda, la retirada de l'esmena a la totalitat també es justifica perquè el Grup Parlamentari de Ciutadans ha presentat reiteradament en aquest Parlament..., i li ha fet a vostè mateixa reiterades interpel·lacions i peticions del fet que era necessària una simplificació administrativa, però no només de la tramitació burocràtica de tot el que són disposicions, llicències i permisos, sinó en general, una reforma del que és l'Administració pública a Catalunya. I, de fet, d'algunes de les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula es veu clarament que l'ajuntament apareix com una institució monolítica sobre la qual recauen tota una sèrie de competències que són inamovibles, i que es pensa més cap endins del que es pensa cap enfora. I des de Ciutadans hem demanat en reiterades ocasions que els ajuntaments han de ser institucions que estiguin al servei dels ciutadans i de les empreses, i que, per tant, quan un ciutadà el que decideix és, com a conseqüència de les circumstàncies econòmiques que hi han en aquests moments a Catalunya, decideix posar o tirar endavant un negoci, una activitat econòmica, el que ha de trobar són facilitats. És a dir, a les administracions públiques el que els correspon és facilitar i crear les condicions perquè aquesta activitat econòmica es pugui desenvolupar amb garanties.

Dir-li que també tenim la idea que aquesta llei arriba certament tard –certament tard–, vicepresidenta. Vostès fa quatre anys que governen i en aquest últim tram de legislatura, amb un nou horitzó d'eleccions anticipades i d'una enorme pèrdua de competitivitat a Catalunya, vostès posen a debat aquesta llei. Quatre anys governant, crisi galopant, un deute desorbitat i, des de l'any 2011, a Catalunya s'han perdut gairebé 19.400 empreses, que s'han tancat –que s'han tancat. I si és cert que hi havia altres que tenien intenció de posar-ne altres en marxa, doncs, es trobaven amb moltíssims problemes i amb burocràcia que s'anava allargant en el temps i que no aconseguia sortir endavant.

Pensem que aquesta llei no és bona. Dir-li una cosa: les lleis que surten de la vicepresidència... Nosaltres

teníem arguments per justificar l'esmena a la totalitat des de dos punts de vista: un, des de la forma, vicepresidenta, perquè la veritat és que aquesta llei, quan es llegeix, a part de tenir determinats errors tipogràfics que fan, de vegades, difícil entendre-la, hi ha la sensació que és un pedaç, és a dir, que vostès han anat agafant determinades activitats econòmiques o determinades lleis sectorials i han estat intentant mirar com arreglar-les, no? Que és més o menys el que va passar amb la llei òmnibus del 2011, que vostès la van anunciar, també, amb bombo i platerets, però que tampoc ha servit massa de gaire, no?

I li deia que fa quatre anys que governen, i que, a més a més, aquesta tasca de simplificació administrativa i de desburocratització de l'Administració per garantir i per reactivar l'economia era una premissa que ja portava –certament, s'hi han referit altres diputats– la normativa i la transposició de la Directiva comunitària de serveis, que el que buscava era, doncs, facilitar i reactivar aquesta activitat econòmica, però també –també– la Llei d'economia sostenible, aquesta Llei d'economia sostenible que el que entenia era que s'havia d'agilitar tota la tramitació per tal que una activitat econòmica es pogués posar en marxa. Per tant, nosaltres sí que participem d'aquesta idea que la intervenció pública ha de ser mínima i que, en aquest cas, l'obligació dels ajuntaments ha de ser la de crear les condicions per tal que aquestes empreses puguin tirar endavant la seva activitat en el menor termini de temps possible.

Per tant, el que tampoc compartim és que hi hagin determinades duplicitats, i el que se'ns fa necessari, també, vicepresidenta, és una ordenació normativa que doni garantia i seguretat jurídica. Per tant, l'aníem, també, que faci aquest pla de racionalització normativa, que és el que estan demanant moltes associacions d'empresaris i, sobretot, els emprenedors més petits, perquè quan ells volen posar en marxa una activitat econòmica es troben amb una dispersió normativa que fa molt difícil que sàpiguen que compleixen totes les condicions i tots els requeriments que els són necessaris. Per tant, la reordenació o la racionalització normativa n'és una de les coses, un dels objectius. L'estabilització de l'ordenament jurídic per tal que la gent tingui seguretat jurídica i garanties que ho fa bé és molt important, i, sobretot, evitar la dispersió per tal de garantir que aquesta activitat econòmica, doncs, s'ajusti a la normativa vigent, sobretot en aquells aspectes de normativa sectorial als quals alguns s'han referit abans.

Li deia que aquesta llei arriba tard –arriba tard. Home, quant temps fa que parlem de la finestra única empresarial i de la necessitat d'utilitzar un únic canal per tal que les persones s'adrecin a una única administració pública a través de la qual puguin fer totes les gestions que necessitin per tirar endavant la seva activitat? Doncs, home, això podria estar implementat des de fa molt de temps, d'això ja en parla la Llei d'economia sostenible, ja en parlen altres lleis anteriors, que feien necessària aquesta finestra única empresarial. I jo el que vull, o el que voldria d'aquesta llei, que intentarem millorar en alguns aspectes en el tràmit d'esmenes, el

que sí que voldria és que això fos un compromís ferm. És a dir, que ja d'una vegada per totes aquells emprenedors, aquells que tenen una idea, la volen desenvolupar i tirar endavant el seu negoci, sàpiguen exactament on anar i que allà sàpiguen que tindran tota la paperassa resolta, que és del que es tracta, no? I, per tant, d'aquesta manera sí que potser serem més competitius i podrem aconseguir estar dintre d'aquesta economia global, que del que parla és d'agilitar tràmits, de simplificar i de millorar i modernitzar l'Administració pública.

Quins defectes o quins problemes considerem que tindrà aquesta llei per aplicar-se? Doncs, miri, la primera és, precisament, aquesta dispersió de competències entre diferents administracions públiques, les quals totes i cadascuna d'elles consideren que tenen competències per decidir sobre si un negoci es tira endavant o no es tira endavant. Per tant, també faria bé –i ja s'hi ha referit altres diputats en la seva intervenció– a tirar endavant aquesta llei de governs locals en un sentit que Ciutadans ja li ho hem demanat en moltíssimes ocasions, que és el d'eliminar determinades estructures administratives que el que fan és que s'hagi d'anar a diferents llocs per tal de demanar permisos per tal de garantir que ens puguin donar totes les llicències i totes les actualitzacions necessàries perquè puguem posar el negoci corresponent. Per tant, sí que és cert que la Llei de governs locals, que està allà aturada, podia haver incorporat, també, mesures de simplificació administrativa, i sobretot de simplificació d'estructures administratives que facilitin i agilitin aquestes mesures de simplificació. Per tant, tregui-la d'un cop per tots del calaix, faci d'això també una prioritat i portem-la a debat d'una vegada per totes, no?

Per altra banda, hi ha una cosa que ens sorprèn –i, per exemple, també s'hi ha referit un altre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, que és el tema de la suspensió d'activitats quan no puguin oferir-se per part dels ajuntaments, no? Aquesta suspensió d'activitats quan un ajuntament no tingui garantia suficient o suficiència financera per poder, doncs, respondre a les exigències que es facin des de les diferents demandes d'activitat, home, això pot comportar uns certs greuges comparatius respecte de determinats entorns territorials que no ens agradaria que fossin un foment de la desigualtat i, per tant, aquí sí que trobem que hi ha determinats aspectes de la llei que necessiten més seguretat jurídica i una millor redacció que garanteixi, que doni seguretat jurídica i garantia jurídica. I sobretot, que quan vostès parlen d'aquestes autoritzacions prèvies, aquestes comunicacions prèvies i aquestes declaracions responsables estan subjectes a taxa. Jo, quan escoltava alguns altres diputats, tinc la impressió que la preocupació dels ajuntaments és perquè en molts casos aquestes llicències d'activitat ajudaven al finançament dels ajuntaments a l'hora de tirar endavant determinades activitats econòmiques, i que ara poden veure en risc, doncs, determinats ingressos que els són absolutament necessaris en una situació de crisi i, sobretot, en un moment en què el Govern de Catalunya –i a més a més, amb una responsabilitat que depèn de vostè–, doncs, veuen que no els paga els deutes. Per tant, també hauríem de garantir que això no fos un perjudici, per tal que aquest finançament sos-

tenible que reclama i que estableix aquesta llei també fos una garantia.

I per últim, doncs, nosaltres entenem que aquesta llei ha de servir per acabar amb la complicació de tot allò que és simple –que és simple– i, per tant, augmentar en benefici de les empreses i generar un increment d'ocupació a Catalunya ens sembla una de les més grans prioritats, i jo crec que, en aquests moments, la simplificació d'aquesta legislació i sobretot una contractació menys burocràtica facilitarà de forma clara aquest foment de creació d'empreses, d'unitats de negoci, que són tan importants.

També hi ha una altra qüestió que ens preocupa. Aquesta simplificació –i vostè sap que ha estat objecte de comparació en molts casos– ha de significar, també, una agilitat a l'hora de crear una empresa definitivament. És a dir, sabem que, per exemple, a Londres crear una empresa costa quaranta-vuit hores; doncs, també ens agradaria saber exactament quins són els objectius que es marca des del Govern de Catalunya per tal que aquest termini de creació d'empreses sigui precisament un procés únic, àgil, eficaç i que, a més a més, doni una resposta ràpida a aquells que volen desenvolupar una idea.

I li dic que no comparteixo algunes de les afirmacions que s'han fet aquí del fet que aquesta llei el que fa és anar en detriment o contra els petits i mitjans empresaris, els emprenedors, aquells que volen posar en marxa un petit comerç. Precisament –precisament–, aquestes franquícies que han proliferat en els centres de les ciutats ho han fet com a conseqüència que són marques, grans marques que són les úniques que són capaces d'assumir el cost que té no només el lloguer del local, sinó també tota la burocràcia necessària per tal de dur a terme les llicències i permisos necessaris i adaptar-s'hi. I això, precisament, és el que fa que en molts casos hi hagin petits emprenedors que no tinguin ni la més mínima possibilitat ni puguin competir amb altres grans empreses que limiten d'aquesta manera, a través de l'ocupació de tots aquests espais i de poder fer front a aquesta activitat burocràtica tan absolutament costosa, al pagament d'aquestes llicències. Per tant, esperem que precisament l'objectiu, o la finalitat, o finalment el resultat sigui justament el contrari. És a dir, que aquells petits emprenedors que sí que volen dur a terme o posar en marxa, una activitat econòmica hi puguin fer front perquè el cost de l'aplicació dels permisos, de la comunicació prèvia, de les declaracions responsables no siguin tan elevats que impedeixin que puguin competir en igualtat de condicions amb altres empreses del sector.

Dit això, dir-li que, bé, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat i a favor de la tramitació de la llei i que esperem que en el tràmit de ponència puguem millorar no només la seva redacció, sinó que ajudem a incorporar-hi aspectes que jo crec que donaran més seguretat jurídica i que ajudaran a la millora dels objectius, a la consecució dels objectius de la llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar el posicionament, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Presidenta, vicepresidenta, diputats, diputades, per nosaltres la simplificació administrativa respecte als administrats, però també pel que fa referència als emprenedors que volen obrir negocis, que és el que realment recull aquesta llei, és una prioritat. La finestra única també ho és. La implantació de sistemes de qualitat i, dins d'aquests sistemes, les cartes de servei, també. I en aquest cas l'objectiu de la llei, malgrat que per nosaltres el títol enganya una mica, és sobretot reduir els tràmits per a l'obertura de nous negocis i afavorir la reactivació econòmica. I res més efectiu per lluitar contra l'atur que facilitar l'obertura de noves empreses i de nous negocis. Per tant, per nosaltres això és positiu. Per tant, nosaltres no hi podem fer una esmena ni tampoc podem donar suport a les esmenes presentades. Això sí, la nostra sensació és que cal parlar-ne, que cal més debat i que durant el tràmit parlamentari es pot millorar, encara, i molt, l'articulat, i que ho haurem de fer.

Però hi ha més motius, per nosaltres, també, per no fer una esmena a la totalitat. El gruix del projecte és el règim de declaració responsable o comunicació prèvia per a l'obertura d'activitats econòmiques innòcues i de baix risc, un canvi important que en molts casos ja s'estava aplicant perquè venia de la Directiva de serveis. I, de fet, la comunicació prèvia i la declaració responsable el que pretenen és avançar cap a la llicència immediata. I nosaltres entenem que ha arribat el moment de capgirar la percepció de l'empresari, de «l'Administració només em posa traves», i subratllar que l'Administració el que fa és recolzar i impulsar l'activitat econòmica. I no ho podem negar, ningú ho pot negar, que venim d'unes arrels on la cultura d'intervenció administrativa és molt, molt important.

L'informe del Banc Mundial posicionava l'Estat espanyol a la posició setanta-quatre respecte a la classificació de països en els quals és més fàcil obrir un negoci. Per tant, cal millorar, i cal fer-ho ja, i hi hauria d'haver consens de tots plegats que l'agilització dels tràmits és absolutament imprescindible. I a nosaltres ens sembla també que la llei en recull alguns exemples ben positius.

És interessant, molt interessant, que com a Administració ens obliguem nosaltres mateixos, que si l'Administració no és capaç de fer un informe preceptiu en temps i forma el procés no quedi aturat, sinó que segueixi endavant i que, per tant, no perjudiquem l'emprenedor quan no és el culpable de la manca de resposta. Ens sembla interessant donar un impuls a la finestra única empresarial, tot i que posem en dubte que fer-ho obligatori no trenqui amb el respecte a l'autonomia local.

I com quadra això amb la realitat del país? No és el mateix l'àrea metropolitana que les comarques d'interior, i ja no parlem de les comarques de muntanya.

Per tant, fomentar-ne l'adhesió ens sembla bé; obligar a prendre'n part no ens ho sembla tant.

Parlem, també, de canvis profunds, tant de l'estructura com de la cultura de l'organització que comportarà aquesta llei. I aquest fet ens sembla especialment important. Ens sembla que la capacitat d'entomar aquests canvis esdevindrà la clau no només per tenir una bona llei, sinó perquè la seva aplicació i els efectes de la seva aplicació siguin realment els desitjats.

El canvi que introdueix comporta menys treballadors públics dedicats a controls previs i més treballadors públics dedicats a control *a posteriori*. A més de guanyar en agilitat, la simplificació es pretén aconseguir, a partir d'ara, la consideració que *ex ante* s'inspecciona tot, *ex post* s'inspecciona allò que és realment clau. I ho repeteixo, perquè crec que és important que ningú s'equivoci: des d'Esquerra no estem parlant o defensant més laxitud, menys seguretat o un camp qui pugui, sinó que parlem de canvis de paradigma. No ens sembla que l'Administració hagi de controlar menys, sinó que ha de controlar més i millor allò que és realment important.

Però això no es fa sol, i, per tant, per nosaltres, caldrà, primer, molta formació als professionals, als treballadors públics, que hauran de passar de fer funcions de control previ a funcions d'inspecció, i no és el mateix; i, de l'altra, imprescindible –i s'ha dit també algunes altres vegades–, claredat normativa. L'empresari caldrà que sàpiga exactament què ha de complir i l'inspector caldrà que sàpiga què ha d'inspeccionar. I avui això continua resultant molt, molt complicat, i la redacció actual de la llei ens sembla que no hi ajuda. Les normatives sectorials són molt complexes, i sovint és gairebé impossible saber quines obligacions afecten cada local de cada negoci.

Repaso més punts a resoldre. Per tenir al final del procés una bona llei, com apuntava a l'inici, el títol, per nosaltres, és prou desafortunat, tant gramaticalment «activitat administrativa de l'Administració», com per les expectatives que genera. Pot semblar una simplificació en molts àmbits i, realment, està centrada en l'obertura de nous negocis. Tenim molta feina per fer a l'hora de simplificar els serveis al ciutadà, i aquesta llei no ho aborda, malgrat que per al títol ho podria semblar.

Més temes que ens sembla que cal tenir en compte i que cal resoldre: a més de tenir present l'LRSAL, amb aquesta llei es modifica també la Llei de procediment administratiu, la Llei de règim local, la qual cosa, per nosaltres, afegeix elements excessius de complexitat jurídica. Quan cal un document guia per entendre una llei, potser és que la seva redacció no és l'adequada. Per tant, un altre punt que ens sembla que cal treballar.

I, no menys important: hem d'aconseguir evitar la sensació, la percepció, que passem d'un sistema en el qual calia demanar permís a un altre on, si t'equivokes, has de demanar perdó i et costa diners. O, pitjor, perquè en alguns casos pagar sis mil euros et podria arribar a sortir a compte. Per tant, ens sembla també que el sistema de sancions per infraccions no està del tot ben definit en el projecte de llei i, per tant, també farem propostes de millora.

Repaso una mica el que fa referència a l'àmbit local. Primera premissa, per a nosaltres, s'ha de procurar no tornar boig el món local, dit així, a l'engròs. Durant aquesta legislatura han canviat moltes coses –moltes coses– en l'àmbit local –l'LRSAL, la Llei de transparència, la simplificació, els governs locals–, per tant, això canvia el dia a dia d'un ajuntament, i, per tant, nosaltres tornem a dir que hem d'anar molt en compte.

La incidència més important sobre el món local, i que, en principi, presenta més interrogants respecte a la seva aplicació i sobre l'autonomia és l'article 19. Crec que tots els que han sortit abans n'han parlat a bastament. L'article diu que «els municipis que es trobin en situació d'insuficiència de recursos, en termes de capacitat fiscal, i que no puguin prestar un servei o una activitat de manera adequada, podran suspendre temporalment la prestació d'aquest, assumint-ho la Generalitat», i, tot i que aquest traspàs es faria de manera voluntària per part de l'ajuntament, a nosaltres sí que ens sembla que es podria vulnerar el principi d'autonomia local.

Però volem girar també una mica la pregunta. Per què no tenen diners els ajuntaments? No seria millor que els ajuntaments tinguessin els diners suficients per seguir prestant el servei? Si volem ser un estat –i a Esquerra no només ho volem, sinó que estem convençuts que ho necessitem i que ho necessitem urgentment, no només per ajudar la nostra gent, sinó també per ajudar les nostres empreses i els nostres municipis–, la solució a mitjà termini ha de ser dotar suficientment els municipis, no pas autoritzar-los a suspendre la prestació dels serveis.

I, d'una altra banda, l'harmonització entre municipis, que entenem que hi és, moltes vegades, en aquesta llei, és evident que pot ser positiva en alguns àmbits, en alguns àmbits molt concrets; però el que realment és important és entendre les diferències i les limitacions. Per exemple, les limitacions dels ajuntaments quant a recursos humans i materials afegeixen complexitat a la definició dels preceptius plans d'inspecció. O, un altre exemple, la carta de serveis; no pot ser la mateixa exigència a un municipi petit que per a una gran ciutat. Per tant, simplificar no ha de voler dir «harmonitzar». Amb les exigències que planteja la llei es fa palès que el paper de l'Administració supramunicipal és del tot necessària.

I m'aturo un moment en la carta de serveis, perquè ara la fem obligatòria, i també la sensació nostra és que així la pervertim. Sabem que també és així en l'àmbit de la Llei de transparència, però nosaltres volem dir que la carta de serveis no hauria de ser només una forma de contracte o de compromís entre l'Administració i la persona administrada, sinó formar part d'un sistema de qualitat integral, formar part de les eines de gestió de la qualitat, basades en la millora contínua. I ens sembla que posar-la per llei no ens implantarà de cop i volta aquesta cultura i que, per tant, no les estendrem, i que, per tant, a banda de tenir-ho a la llei, tenim una altra feina molt important a l'hora d'incloure-ho.

Des del punt de vista ambiental, molt –molt, molt– important no confondre la simplificació amb polítiques

de deixar fer sobre les activitats que tenen una altra incidència ambiental. Entenem que el context econòmic i social fa necessària la tramitació d'una llei d'aquest tipus, però recordem que un desenvolupament no serà mai sostenible si no ho és socialment, econòmicament i ambientalment; per tant, si no tenim les tres potes, res podrem considerar sostenible.

I ens sembla obvi que això no s'aconsegueix fent que no calgui una llicència ambiental per obrir un hotel de quatre-centes habitacions, o fent que si vols obrir una granja amb quaranta mil gallines només calgui comunicar-ho o tenir màniga ampla pel que fa al tema dels apartaments turístics, que sabem quines conseqüències han portat. Per tant, hi ha tota una sèrie de coses que a nosaltres ens sembla que són un disbarat i que, per tant, haurem de corregir.

Faig un apunt molt breu sobre el tema de l'urbanisme. Estarem especialment atents a la necessitat de llicència urbanística d'un conjunt d'actuacions, construccions, instal·lacions de nova planta, obres d'ampliació, reformes, i un llarg etcètera que fa, sobretot, referència a l'article 22 de la Llei refosa d'urbanisme.

I acabo, ara sí, amb dos apunts. Un dels grans problemes de les normes és garantir el seu compliment, i no estem segurs que aquesta norma tothom la pugui complir i fer complir. I hem d'acabar amb una norma aprovada en què estiguem segurs que tothom la pot complir i també fer-la complir. I, de l'altra, repeteixo el que deia a l'inici: res és més efectiu per lluitar contra l'atur que l'obertura de noves empreses i nous negocis.

Des d'Esquerra continuarem treballant per disposar d'unes administracions públiques participatives, transparents i innovadores, però també simplificades, per garantir i desplegar l'estat del benestar.

Queda molta feina, però pensem que podem convertir aquesta llei en un element de millora i d'impuls a la nostra activitat econòmica.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, el Partit Popular comparteix plenament els principis i els objectius que defensa aquest projecte de llei, precisament perquè són una expressió de la ideologia que nosaltres defensem. Són objectius i propostes que en el seu contingut general defensem en els programes electorals del Partit Popular de Catalunya.

El projecte de llei parteix d'una visió de l'activitat econòmica com a fonament bàsic de la construcció del nostre estat del benestar. I quins són aquests principis i objectius que defensa aquest projecte de llei i que nosaltres veiem com a propis?

En primer lloc, un canvi de model de relació entre les empreses i l'Administració, que faciliti l'activitat eco-

nòmica, dipositi la confiança en l'empresariat –ho torno a dir, dipositi la confiança en l'empresariat– i, a la vegada, redueixi l'excés de càrregues i tràmits burocràtics; configurar la simplificació administrativa no com una obligació de l'Administració, sinó com un veritable dret subjectiu del ciutadà; que els procediments d'autorització i control de les activitats econòmiques, sense renunciar –i això és bàsic– a la protecció de l'interès general, suposin una reducció de terminis i més eficiència en els recursos, i repercuteixin de manera directa en la reducció dels costos de les empreses. Aquí hem sentit, en aquesta tribuna, a oradors, des d'una visió de les esquerres, dir que la burocràcia no afecta les empreses i no afecta el seu desenvolupament.

Quins són els principis que aquesta llei expressa i nosaltres compartim? La llibertat en l'exercici d'activitats econòmiques, el principi de la mínima intervenció possible i la reducció dels terminis, la no-exigència de mesures concurrents sobre una mateixa activitat i agilitzar i simplificar l'activitat administrativa de la Generalitat i dels governs locals.

Per tant, assumim aquests principis i objectius del projecte de llei perquè constitueixen l'ADN ideològic del Partit Popular, quan plantegem aquestes qüestions.

Entenem una cosa que ha quedat evident en els portaveus que han participat en aquest debat fins ara: que l'esquerra no comparteix aquests principis. Això ha quedat clar: l'esquerra no comparteix aquests principis. I sí, això ho podem corroborar, malgrat que la portaveu del Partit Socialista diu que no és veritat; ho corroborarem amb quina va ser la seva gestió al capdavant del tripartit i al capdavant del Govern d'Espanya del senyor Rodríguez Zapatero. Se'n recorden? Més traves burocràtiques i més limitacions al desenvolupament de l'activitat econòmica. Aquesta és la seva gestió.

Perquè vostès han vingut aquí a parlar, quasi tots els grups de l'esquerra, i han dit què era el que interessava a l'Administració. I nosaltres, des del Partit Popular, venim a parlar de què és el que interessa als ciutadans, què és el que els interessa als emprenedors i què és el que necessiten les empreses per crear llocs de treball i fomentar l'estat del benestar. Perquè no assumir que la burocràcia ofega l'activitat econòmica, com han fet aquí molts portaveus des de l'esquerra, evidentment, fa que tinguem un debat impossible.

I a la portaveu del Partit Socialista li ho diré clarament: més val ser un petit Montoro que un petit Zapatero, com el senyor Pedro Sánchez, que ens va deixar el país a la ruïna. Per tant, lliçons des de l'esquerra, en l'àmbit econòmic, ni una, que ens ho van deixar arrasat –ens ho van deixar arrasat.

Dit això, el nostre dubte quin és? Quin és el nostre dubte? El nostre dubte és si això, aquest projecte de llei, parteix d'una voluntat o d'un convenciment del Govern, o de la imposició o l'obligació de la Directiva de serveis i la seva normativa de transposició.

És evident que el projecte de llei fa un reconeixement a un primer pas que van ser les lleis òmnibus, que es van aprovar a finals de 2011. I és això, només un pri-

mer pas, el que van representar aquelles lleis òmnibus, i es van quedar molt curtes del que realment necessitàvem, i la prova d'això és aquesta llei. Aquesta llei constitueix un segon pas, que és una reforma necessària però que arriba tard.

I això què demostra? Demostra que aquest és el Govern de les prioritats equivocades. Allò que realment interessa el ciutadà, allò que realment interessa l'empresa, allò que realment interessa l'emprenedor, per generar riquesa, per generar llocs de treball, per generar benestar, és el que s'aprovarà, si és que s'aprova, en el darrer moment de la legislatura, salvats per la campanya. I aquestes són les prioritats d'aquest Govern. Ha estat entretingut en altres coses i no realment en el que era necessari.

Aquesta també és una reforma que queda curta. I aquí la vicepresidenta del Govern, durant aquests dos anys, ha anat generant unes expectatives molt àmplies en el món local, d'impulsar una reforma àmplia de la simplificació, sobretot en l'Administració local, en l'aplicació de la legislació sectorial per part de l'Administració local, i avui veiem que això queda molt curt, que hi han aspectes interessants, però que són molt pocs aspectes, i que sobretot demostra una cosa: que al que no han renunciat, a dia d'avui, presentant només aquest projecte de llei, és a presentar un conjunt de reformes, en el si d'aquest Parlament, de transformació real de les lleis sectorials que realment ofeguen també l'activitat econòmica. No sabem si ho faran en el futur, però el que queda clar és que al dia d'avui, al no presentar-ho conjuntament, renuncien a aquesta voluntat.

També creiem que és una reforma que és un xic incoherent, i aquí explicarem el que volem dir. Nosaltres creiem que hi ha una part d'aquesta llei que seria objecte propi del Projecte de llei de governs locals, i no té molt sentit fer aquesta reforma ara, quan s'està tramitant el Projecte de llei de governs locals. Sols tindria una explicació, que és el convenciment del Govern que no s'aprovarà el Projecte de llei de governs locals en aquesta legislatura. Només des d'aquesta perspectiva entendríem que avui portessin a aprovació, a modificació, aquesta normativa que proposa modificar. I en aquest sentit el que està clar és que la Llei de governs locals, quan no estarà aprovada, amb tota probabilitat, és en el moment de la convocatòria de les properes eleccions, el proper 24 de maig, eleccions municipals.

També aquesta és una proposta del Govern que demostra un cert desgavell en l'activitat normativa del Govern de la Generalitat, perquè aquest mateix projecte de llei el que ens diu és que derogaran uns articles d'un decret que es va aprovar fa menys d'un any. Allò que regula el Govern, en menys d'un any, es veu obligat a modificar-ho i a derogar-ho a través d'un projecte de llei. Per tant, no hi ha un projecte clar, realment, del que el Govern vol fer, i va una mica a cops d'efectes.

Nosaltres compartim alguns aspectes que creiem que són imprescindibles. La finestra única empresarial, fer-hi només un apunt; se n'ha parlat tant, però aquest projecte de llei demostra que aquesta finestra única empresarial encara, a dia d'avui, no és una realitat

a casa nostra. També creiem i compartim plenament que la declaració responsable i la comunicació prèvia es configuren com el mecanisme de control ordinari que exerceixen les administracions públiques davant de l'inici de les noves activitats econòmiques. I també compartim el nou règim que s'estableix respecte a les activitats innòcues o de baix risc.

El que sí que creiem, que hi han uns aspectes que cal millorar en el tràmit d'esmenes. Un, fonamental: quan una llei sectorial atribueix un servei o una activitat o una competència a un ens local, s'ha d'exigir —que no ho fa aquesta llei— que vagi acompanyat del finançament necessari, i si aquest finançament necessari s'incompleix l'ens local ha de tindre possibilitat de retornar aquella competència que no li és pròpia al Govern de la Generalitat. Si això ho fem, evitarem els casos sagnants de les llars d'infants o de les escoles de música que estem patint a dia d'avui, una competència que és de la Generalitat i en què no finança suficientment els ajuntaments i en què no assumeix les seves pròpies competències.

També és cert que es desaprofita, quan parlem del canvi de normativa local, l'actualització de l'article 67, d'acord amb els darrers canvis normatius, respecte de quins són els serveis mínims que ha de prestar o aquells serveis obligatoris que han de prestar els ens locals.

Sí que s'afavoreix —i això no ho compartim— la segregació dels municipis o la constitució d'entitats municipals descentralitzades. El nostre model és diferent, el nostre model és una aposta per la prestació de serveis de forma mancomunada, que vol dir «conjuntament per part de diversos ens locals», i també la fusió voluntària de municipis.

I és evident que, quan es parla del trasllat dels acords a la Generalitat..., també recordar que hi ha una obligació de donar aquest trasllat a l'Administració general de l'Estat.

Nosaltres ja en el tràmit d'esmenes analitzarem amb més precisió les activitats concretes que es mouen d'un annex i un altre.

I tampoc acabem d'entendre que es desvinculi el procediment quan parlem de l'inici d'una activitat d'esmena a l'hora de sol·licitar els permisos corresponents respecte al procediment sancionador.

Dit això, nosaltres compartim els objectius i la finalitat d'aquesta llei, creiem que ha de ser una bona llei, que és una llei que arriba tard, que entenem que aquesta llei no pot ser compartida per l'esquerra si és coherent amb el que defensa, perquè mai ha entès que cal desenvolupar realment i confiar en aquells que aposten el seu patrimoni per crear llocs de treball. Això és una qüestió que mai heu entès, i ja hi ha hagut portaveus, com la de la CUP, que així ho ha explicat, ha fet una aposta pel treball assalariat desmereixent la creació d'empreses i de llocs de treball. Escolti, nosaltres li diem: si vostè es pensa que tothom ha de ser assalariat, qui crearà llocs de treball? L'Administració no els crea.

I, per tant des d'aquest punt de vista, creiem que hi ha un cert desgavell en l'activitat normativa d'aquest

Govern, que veurem si aquesta norma s'aprova en el darrer moment de legislatura, i, per tant, creiem que si s'haguessin posat a la feina quan tocava aquesta llei hauria estat una realitat que haurien agraït els ciutadans, els emprenedors i els empresaris, i això ens hauria permès crear més ocupació.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. De l'escó estant, des del pensament d'esquerres, per anunciar l'abstenció en les esmenes a la totalitat amb els següents arguments.

Primer, ni l'activitat econòmica ni l'Administració de la Generalitat són patrimoni de ningú. La recerca de l'eficàcia a les administracions és una obligació, i espero que no sigui en aquest tràmit de la llei un pretext per a la laxitud davant de la crisi o de l'atur, de perdre autoritat política davant de temes que tenen a veure amb l'interès general i amb el bé comú, siguin sanitaris o siguin mediambientals. Enlloc està escrit que la intervenció mínima no sigui més obligació de les administracions de control, de l'autocontrol dels sectors de l'activitat econòmica, enlloc està escrit. Més burocràcia no vol dir més seguretat, però deixar de fer controls i d'exercir l'autoritat política pot portar a veritables desgavells.

Aquest és el sentit..., sempre que es reprengui el diàleg amb els ens locals i es pacti amb ells en el tràmit d'aquesta llei, que hauria d'anar paral·lela a la Llei de governs locals.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, secretaris generals que heu treballat aquest projecte de llei que avui venim a debatre, diputats, diputades, des de Convergència i Unió començaríem agraint, doncs, la tasca del Govern en la redacció d'aquest projecte de llei, creiem que va en la bona direcció i creiem que segurament, com s'ha dit, fins i tot arriba una mica –una mica– tard, però pel fet que s'ha volgut consensuar i que s'ha volgut treballar bé i que s'ha intentat de fer una normativa coherent, que sigui ajustada a les necessitats del món local i de l'Administració, i, per tant, creiem que aquest temps, que es podia haver escurçat, segurament hauria estat mal escurçat, perquè hauríem fet un projecte de llei no tan eficaç.

També donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que no han presentat l'esmena a la totalitat. Creiem que aquest

projecte va en la línia que vam començar amb les lleis òmnibus; ho deia el senyor Calbó, que també va ser ponent d'una d'elles. Creiem, doncs, que en aquell moment segurament ens vam quedar curts; ja ho dèiem en aquell moment, que allò era un primer pla de xoc i eren unes lleis que només apuntaven en la direcció en què volia anar aquest Govern amb la seva legislació. I, per tant, nosaltres érem conscients que aquelles primeres lleis òmnibus eren, com he dit, un pla de xoc i que aquesta normativa que avui presenta el Govern, aquest projecte de llei, doncs, sí que ja és de més calat, va directament a l'espina del problema i, per tant, creiem que és diferent d'aquelles lleis òmnibus, que eren més temes específics i temes no tan amplis i no tan estructurals com és aquest projecte de llei.

També agraïm al Grup de Ciutadans que hagi enretirat l'esmena a la totalitat.

I deixin-me començar la intervenció, doncs, amb dues reflexions. Una, que ja he fet, que aquest projecte d'avui és diferent que les lleis òmnibus, és amb una altra filosofia. I després, doncs, que, per experiència personal, ahir mateix, al vespre, per casualitat, vaig estar amb una sèrie d'empresaris i professionals, i no grans empresaris, sinó gent professional i gent que es dedica als serveis i té botigues, i la primera valoració que em feien quan els explicava el que proposàvem avui en aquest projecte de llei és la sensació que ho compartien, la sensació que aquest és el camí que ha de seguir l'Administració, i, per tant, doncs, una primera valoració que ahir tenia personalment i directament, que aquesta és una normativa que cal tirar endavant.

Entrant concretament en el que significa aquest projecte de llei, entrant en matèria, com he dit, és una simplificació administrativa que s'entén en sentit ampli, de manera transversal. I una de les novetats més rellevants que s'hi incorpora és la introducció, ja amb caràcter estructural, de la declaració responsable i la comunicació prèvia com a mecanismes substitutoris de l'autorització.

Aquesta llei incideix expressament en els tràmits de posada en funcionament dels negocis, així com de canvis i modificacions posteriors que afecten les activitats que s'anomenen «innòcues» o «de baix risc» i que, com ha dit la vicepresidenta, signifiquen el 74 per cent de l'activitat econòmica de Catalunya i afecten més del 51 per cent de gent que està ocupada.

Fins a la directiva del 2006, la utilització de la tècnica administrativa ordinària..., tots els interessats, totes les persones, totes les empreses que volien iniciar un negoci, doncs, esperaven de l'Administració l'autorització, i des del 2006 es va començar a canviar aquesta dinàmica, que intentem, amb aquest projecte de llei, acabar-la de fer definitiva.

S'intenta establir en aquest projecte de llei, com a regla general, un règim de simplificació, que hagi de ser el particular qui informi de la seva voluntat d'exercir un dret o una activitat, i ha d'estar en condicions d'iniciar el desenvolupament de l'activitat immediatament, sens perjudici de la potestat pública de comprovar que la informació, les dades i documents aportats són complets i exactes i que l'avaluació del risc per a la salut humana i el medi ambient..., són correctes. En cap

cas no s'està desregularitzant, i, per tant, doncs, entenem que és un bon mètode.

Diferència, la llei, les dues maneres: la declaració, com dic, responsable i la comunicació prèvia. Aquestes dues figures, que han estat convivint fins a l'actualitat..., el que s'intenta fer és, a través de la llei, deixar ben clar què serà comunicació prèvia i què serà declaració de responsable. Ara, moltes vegades ens trobàvem que segons quins municipis, en segones quines activitats, consideraven que havien d'anar per comunicació prèvia o per declaració responsable i el municipi del costat, doncs, ho interpretava de manera diferent, i el que fem és endreçar totes les activitats i, per tant, els diem quines han d'anar per comunicació prèvia i quines han d'anar per declaració responsable.

Quina és la diferència entre un mètode i l'altre? Bàsicament, és que en la declaració responsable no es necessita informació addicional, no es necessita entregar la documentació a l'Administració i, en canvi, en la comunicació, doncs, sí, i les comunicacions sempre han d'anar adjuntades al projecte tècnic. Però jo crec que és un gran avançament que es detalli que tots els ajuntaments segueixin el mateix criteri i que totes les administracions segueixin el mateix criteri entre aquests dos mètodes, que, com dic, el que vénen és a substituir la històrica autorització, que era el mètode que fins ara s'utilitzava.

També aquesta llei el que fa és que, definitivament –i n'hem parlat molt i en som conscients, i als primers que ens sap greu no haver-ho pogut fer abans som aquest grup parlamentari–, s'implanti la finestra única empresarial –hi ha altres grups parlamentaris que hi han fet esment en aquest sentit.

Crec que és molt important tot el que fa referència, per als ajuntaments i per al món local, a la petició d'informes cap a la Generalitat. Crec que és una enorme eficiència si podem complir aquesta llei, quan es diu que només es podran sol·licitar aquells informes que siguin necessaris per a la resolució del procediment –massa vegades ens hem trobat que els ajuntaments, sobre la marxa, van demanant informes, i a vegades l'administrat no entén per què, doncs, van demanant-nos tants informes, i a vegades de manera poc enraonada–; que aquests informes per part de la Generalitat i per part d'administracions s'emetin en el termini màxim de deu dies, i que, quan s'hagi de sol·licitar una pluralitat d'informes, es sol·licitin directament i simultàniament tots plegats; quan un informe no s'hagi emès en el termini fixat, se'n continuï el procediment si aquesta és la voluntat de l'administrat. Creiem que aquest és un pas endavant, creiem que el món local ho veurà bé i creiem que aquest és un apartat de la llei que hauríem de conservar íntegrament com està redactat. Veiem correctament també la carta de serveis, obligació que les administracions les tinguin. Per tant, veiem bé aquest apartat de la llei.

I després, doncs, entenem que és encertat tot el que fa referència al règim local. No creiem que, en aquest cas, s'estigui vulnerant l'autonomia local, ni molt menys. L'únic que es fa és que, en casos d'excepcionalitat, i així ho diu la llei concretament, excepcional-

ment, les corporacions locals podran demanar, doncs, la suspensió d'alguns serveis que presten de manera raonada i sempre amb el termini màxim de dos anys.

Aquesta petició, que es concreta del món local, creiem que aquesta llei, si la pot incorporar, serà una bona manera de no estar com estem actualment: que hi ha ajuntaments que han de prestar serveis, no els presten, i, per tant, estan vulnerant la llei i no tenen la cobertura legal. De la manera que ho fem ara, almenys deixem per escrit i deixem clar i deixem de manera legal que si un ajuntament no pot prestar un dels serveis que no siguin bàsics, doncs, ho comuniqui a la Generalitat, la Generalitat en tingui coneixement. I, per tant, l'únic que s'està fent amb aquest projecte de llei és intentar ordenar i saber en tot moment les competències que fa cada administració.

I, per acabar, ens referim a les intervencions dels grups que han presentat esmenes a la totalitat i que..., hi ha hagut alguna intervenció que crec que no ha estat del tot encertada. Crec que no es pot dir que cap formació política que es consideri municipalista pugui donar suport a aquesta llei. Creiem que dir-li a això a una formació política que governa 540 ajuntaments i que té quatre mil regidors, doncs, creiem que, si més no, és agosarat.

Dir-li al senyor Companyon, també, que ha parlat que aquesta llei incentiva la privatització, ja em dirà quina esmena farà, perquè aquesta llei, de privatitzacions, no en parla, almenys nosaltres no ho hem sabut veure.

A la representant del Grup Mixt, dir-li que no comparim tot el que..., la seva explicació sobre l'emprenedoria.

I a la senyora Romero, només dues coses: el títol de la llei és claríssimament Projecte de llei de simplificació de l'activitat administrativa i d'impuls de l'activitat econòmica, per tant, quan vostè diu que no sap amb què es facilita l'activitat econòmica quan s'està delimitant termes municipals, doncs, o és perquè no s'ha llegit bé el títol o perquè intenta confondre. Res més.

Agrair al Govern la tasca que ha fet, i esperar, doncs, que entre tots fem una bona llei de simplificació.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(David Companyon i Costa demana per parlar.) Senyor Companyon...?

David Companyon i Costa

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

David Companyon i Costa

Gràcies. Bé, jo crec que avui el senyor Calbó ens ha fet una veritable declaració responsable, demanant la pa-

ternitat ideològica d'aquesta llei. *(Veus de fons.)* Efectivament. *(Veus de fons.)* I ens ha parlat de les..., m'ha criticat per parlar de les traves burocràtiques.

Però, senyor Calbó, jo crec que vostè hauria de parlar amb els veïns de la Sénia, tota la manca de control en la instal·lació que hi ha hagut del cas Castor i recordar-li que aquesta manca de control al que ens ha portat és a un cost, per al conjunt de ciutadans i ciutadanes, de 1.350 milions d'euros, que arribaran als 4.000 milions d'euros, precisament per aquest capitalisme d'amics del *palco* del Bernabéu i que, sens dubte, s'ha beneficiat de tota aquesta manca de control.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, només per recordar que hem retirat l'esmena.

La presidenta

Ja, ja ho sé. Gràcies.

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.) Senyor Calbó?

Pere Calbó i Roca

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Dues qüestions. Precisament, Iniciativa ens ha ficat un exemple que no té re a veure amb la comunicació prèvia, perquè precisament el projecte a què vostè ha fet esment, doncs, és un gran projecte que sí que requeria llicència, declaració ambiental, etcètera; l'exemple que no modifiquem, i, en tot cas, la responsabilitat és de qui ho va autoritzar, que és el Partit Socialista.

I, parlant de capitalisme d'amiguets, si vostès van sentir la darrera sessió de la Comissió d'Investigació del Fraude Fiscal, el màxim exponent, segons el senyor Ekai-zer, el tenim a Catalunya i no a altres llocs, com vostè ha citat; m'ha dit al Bernabéu, doncs no, a Catalunya.

La presidenta

Passem a la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, ha estat retirada, procedirem a la votació conjunta de la resta d'esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, el Grup Parlamentari Socialista i el Grup Mixt.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades per 35 vots a favor, i 97 en contra i 1 abstenció, aquesta iniciativa legislativa continuarà la seva tramitació.

Interpellació

al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa
(tram. 300-00270/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre les propostes per al Pla d'inversions per a Europa. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Honorable presidenta... Honorable conseller, senyores i senyors diputats, Iniciativa i Esquerra Unida presentem aquesta interpellació perquè creiem que el conegut com a «Fons europeu d'inversions estratègiques» –pla Juncker–, mereix un debat més aprofundit que el que en podria resultar de l'última moció aprovada en el darrer Ple del 5 de febrer a proposta d'Esquerra Republicana en què de forma genèrica es va acordar instar el Govern que participés en aquest fons i que presentés una cartera de projectes amb diferents àmbits definits molt genèricament.

Creiem que aquest tema mereix un debat més aprofundit. Si tots els temes de la Unió Europea mereixen que aquest país i aquest Parlament ens hi pronunciem, en aquest cas del Fons europeu d'inversions estratègiques resulta especialment important, perquè és un debat que ens afecta a tots i esperem que els resultats siguin bons.

Nosaltres volem, del Govern i del Parlament, una valoració del pla, tant amb els seus objectius com amb els recursos econòmics que s'hi volen destinar, públics i privats; una valoració dels grans objectius que coneixem presentats pel Govern de l'Estat; acordar, si així ho creuen convenient, reclamar legítimament la part que li correspon a Catalunya en aquest fons, i que Catalunya també presenti uns projectes adaptats a les necessitats del país, que es defineixin d'una forma participativa i transparent com el Parlament Europeu ha reclamat repetidament.

Resulta significatiu que, d'aquest pla Juncker, i fins i tot per al que pot representar o hauria de representar, senyor conseller, se n'hagi parlat més en el Senat de l'Estat, en el Congrés dels Diputats, fins i tot en mocions presentades per Convergència i Unió en què s'insta el Govern de l'Estat a que *los proyectos de inversión presentados o que piense presentar ante la iniciativa comunitaria* es debatin i consensuin amb les comunitats autònomes, i que, en canvi, aquí no en sapiguem res. O que se n'hagi parlat en el Congrés dels Diputats el passat 22 de desembre de 2014, en què el senyor De Guindos va presentar un document molt breu en el qual es demanen per al conjunt de l'Estat 52.971,99 milions d'euros.

Per contra, el Govern de Catalunya no ha informat, no ha demanat el debat, ni les aportacions d'aquest Parlament, ni de la societat civil amb relació al fons i a les seves propostes i projectes a presentar. I, fins i tot, lamento dir-li, conseller, que quan aquest grup, fent cas al president Mas que deia «senyor Herrera, si vol saber alguna cosa, per què no m'ho pregunta?», doncs, vam seguir l'exemple i vam dir: «Govern, que ens explicaries què preveïeu per al pla Juncker?» La resposta va ser: «Siga usted el cauce reglamentario.» Quina feina se li gira a la senyora Núria Bassols amb això de la transparència!

L'aspecte més positiu d'aquest pla, entrant ja en la valoració que demanem, és, sens dubte, que és el primer resultat pràctic del reconeixement implícit, quan no explícit, del fracàs de les polítiques d'austeritat financera, de retallades de serveis i d'inversions públiques productives i de privació de recursos a la petita i mitjana empresa i als consumidors que ha aplicat la Unió Europea en aquests últims cinc anys, imposades d'una forma absolutament antidemocràtica per un organisme sense cap legitimitat com era la troica. Unes polítiques que se sabien des del principi irracionals, amb resultats inhumans, destructors de recursos productius i de serveis públics que han patit aquest país, però que, recordem-ho, lamentem-ho, que van ser assumides per la majoria de governs d'Europa, fins i tot pel Govern de la Generalitat. I, si no, ho recordarà el conseller, perquè em sembla que també hi era, com el 2011 el president Artur Mas, en el seu viatge de presentació a les institucions europees, després de reunir-se amb en Durão Barroso, es mostrava com un alumne avançat d'aquesta estratègia i declarava públicament: «El president de la Comissió Europea ha mostrat interès en l'estat de les finances de Catalunya i d'Espanya. Punt. El Govern» –s'entén el català– «està compromès amb una línia d'austeritat i de rigor i li hem dit que faríem l'esforç i que ho faríem a consciència.» I tant a consciència que ho han fet! Ja ho hem vist en aquests últims anys.

Per cert, i permeti-m'ho també, conseller, com a portaveu del Govern, com s'ha d'interpretar amb aquest canvi de polítiques el nomenament del senyor Amadeu Altafaj com a delegat del Govern davant de la Comissió Europea? És evident que el senyor Amadeu Altafaj coneix perfectament els passadissos, els lobbys i tot-hom que s'ha de conèixer de la Comissió. Ho trobem molt bé. Però no oblidem també que el senyor Altafaj és, lamentablement, mundialment conegut com a portaveu i cap de gabinet del vicepresident econòmic de la Comissió Europea, el senyor Olli Rehn, que va ser la cara visible de la troica quan predicava arreu en les seves rodes de premsa retallades socials i econòmiques a països com Irlanda, Grècia, Portugal i Espanya.

Doncs bé, diem ja, d'una vegada per totes, que el pla Juncker comença a albirar el canvi d'aquesta situació. Amb totes les seves mancances i errors, que després m'hi referiré, deixa entreveure la possibilitat que la Unió Europea faci el canvi que necessita: treure'ns de sobre la cotilla de les polítiques econòmiques dogmàtiques irracionals posades al servei dels sectors financers per posar-se al costat dels ciutadans, dels sectors

productius, per impulsar polítiques actives d'inversió en l'economia, projectes innovadors. Tot això significa la possibilitat d'un canvi que en els estats membres ha començat per Grècia, a quin país i a quin Govern creiem que li hauríem de donar suport en aquest moment, perquè, si se'n surt de l'inici del canvi i de la desaparició de la troica, si Grècia se'n surt, nosaltres ens en podrem sortir.

D'entrada, quina valoració li mereix al Govern el contingut financer d'aquest pla? Diu 315.000 milions d'euros, però dubtem, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que aquests fons siguin reals. Bàsicament la idea és dotar-los amb 16.000 milions que es nodririen de fons pressupostaris de la Unió, dels quals a més es parla que 6.000 vindrien del Pla de garantia d'ocupació juvenil –és a dir, vaja broma–; 5.000 més d'altres fons que aportaria el Banc Europeu, i amb una garantia de 21.000 milions s'emetrien bons per 60.000 milions i d'aquí es multiplicarien com els pans i els peixos fins a quinze vegades per obtenir els 315.000 milions.

Coincideix el conseller que aquest factor de palanquament financer que preveu el pla és totalment irrealista? Que després de treure diners d'on fos per salvar el sistema financer resulta insultant que només puguem preveure una recol·locació d'uns pocs fons i ens inventem un multiplicador màgic?

A més, recordem que el mecanisme europeu d'estabilitat financera –se'n recorda que es va crear per ajudar els estats membres?– té en aquest moment un romanent de 300.000 milions d'euros. Però, conseller, els té col·locats en bons alemanys. Quan el senyor Juncker i el seu comissari van proposar utilitzar aquests fons, Alemanya va ser la que s'hi va resistir. Estaran d'acord amb nosaltres que aquest fons d'estabilitat financera és el que hauríem de destinar als programes d'inversions estratègiques que aquest país necessita i que Europa necessita, però que això no és possible perquè el Govern i el Banc Central de la República Federal Alemanya s'oposen al fet que es mobilitzin aquests fons, que ara els tenen ells tranquil·lament al zero per cent d'interès –ja li agradaria, oi?, conseller, tenir fons al zero per cent d'interès– per finançar les seves polítiques de creixement per a Alemanya i disciplinar-nos la resta. Creiem que val la pena tenir un pronunciament crític sobre aquesta situació i reclamar que la Unió Europea pugui disposar dels fons comunitaris, pugui disposar d'aquests fons de reserva, i també reclamar un pla europeu d'inversions estratègiques amb més recursos –més recursos, i més recursos públics–, amb més aportació de fons europeus, amb una proporció majoritària, que, sense renunciar a captar recursos privats per a projectes d'interès general, posi en circulació com abans millor els fons destinats a rescats financers i a curt termini es pugui nodrir amb una fiscalitat europea progressiva, amb criteris d'equitat social i sostenibilitat ambiental que no la facin dependre sempre, la Unió Europea, en aquests fons, de la..., anava a dir «bona», però deixem-ho en «voluntat» de la República Federal Alemanya, d'Alemanya, i d'altres països.

A més, és molt criticable que aquests fons hagin de ser exclusivament privats o majoritàriament privats, perquè tornem a allò de sempre: si hi guanyen, els guanyen

seran per a ells; els que tinguin pèrdues, com vostè sap, són els estats, és aquest fons dels 61 milions els que faran garants..., que hi ha garantia que no hi hauran pèrdues. És a dir, socialitzem les pèrdues, privatitzem els guanys.

En definitiva, entrariem ara, breument, perquè després ho faré, en la segona part, a examinar què és el que ha presentat el Govern espanyol a aquest projecte.

Miri, altres països han presentat un reguitzell de propostes, dotzenes. El Govern espanyol ha presentat aquest full. (*L'orador mostra un full.*) Li dic que no està malament, perquè ens dóna una oportunitat. Aquí només hi han anunciats uns grans capítols; es preveuen 52.972 milions d'euros per a Espanya, i es parla de grans línies: economia del coneixement i digital, 11.000 milions; unió energètica –atenció–, amb tot un seguit d'interconnexions elèctriques i gasístiques, que s'emporta el 47 per cent del total, entre el qual s'inclou un capítol inquietant, conseller –potser en sap vostè quelcom–, de les inversions addicionals «per raons ambientals inesperades». No crec que sigui un tsunami, però podrien ser terratrèmols amb un dipòsit subterrani al front del mar, amb 5.000 milions per indemnitzar el Castor? O 6.115 milions per al corredor de connexió del transport. Hi és, aquí, el corredor del Mediterrani, de mercaderies? O a educació i formació i servis urbans, 5.163.

En definitiva, aquest caràcter indefinit i molt ampli d'aquesta primera carta d'intencions del Govern de l'Estat, crec que ens hauria de permetre dues coses: que Catalunya pugui rebre un finançament com li pertoca –m'hi referiré a la segona part, però m'agradaria saber abans què considera vostè que ens pertoca– i fer propostes específiques des de Catalunya. Creiem que encara hi som a temps i que el país ho necessita.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyors diputats... Senyor diputat, si li sembla, parlaré primer una mica del pla Juncker. El pla Juncker és l'intent de la Unió Europea, i en particular de la Comissió, d'adreçar la necessitat de creixement econòmic i de respondre a les moltes veus que n'assenyalen aquesta necessitat. En aquest sentit és un pla positiu i benvingut.

Dit això, hi ha problemes, i no seré jo qui els negui. En primer lloc, les quantitats són escasses; hi ha un nucli inicial de 21.000 milions públics, la resta ha de ser efecte multiplicador cap al sector privat. El diputat ha parlat de la multiplicació dels pans i els peixos, i jo prefereixo analogies menys religioses; en els països anglosaxons diuen d'«enlairar-se estirant les pròpies sabates», eh? Doncs, quelcom d'això hi ha, i un pot posar un interrogant.

A més a més, és clar, amb la seva crida a més finançament públic de la Unió Europea, un en principi podria

estar-hi d'acord, però el que està passant en aquests moments és francament preocupant. El que està passant és que, com que el pla Juncker és un afegit d'última hora als plans de la Unió Europea, la qual té pressupostos a set anys vista, estan traient els 16 o 17.000 milions que es passen al pla Juncker de necessitats ja pressupostades. I qui pateix? Doncs, miri, el que pateix sempre, que és la segona banda de les meves responsabilitats, que és coneixement: estan traient finançament del programa Horitzó 2020. Per tant, benvinguts serien més fons públics, però, per l'amor de Déu, que no treguin finançament del programa Horitzó 2020, que és un dels bons programes que està fent la Unió Europea, que és un programa que està construint Europa i que per una vegada havia augmentat el seu pressupost. Però suposo que hi ha a qui li sembla que això era un gra massa. Aquest és un problema, doncs.

Un segon problema és... És clar, fixin-se que la justificació d'aquesta operació pública per induir inversió privada és que ha de ser inversió que el sector privat no faria per si mateix. Perquè, és clar, si tot el que passa és que s'acaba substituint inversió privada, que hauria tingut lloc en qualsevol cas, per inversió pública, o si s'acaba simplement donant una subvenció a una inversió privada, que hauria passat en qualsevol cas, doncs, a part que això no estigui bé, regalar subvencions, a part d'això, és que no tindrà cap efecte expansiu addicional, perquè simplement serà el mateix que hauria passat en qualsevol cas. Per tant, per preveure això, la idea és que això ha d'anar a projectes d'inversió que el sector privat no podria fer sol, perquè tenen massa risc. Però ja pot veure que ha de ser una construcció una mica delicada seleccionar projectes d'inversió pel nivell de risc que tenen. Normalment, quan un privat que té un projecte va al banc a buscar diners, tracta d'argumentar que té menys risc del que sembla. Amb el pla Juncker em temo que l'incentiu és al revés: el privat haurà d'anar al comitè de selecció i intentar vendre que el seu projecte té més risc del que sembla. És complicat.

I el tercer punt és que no està encara clar fins a quin punt la part pública que pugui haver-hi en els projectes d'inversió comptarà o no comptarà en els dèficits. I, si no compta en els dèficits, això vol dir que no serà una estratègia molt adequada en els països que necessiten més directament l'expansió econòmica i les injeccions expansives. No ens serviria de res, per exemple, tocant un tema molt actual, que ens diguessin que podem tenir finançament del pla Juncker per acabar la línia 9, perquè el problema d'acabar la línia 9 és que ens compta en el dèficit. Qualsevol préstec per a la línia 9, la faci qui la faci, la faci un concessionari o la faci la Generalitat directament, compta per al dèficit. O sigui que o aquests projectes no ens compten per al dèficit o la part pública anirà molt limitada. Aquest és un tercer problema. Per tant, haurem de veure com es desenvolupa tot això.

En tot cas, ja sent més concret, va ser el 26 de novembre que es va presentar la proposta concreta del pla Juncker per part de la Comissió Europea. Es van assenyalar tres eixos d'actuació. Un seria donar suport financer a la inversió mitjançant la creació del Fons

europèu d'inversions estratègiques, amb un mínim de 315.000 milions d'euros, subjecte a totes les incerteses que vostè ha assenyalat i que jo també assenyalo. En segon lloc, es plantejava establir una reserva europea de projectes d'inversió, una llista de projectes d'inversió que permeti fer visibles les oportunitats d'inversió existents a Europa i facilitar la captació de finançament privat. I en tercer lloc, promoure les reformes normatives, tant a escala de la Unió Europea com a escala dels estats, necessàries per suprimir els obstacles a la inversió, alhora que es creen noves oportunitats.

El 13 de gener del 15, o sigui, fa poc, s'ha presentat la proposta legislativa europea per a la regulació del Fons europeu d'inversions estratègiques, el FEIE, i també de la reserva europea de projectes d'inversió. Està previst que això s'aprovi a mitjans de l'any 2015, i llavors es posarien en marxa els dos instruments, el fons i la reserva. S'ha creat una *task force* a nivell europeu amb l'objecte d'elaborar un informe que identifiqui les possibles actuacions susceptibles de formar part d'aquesta futura reserva europea.

Passem ara al context estatal, vull dir... Primer narro uns quants fets. El Ministeri d'Hisenda va requerir projectes a la Generalitat de Catalunya el 7 de novembre, amb un termini..., o sigui, el 7 de novembre era..., en fi, més o menys quan s'havia anunciat..., el 26 de novembre es va anunciar el pla europeu. Doncs, ens ho van requerir el 7 de novembre, amb un termini dilatat que permetia fer la feina bé, a saber, el 13 de novembre, eh? És a dir, se'ns va demanar el 7 de novembre perquè ho enviéssim per al 13 de novembre. Com que vam «patalejar» una mica –nosaltres i suposo que les altres comunitats autònomes–, això es va anar allargant, i al final vàrem presentar una llista el 24 de novembre. Aquesta és la llista de 185 projectes, que està a la seva disposició; no hi ha res a amagar. Suposo que hi ha vies reglamentàries, però les vies reglamentàries li proporcionaran aquesta llista. Aquesta llista és exhaustiva i apressada, eh?, o sigui que segur que hi sobren coses i segur que hi falten coses. Hi han les propostes que van arribar del sector privat i d'altres. Literalment –ara exagero una mica–, hi és tot el que tenia el més mínim sentit que va passar per davant dels tècnics durant aquest enorme i dilatat període que se'ns va donar per fer la nostra feina. Efectivament, hi ha 50 projectes de coneixement i economia digital, 49 de la unió energètica, 15 de transports, 45 d'infraestructures socials, 22 de recursos i medi ambient. I, ho repeteixo, són públics i privats, perquè se suposa que això serà fonamentalment privat.

El 9 de desembre del 14...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...la *task force* a nivell europeu va presentar el seu informe, en el qual s'identificaven un total de dos mil projectes en el conjunt de la Unió Europea. I, en fi, continuaré després, però en aquesta llista, i molt cu-

riosament, l'Estat espanyol no va presentar..., de fet, em sembla que va ser l'únic país europeu que no va presentar una llista detallada dels seus projectes; simplement va dir que volia una inversió global de 52.972 milions d'euros, sense detallar a què anirien. Això va ser un exercici esplendorós de transparència.

Continuaré.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Bé, gràcies, conseller. Vull saludar també l'eurodiputat senyor Ernest Urtasun, que ens ha ajudat a preparar aquesta interpellació.

Conseller, vostè ha fet bàsicament una crònica, una crònica molt interessant sobre com ha anat el tema, i també una certa diagnosi en què podem trobar-hi coincidències, efectivament. Aquest tema del palanquejament és més que preocupant. És un afegit d'última hora. Bé, compartim les crítiques, que es treguin fons per nodrir aquest fons estratègic d'altres fons europeus.

Però després també ens ha donat una informació molt significativa. Home, van tenir molta pressa per presentar-ho; efectivament, del 7 al 13 de novembre, i van arribar al 24 de novembre. Però no va tenir temps de comentar-ho amb ningú més que amb el sector privat, perquè amb els grups parlamentaris..., ningú se'n va assabentar; ni la comissió. Ara bé, diu: «I vam presentar aquelles propostes del sector privat que ens van arribar.» Com se'n va assabentar el sector privat? Hi ha un anunci a *La Vanguardia*, o al *Diari Oficial de la Generalitat*, o va ser, allò, els telèfons que teníem a mà?

Això és important perquè és estratègic. Encara que després vingui la meitat de la meitat. Però seria important saber quines línies estratègiques va fixar el Govern, quines són d'interès públic, quines són d'interès privat, com vostè s'hi referia, que han de tenir un significat especial. Sí, han de ser actuacions estratègiques, actuacions de país. I jo crec que en tenim força, en aquest país, que mereixerien aquest suport.

Per tant, primer li demano aquesta explicació. Escolti, com s'ha tramitat això? Quina és la transparència? I no em digui que ho demani per la via reglamentària, perquè aquí sí que tindrem temps. Normalment, entre les pròrrogues que vostès ens donen per enviar els papers podem tenir dos mesos. Mira, seran més generosos que el Govern de l'Estat a comunicar-ho a vostès. No, sigui tan ràpid com el Govern de l'Estat, i ens ho envia en tres dies, si ho té. Li ho hem demanat, i ens han dit: «No, no; presenteu una instància.» No crec que això ajudi a la transparència, a la participació.

Anant a les propostes. Primera, estaria d'acord el Govern i aquest Parlament que nosaltres tenim dret com a país a reclamar, d'aquest fons europeu, en la part que correspon a Espanya, la mateixa proporció de la nostra aportació al PIB? Si estem aportant un 18,88 o 89, ens tocarien, amb els números que hem fet, uns

10.000 milions d'euros. Estaria bé que aquest país i aquest Parlament diguéssim que tenim dret a això?

Segona, estariem en condicions de fer, de forma consensuada, revisant aquesta llista que vostès van fer de forma precipitada i escoltant només una part del sector privat, doncs, establir uns eixos? Uns eixos que, per exemple, anessin sobre temes tan concrets com la millora en els serveis públics essencials, vinculats a la salut, l'educació, la formació professional, la recerca i la innovació. Tenen risc; en aquest país tenen risc sobretot de no tenir fons. Doncs, bé, estarien bé. O les infraestructures, per exemple, de l'aigua i el sanejament. M'agrada que hi hagi el conseller de Territori i Sostenibilitat. Tenim molts dèficits en aquest àmbit, i són estratègics, i a més ajuden a la lluita contra el canvi climàtic i a la millora mediambiental, a la recuperació dels aqüífers contaminats, com hi havia, també, en la moció que va fer Esquerra Republicana.

Tot el que fa referència, també, i vostè no s'hi ha referit, a les petites i mitjanes empreses. Saben que necessiten les nostres petites i mitjanes empreses inversions en eficiència en l'ús dels seus recursos i en els seus subministraments. Miri, la Comissió Europea estima que és possible aconseguir un 17 per cent d'estalvi amb la utilització dels recursos en l'economia real, en l'economia productiva. Això correspondria a un estalvi de 23.000 milions d'euros, i entre 1,4 i 2,8 milions de nous llocs de treball; generació d'ocupació a partir de la innovació, de l'estalvi, de l'eficiència, de la lluita contra el canvi climàtic.

Nosaltres anunciem aquests temes, precisament, amb la voluntat de marcar un horitzó de possible entesa en aquest Parlament i amb la societat civil. Però d'una forma pública i organitzada: representants dels sectors econòmics, representants dels sectors socials. Repassem la llista. I què fem? Li donem autoritat, li donem suport polític. Fem les crítiques pertinents, i les fem arribar a on calgui.

Perquè, i vull acabar amb això, quina diferència d'ambició hi ha entre el discurs presidencial i el discurs d'aquest Govern, quan diu: «Som un país d'Europa, tenim protagonisme, tenim capacitats, tenim coneixements, hem de ser escoltats on sigui», però quan arriba aquesta situació ens comportem com la més humil de les comunitats autònomes, com una regió de tercera. Home, som regió a nivell europeu, però som país, som nació; una nació d'Europa. I volem portar a aquest Parlament el mateix tipus de debat que altres parlaments nacionals i estatals estan tenint. Per després tenir més autoritat per anar al Govern de l'Estat i a la Unió Europea a demanar allò que pot ser profitós, no només per a Catalunya, sinó per al conjunt de les polítiques europees. I aplicar també l'actitud crítica, que no la hi he sentit, perquè a part de dir: «Mira que malament ens tracten i mira que insuficient és aquest fons», estariem d'acord a poder aprovar una moció en què es plantegés la necessitat d'incrementar els recursos, que tinguin un altre origen? És a dir, tot el que he plantejat nosaltres li ho plantejarem amb la moció, i esperem que els grups parlamentaris i el Govern, doncs, vulguin afegir-s'hi i aconseguir amb molt poc temps, menys del que vostè trigaria a enviar-nos per la via reglamentària

la llista de projectes, una proposta alternativa per presentar al Govern de l'Estat i a la Unió Europea.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, no es tracta d'una proposta alternativa, perquè jo crec que el procés que va seguir el Govern de l'Estat simplement no és seriós. Aquesta no és la proposta de Catalunya, aquesta només era una manera d'assegurar-se..., que no es podia dir mai des del Govern central: «És que els ho vam preguntar i no van contestar.» Efectivament, no va haver-hi una consulta generalitzada perquè no hi havia temps, ni n'hi va haver amb les empreses ni va haver-hi cap trucada a les empreses. Les empreses que tinguin projectes en aquests 185 són totes empreses que ens els van enviar perquè des de Madrid els van dir que ens els enviessin. Són empreses, algunes d'elles –Endesa– amb seu a Madrid –amb seu a Madrid–, amb plans a Barcelona, amb plans a Catalunya. Per tant, aquesta no és la proposta de Catalunya, la proposta de Catalunya la tenim, que s'està elaborant ara. A nivell tècnic ja s'està fent, ja tenim gent estudiant els temes molt detalladament, i tot serà públic, i tot serà públic i tot serà obert. I no es preocupi; li enviaré el llistat aquest. I també l'avis: si en aquest llistat vol trobar munició per fer titulars als diaris –no, no digui que no–, la trobaran –la trobaran. Però ja l'avis: aquesta no és la proposta; això era una manera, una manera que no es pogués dir que no contestaven.

Que ens toca la proporció del PIB? Jo crec que ens toca el que ens ha de tocar, que crec que és més que la proporció del PIB, perquè, després de tot, Catalunya és un motor econòmic de tot l'Estat i la península Ibèrica. Però és igual. És evident que hem de reclamar que Catalunya sigui un ple participant en el programa Juncker i que no es quedi marginada. Perill real. Perquè aquesta cosa estranya que Espanya només hagi plantejat un agregat, 52.972... Per cert, la suma d'aquests 185 projectes, dels nostres..., el cost de la inversió era 16.167. O sigui que el que demanàvem nosaltres era el doble del pes del PIB.

En fi, sabem, pel que ha anat deixant caure el *ministre* per aquí i per allà, que hi ha temes d'interconnexió elèctrica. El que estan plantejant, no dient..., és a dir, el que no han dit –no el que han dit, el que no han dit–, però que estan circulant per Europa són interconnexions elèctriques entre França i Espanya, la finalització del gasoducte Midcat –aquest no estic segur que hi sigui, però sona–, el ferrocarril convencional entre València i Vandellòs, en fi... No sé si aquestes coses hi són, no hi són; no sé si això ho està impulsant l'Estat o això és el que no està impulsant l'Estat. Hi ha molt soroll i molt poca informació.

En fi, jo crec que, si aquesta vegada ens ho proposem, podem fer una moció en la qual estiguem tots d'acord.

Possiblement no serà la meua moció ideal, ni serà la seva moció ideal, però jo crec que tenim marge per fer una moció que sigui comuna i molt àmplia, perquè seria, jo crec que tots hi coincidirem, una gran vergonya que Catalunya quedés marginada del pla Juncker.

Per a petites i mitjanes empreses, ja acaba de sortir un anunci de convocatòria a Europa. O sigui que és possible que les petites i mitjanes empreses no vagin per designació específica de projectes, com és natural. I, de fet, sembla que és la part que corre més. Això es va anunciar.

I, finalment, vull acabar dient que el senyor Amadeu Altafaj és un magnífic professional de la comunicació. I que una posició de portaveu d'un comissari no és una posició política a Europa, sinó que és una posició professional.

I això és tot el que vull dir sobre el tema.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a les quatre i sis minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya.

Projecte de llei

d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya (debate de totalitat) (tram. 200-00032/10)

Té la paraula, per presentar aquesta iniciativa legislativa en nom del Govern, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta, senyors diputats, en nom del Govern els presento el Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya. Aprofito per saludar la representació de l'Agència Tributària de Catalunya que està entre nosaltres, i de la Secretaria d'Hisenda.

El Govern de la Generalitat té entre els seus objectius prioritaris el ple desenvolupament de l'Administració tributària de Catalunya i de l'Agència Tributària de Catalunya, ATC, com a eina fonamental per a l'exercici efectiu de les competències que li atorga l'Estatut d'autonomia de Catalunya i per al que pugui esdevenir a l'esdevenidor.

L'Agència Tributària de Catalunya va ser creada per la Llei 7/2007, de 17 de juliol, amb l'objecte de donar compliment al que disposa l'article 204 de l'Estatut, per tal de promoure una administració tributària que pugui gestionar, inspeccionar i recaptar tots els impostos d'aplicació a Catalunya.

Després de gairebé nou anys de l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de vuit anys de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, s'evidencia la necessitat de continuar avançant en el desenvolupament de l'Administració tributària. Ens cal actualitzar un marc normatiu que, a més, ha quedat superat per un nou context social i polític.

L'agència tributària catalana ha gestionat l'any 2014 una recaptació de 2.294 milions d'euros. Per fer-ho, l'agència catalana disposa d'una plantilla de 324 treballadors.

Vull fer constar que l'estructura actual de l'Administració tributària de la Generalitat no està dissenyada ni preparada per gestionar efectivament la totalitat dels tributs sobre els quals té competències en aquests moments, i imagineu-vos sobre els que puguin venir. També cal tenir presents els tributs creats recentment. Per exemple, els tres impostos mediambientals, l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques i per al foment del sector audiovisual i per a la difusió de la cultura digital, l'impost sobre les estades en establiments turístics i, properament, l'impost sobre els habitatges buits, actualment en tràmit parlamentari.

Així mateix, és important tenir en compte l'assumpció de competències tributàries que fins ara la Generalitat no havia exercit, com és la recaptació executiva dels deutes derivats dels seus tributs propis. A més, a aquest respecte, la Generalitat té delegat per part de l'Estat l'exercici de la recaptació executiva dels tributs cedits totalment per l'Estat. Fins ara, no s'ha fet ús d'aquesta atribució. És en aquests moments que la Generalitat ha començat a desenvolupar tasques de recaptació executiva que tradicionalment encomanava a l'agència espanyola mitjançant convenis pels quals s'ha de satisfer un preu, i que dit sigui de passada no és la pràctica universal entre totes les *comunidades autónomas*.

No cal dir, a més, que l'enfortiment de l'agència tributària catalana suposarà una millora en la lluita contra el frau fiscal, una lluita que ja es du a terme, però que el reforçament de l'agència no pot sinó fer que es faci amb més efectivitat.

Tot això que els acabo d'enumerar fa necessària una nova organització de l'agència tributària més adequada a aquests requeriments, més racional i més eficient.

El nou model d'agència tributària a Catalunya, així com l'impuls d'una normativa tributària integral i pròpia, i el desenvolupament dels processos dels sistemes d'informació i de gestió, i les plataformes tecnològiques, tenen com a eix fonamental una atenció als contribuents, persones físiques i jurídiques, orientada a facilitar-los el compliment de les seves obligacions tributàries. L'objectiu és millorar la relació entre l'Administració i els contribuents, i es basa, es basarà, en la confiança, la cooperació i la seguretat jurídica, per tal d'incrementar la recaptació voluntària dels impostos. Així, doncs, aquesta llei ajudarà a desenvolupar una agència tributària de Catalunya sòlida, de qualitat, estructurada de forma coherent, amb capacitat d'evolució i apta per afrontar amb garanties els reptes que té i tindrà plantejats.

Per tant, el Projecte de llei que avui els presentem dona compliment al mandat legislatiu establert per l'article 149.9 de la Llei 2/2014, de 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, i també dona compliment a la Moció 82/X, sobre les polítiques contra el frau fiscal, que insta el Govern, específicament, a presentar un projecte de llei d'ordenació de cossos i d'escalas d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya.

El text de la llei que els presento s'estructura en 3 capítols, 6 disposicions addicionals, 3 disposicions transitòries i 1 disposició derogatòria.

El capítol primer conté les disposicions generals relatives a l'àmbit d'aplicació, objecte de la llei, principis d'actuació, el règim aplicable al personal de l'agència, l'oferta pública de selecció d'ocupació, la selecció del personal i les condicions de treball.

El capítol II regula els cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'agència. Conté les regles d'accés i les especialitats pel que fa a la promoció professional dels funcionaris.

El capítol III incorpora disposicions comunes aplicables al personal d'ambdós cossos, com per exemple les qüestions relatives al règim d'incompatibilitats.

Les disposicions addicionals preveuen la supressió de l'escala d'inspecció tributària del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària de la Generalitat de Catalunya, i estableixen el règim d'integració en els cossos de l'agència.

Les disposicions transitòries regulen l'extinció de les escalas..., tècnica tributària del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària de la Generalitat de Catalunya i les escalas de valoració urbana i de valoració rústica del Cos Tècnic de Valoració Tributària. També es regulen les garanties de promoció interna i el compliment de funció de cossos tributaris per part de membres d'altres cossos de l'Administració de la Generalitat o d'altres administracions públiques.

L'objecte d'aquesta iniciativa legislativa, doncs, és establir l'estructura dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya i les seves funcions, així com el seu règim jurídic específic, per garantir l'exercici de les funcions pròpies de l'agència.

El Projecte de llei d'ordenació dels cossos tributaris no té impacte pressupostari directe, atès que no crea cap estructura nova, no amplia dotacions ni modifica retribucions, i tampoc genera per si mateix la necessitat d'incrementar els recursos materials. D'altra banda, en canvi, incrementa les possibilitats de carrera i promoció professional dels funcionaris actuals.

El que pretén la llei, en definitiva, és la simplificació i racionalització de l'estructura actual del personal de l'agència tributària catalana, de manera que l'increment potencial de les dotacions de personal es produeixi de forma eficient i ordenada, evitant un increment de despeses estructurals innecessàries.

Amb més detall, pel que fa a les modificacions estructurals més rellevants i el seu impacte, podem destacar el següent. Es crea el Cos Superior d'Inspectors Tributaris de Catalunya, del subgrup A1. Es consolida el Cos Tècnic de Gestors Tributaris, subgrup A2, que, per cert, va ser creat per la Llei 2/2014, de 27 de gener, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, de manera que aquí es tracta de consolidar-lo. Se suprimeix l'escala d'inspecció del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària; les divuit persones que en formen part s'integraran directament al nou Cos Superior d'Inspectors Tributaris de Catalunya. Es declara a extingir l'escala tècnica del Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària; els trenta-cinc funcionaris adscrits a aquesta escala poden continuar desenvolupant les seves funcions actuals fins que les places vagin quedant vacants, sense que en cap cas les seves condicions laborals actuals es puguin veure perjudicades per l'entrada en vigor d'aquesta llei; així mateix, la llei els facilita l'accés al nou Cos Superior d'Inspectors Tributaris de Catalunya mitjançant promoció interna. També se suprimeix el Cos Tècnic de Valoració Tributària de la Generalitat de Catalunya, i les seves escalas de valoració urbana i rústica; les quatre persones que en formen part s'integraran automàticament als cossos especials de referència de la Generalitat: arquitectes, enginyers... Aquestes persones continuaran desenvolupant les seves funcions a l'Agència Tributària de Catalunya sense que les seves condicions laborals actuals tampoc no es puguin veure perjudicades. Així mateix, es preveu la incorporació voluntària de funcionaris d'altres administracions públiques per tal de garantir, si n'hi ha necessitat, un creixement ràpid i amb garanties de l'agència tributària catalana; aquests professionals, que ocuparan places de nova creació, aportaran al projecte la seva experiència en matèries que els funcionaris de l'Agència Tributària de Catalunya no han desenvolupat fins ara, com ara la recaptació executiva. I, d'altra banda, es preveu l'habilitació de funcionaris de cossos generals de l'Administració de la Generalitat per desenvolupar temporalment funcions pròpies dels cossos tributaris fins a disposar de les dotacions necessàries en aquests cossos.

Per acabar, voldria recordar que aquesta cambra ha manifestat en diverses ocasions la voluntat que el Govern assumeixi les competències de gestió, inspecció i recaptació sobre els tributs suportats a Catalunya que ara gestiona l'agència estatal. Per assumir aquest mandat del Parlament és del tot necessari reordenar els

cossos tributaris de l'Agència Tributària de Catalunya per tal de facilitar una plena gestió dels tributs amb què contribueixen els catalans.

És per això que els demano el suport a aquest projecte de llei que els acabo de presentar.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació passem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, señoras y señores diputados, efectivamente, hoy tenemos debate de la totalidad del Proyecto de ley de ordenación de los cuerpos tributarios de la Generalitat de Catalunya.

El objeto de este proyecto de ley es, o al menos debería ser, dotar a la Agencia Tributaria de Cataluña de los recursos humanos necesarios para poder gestionar sus funciones.

Desde mi grupo, desde Ciutadans, ¿pensamos que hace falta ordenar mejor y reforzar los recursos humanos de la Agencia Tributaria de Cataluña? Sí. Estamos de acuerdo con esa idea. ¿Pensamos que hace falta reforzar la persecución del fraude fiscal? Sí. Estamos de acuerdo con esa idea. Y entonces se preguntarán: ¿y por qué presentan ustedes una enmienda a la totalidad? —¿verdad, *conseller*? Pues, voy a intentar explicárselo en pocos minutos.

Este proyecto de ley, lejos de perseguir una mejor gestión de determinados impuestos, lejos de perseguir una mejor persecución del fraude fiscal, es una pieza más dentro de esa locura separatista en la que este Gobierno está metido y nos arrastra a todos los ciudadanos de esta comunidad; es una pieza más dentro de ese engranaje que nos llevaría al precipicio si no tuviéramos ahí la fecha mágica que ustedes mismos han puesto del 27 de septiembre, en la que estamos dispuestos a ganarles y a sacar a los catalanes de esta pesadilla.

Pero esto de que esta ley es una pieza más, ¿lo dice este diputado, un pobre diputado obsesionado con el proceso separatista? Pues no. Bueno, sí que lo dice, pero no solo lo dice este diputado, lo dice más gente. Lo dice, por ejemplo, el *president* Mas. El *president* Mas, en alguna de sus intervenciones hablando de esta ley y en algunas de sus pomposas intervenciones presentando la Agencia Tributaria de Cataluña en diferentes acuerdos que ha hecho con administraciones, dice textualmente... Lo niegan algunos diputados, pero el *president* Mas dice textualmente —hablando de la Agencia Tributaria de Cataluña, eh?—: «El hecho de que no tengamos estructuras de un estado propio no quiere decir que no debemos ir configurándolas.» Por lo tanto, está claro que lo que se quiere hacer es

configurar una estructura de un estado propio. Puede que legítimo; dudo de que sea legal, pero sin duda, políticamente, no pretenderán que el Grupo de Ciutadans les acompañe en esta aventura. No les acompañaremos, estaremos enfrente, y estaremos enfrente de cualquier paso, por mínimo que sea, que ustedes quieran dar en esa dirección. Y por eso mi grupo presenta esta enmienda a la totalidad.

Y además me gustaría también hacer un llamamiento a todos los demás grupos que no están por la separación, que no están por sacar a Cataluña de España y sacarla de Europa, a que tampoco les hagan el juego, a que no les sigan en esta carrera hacia el precipicio. Los que están ahora de acuerdo con la separación, lógicamente estarán de acuerdo con esta ley y con otras que se van a aprobar en esta misma dirección, pero, por favor, aquellos grupos que son contrarios a la separación no sigan haciendo el juego a este comité de operaciones de Convergencia y Unión y Esquerra Republicana de Catalunya; sí, Convergencia, Unión y Esquerra Republicana de Catalunya: el tripartito.

Pero el hecho de que esta ley es una pieza más del engranaje diabólico hoy, que no lo digo solo yo, y ni siquiera solo yo y el *president* Mas, lo dice la propia ley. Vamos al preámbulo, vamos solo al preámbulo de la ley, y además de decir lo que yo he comentado antes, que seguramente sería lo lógico, que el objeto de esta ley es dotar a la Agencia Tributaria de Cataluña de los recursos humanos necesarios para gestionar sus funciones, sigue más allá el preámbulo y dice: «en orden a asumir las plenas competencias de gestión, inspección y recaudación de todos los tributos soportados en Cataluña». Y dice el preámbulo también, en otro de sus párrafos... Hace referencia a la Ley 7/2007, de creación de la Agencia Tributaria de Cataluña, efectivamente, y hace también referencia al artículo 204 del Estatut, pero a continuación dice: «para promover una agencia tributaria de Cataluña que pueda gestionar, inspeccionar y recaudar todos los impuestos de aplicación en Cataluña». Lo repite el preámbulo de la ley, haciendo referencia al artículo 204 del Estatut y a la Ley 7/2007. No es nada escandaloso, que diga esto; simplemente es ilegal, y por eso estamos en contra.

¿Por qué digo que es ilegal? Porque no sé si se han leído el artículo 204 del Estatut de Cataluña al que hace referencia ese propio preámbulo. El artículo 204 del Estatut de Cataluña dice, en su punto 1, que la Agencia Tributaria de Cataluña podrá gestionar, inspeccionar y recaudar los tributos propios de la Generalitat de Cataluña y los cedidos por el Estado. Con lo cual, en el preámbulo de la ley lo que se hace es yo creo que engañar o intentar engañar sobre el contenido del Estatut de Catalunya. Y lo que dice la ley no tiene nada que ver con lo que dice el artículo 204 del Estatut de Catalunya. Es más, este artículo 204 es muy claro. En su punto segundo dice: «La gestión de otros impuestos del Estado corresponderá a la Agencia Estatal de Administración Tributaria.» Lo dice el artículo 204 del Estatut de Catalunya. Dice más cosas. Dice que se establecerá un consorcio entre la Agencia Tributaria de Cataluña y la Agencia Estatal de Administración

Tributaria, cosa que hemos defendido desde siempre. Y más cosas. Dice incluso que se establecerá una ventanilla única para favorecer la adecuada gestión por parte de los ciudadanos. Aquí en ninguna de las leyes que presenta este Gobierno se va en esa dirección, ni en la del consorcio, ni por supuesto en la de la ventanilla única que favorezca la gestión y favorezca los procedimientos que deben realizar los ciudadanos. Aquí vamos en otra dirección.

Nosotros estamos de acuerdo, como decía antes, en que debería haber más recursos para gestionar mejor los impuestos propios y los cedidos y más recursos para perseguir el fraude fiscal. A lo mejor también más recursos para perseguir el fraude en el impuesto de patrimonio, cuya recaudación va a parar a las arcas de la Generalitat. Quizás, con un poco más de celo en la gestión y en la inspección de este impuesto, podríamos haber descubierto el fraude o posible fraude realizado por la familia Pujol. Supongo que como es, lógicamente, secreto y no vamos a hacernos aquí..., no vamos a marcarnos un Montoro, no se podrá informar de si se está inspeccionando o no el patrimonio en relación con el impuesto de patrimonio de la familia Pujol, pero no estaría mal que se aplicaran en llevar a la práctica, con celeridad y con eficacia, las funciones que ya tiene encomendadas la Generalitat, se aplicaran en gestionar adecuadamente los impuestos que tienen antes de empezar a construir estados nuevos. Hagan bien su trabajo, gestionen bien sus competencias y no jueguen a crear nuevos estados.

Ante este contexto y ante esta situación, lógicamente, no vamos a entrar a discutir sobre la creación del cuerpo superior de inspectores tributarios o la creación del cuerpo técnico de gestores tributarios. No vamos a entrar a discutir sobre la supresión de la escala de inspección tributaria del Cuerpo Superior de Inspección y Técnica Tributaria de la Generalitat, ni vamos a entrar a discutir sobre la regulación o no de una retribución variable. Ustedes están en otra cosa. No están en gestionar lo que deben gestionar sino en crear supuestas estructuras para un supuesto futuro que ya les digo que nunca se va a dar.

Por eso nosotros nos oponemos a esta ley, a este proyecto. Por eso hemos presentado enmienda a la totalidad. Repito: este proyecto de ley no tiene nada que ver con la mejor gestión de los tributos ni con la mejor lucha contra el fraude; es una pieza más en ese puzzle imposible que pretende separarnos del resto de españoles y pretende sacarnos de la Unión Europea. Y como he dicho anteriormente, para eso no cuenta con nosotros. Estaremos siempre oponiéndonos, votando en contra de todas sus iniciativas que vayan en esa dirección. Y por último déjenme repetir el llamamiento a todos los grupos que no están a favor de la separación para que hagan lo mismo, para que en estos siete meses de agonía que les quedan hasta el 27 de septiembre no le sigan el juego a este Gobierno que pretende llevarnos al precipicio.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señor *conseller*; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, intervenció en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català per presentar l'esmena a la totalitat en aquest projecte de llei. L'impost sobre la renda de les persones físiques en el tipus marginal màxim es troba en el 56 per cent a Catalunya. Això, segons el Tribunal Constitucional alemany, això és confiscatori; és a dir, illegal. Aquí, no; aquí el senyor Mas pot posar el tipus marginal màxim en el 56 per cent. A Catalunya es paga impost sobre successions, es paga impost sobre donacions, l'impost sobre el patrimoni és el més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya, també l'impost sobre transmissions patrimonials o l'impost d'actes jurídics documentats. Som, la Generalitat de Catalunya és la comunitat autònoma on hi ha més taxes i impostos. No hi ha hagut govern de la Generalitat de Catalunya en trenta-cinc anys que hagi baixat mai els impostos.

Per tant, pregunto: de què els ha servit als catalans que Jordi Pujol i Artur Mas hagin tingut capacitat normativa sobre els impostos, es a dir, que hagin pogut decidir, el senyor Pujol i el senyor Artur Mas, durant gairebé vint-i-nou anys, què paguem i què no paguem d'impostos els contribuents catalans? De què ens ha servit? Doncs, ens ha servit per pagar els impostos més elevats del conjunt d'Espanya.

Si la capacitat normativa en mans dels successius governs de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya ha estat absolutament negativa per als contribuents catalans, la capacitat recaptatòria ha estat més del mateix. El total del pressupost de la Generalitat de Catalunya no ha parat de créixer des de l'any 1980. Avui la Generalitat de Catalunya, el senyor Mas-Colell, gestiona el pressupost més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya: 37.000 milions d'euros; 5.000 milions d'euros més, per exemple, que Andalusia, que té un milió menys d'habitants. I en pressupost *per capita*, per exemple, el senyor Mas-Colell gestiona un pressupost per habitant superior a la mitjana del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya. Per tant, pregunto: de què ens ha servit als contribuents catalans i als catalans que el senyor Mas-Colell gestioni, tingui capacitat recaptatòria, és a dir, gestioni tots aquests diners?

Doncs, en l'únic que ens ha servit és perquè avui la Generalitat de Catalunya continuï permanentment incomplint l'objectiu de dèficit, sigui la comunitat autònoma líder en deute públic i sigui incapaç, fins i tot, de finançar-se en els mercats financers. És a dir, la comunitat autònoma que genera més producte interior brut del conjunt d'Espanya, que té una economia dinàmica, que té una societat dinàmica, ara resulta que el seu Govern autonòmic és incapaç de finançar-se en els mercats financers. Això és per al que ha servit que el senyor Mas-Colell, el senyor Mas i els successius governs d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió,

durant gairebé trenta anys, hagin tingut capacitat recaptatòria.

Fixin-se si ho han fet malament, la gestió del diner públic, la gestió dels impostos dels contribuents catalans, que fins i tot el senyor Mas-Colell, que és clarament separatista, afirmava que volia i demanava, fa pocs anys, la creació d'hisabons. Fixin-se com ho van deixar de malament que fins i tot el senyor Mas-Colell va demanar la creació d'hisabons. O, per exemple, el senyor Mas-Colell ha reconegut ell mateix que l'únic banc, l'únic ens que li presta diners a la Generalitat de Catalunya a dia d'avui és el Govern d'Espanya.

D'altra banda, senyores i senyors diputats, em pregunto: si el senyor Jordi Pujol hagués sigut responsable de la inspecció fiscal i la lluita contra el frau fiscal, s'hauria sabut alguna cosa del que hem sabut sobre la família Pujol? Sobre el diner públic, què han fet amb el diner públic i què han fet quant a l'evasió fiscal? No, no s'hauria sabut. S'imaginem el fill polític de Jordi Pujol decidint sobre la inspecció tributària i la lluita contra el frau fiscal? S'hauria sabut alguna cosa del que hem conegut en aquests últims mesos? No.

Per tant, vistos els antecedents del que han fet, i vist com ho fan, si alguna cosa no han de poder tocar o han de tocar el mínim possible Convergència i Unió i Artur Mas són els diners dels contribuents catalans. Vostès són un complet perill per als contribuents catalans, en tots els sentits. Quan decideixen el que hem de pagar d'impostos, quan gestionen els impostos que paguen els contribuents catalans..., i no vull pensar si vostès tinguessin la responsabilitat de decidir com lluitar contra la inspecció..., contra el frau fiscal i l'evasió d'impostos.

El Grup Parlamentari del Partit Popular català, senyores i senyors diputats, no compartim aquesta llei, que l'únic que pretén és crear una hisenda paral·lela a la hisenda dels catalans i de tots els espanyols, que és l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

Els catalans ja paguen impostos per pagar l'actual Administració tributària, no hem de pagar doble. Destinin, senyors d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, tots aquests diners que tenen pensats en els pressupostos de l'any 2015 destinar, a beques menjador, a pobresa energètica, a beques universitàries o als bombers voluntaris, que és on fan falta, on sí que fan falta recursos públics.

Quant a la gestió, senyores i senyors diputats, vostès creuen que els contribuents, especialment les persones jurídiques que operen a Catalunya i a altres comunitats autònomes d'Espanya, voldran haver de fer el doble de gestions per dirigir-se a l'Administració tributària? Creuen que crear un sistema paral·lel de models de declaració d'impostos ajuda les empreses que operen a Catalunya? Preguntin a qualsevol empresa que operi a Catalunya i a la resta d'Espanya si estan d'acord en el fet d'haver de presentar dues declaracions, en el fet d'haver de fer el doble de tràmits burocràtics.

Els demanem, senyors de Convergència i Unió, un mínim de serietat; com a mínim, no intentin perjudicar encara més els contribuents catalans.

D'altra banda, en un moment on es busca passar d'una unió monetària a una veritable unió econòmica, el que implica necessàriament una unió fiscal, quin sentit té que alguns promoguin la desintegració fiscal d'un estat membre de la Unió Europea que al final implica la desintegració fiscal de la Unió Europea?

El que ens presenten avui és un pas més en la seva escalada separatista. Fa dues setmanes coneixíem que han intentat crear una moneda catalana al marge de l'euro; brutal, ni Varufakis –ni Varufakis– ha plantejat això. (*Rialles.*) Volen crear una seguretat social paral·lela a l'espanyola, posant en perill les pensions. Senyors de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, les pensions, els serveis socials, la pertinença a Espanya, a l'euro i a la Unió Europea no es toquen. I vostès amb aquest intent de fragmentar l'economia espanyola amb una hisenda paral·lela el que fan és posar en perill la nostra estabilitat, seguretat jurídica i la suficiència dels recursos que necessita la Generalitat de Catalunya per poder fer front a les enormes competències que gestiona el Govern de la Generalitat.

Senyores i senyors diputats, la mà dreta de Lluís Prenafeta, que va provocar la fallida de Tipel; el successor de Josep Maria Cullerell en el Departament de Territori; el successor de Macià Alavedra en el Departament d'Economia; qui tenia coneixement des de l'any 1980 que el seu pare tenia un compte a Liechtenstein i que ell tenia firma en aquest compte; qui inaugurava ports a Argentina que eren propietat majoritària de Jordi Pujol junior; qui va ser mà dreta, conseller en cap, del·lí i considerat per ell mateix fill polític de Jordi Pujol, aquest creuen que ha de ser qui ha de gestionar la hisenda pública, qui ha de gestionar tots els impostos i totes les competències en l'àmbit tributari: capacitat normativa, recaptació, gestió i inspecció?

Per això, el Partit Popular Català planteja, senyores i senyors diputats, abaixar impostos en lloc de duplicar hisendes tributàries; duplicar serveis socials i ajudes socials en lloc de crear estructures paral·leles; impunitat zero amb els evasors i defraudadors fiscals; gestionar adequadament la tresoreria de la Generalitat de Catalunya. No pot ser que a dia d'avui la Generalitat de Catalunya, amb el pressupost més elevat de totes les comunitats autònomes d'Espanya, pagui a cent trenta dies als seus proveïdors i creditors. És imprescindible equilibrar ingressos i despeses per lluitar contra el dèficit públic i reduir el deute públic.

Els catalans no necessitem noves estructures polítiques, som la comunitat autònoma amb més departaments; Andalusia, amb 1 milió més d'habitants, i governant el PSOE amb Izquierda Unida, tenen un departament menys que el Govern de la Generalitat de Catalunya –amb un 1 milió més d'habitants. Som la comunitat autònoma amb més empreses públiques, amb més diputats, amb més canals de televisió pública, amb més de quaranta consells comarcals i amb el president i Govern de la Generalitat més ben pagats de tot Espanya.

El que no ens cal és ampliar encara més la mastodòntica Administració de la Generalitat de Catalunya; ans al contrari, l'actual Govern de la Generalitat té més

competències que mai, gestiona, com deia, 37.000 milions d'euros, un marc competencial que no té comparació a cap altra zona d'Europa. Preguntin-li què opina del nostre marc competencial, autonòmic, a qualsevol nacionalista d'Escòcia. Seria el seu desig, seria..., arribar al màxim de la seva voluntat política.

Per això, presentem aquesta esmena a la totalitat, senyors i senyores diputats, perquè es dediquin a gestionar les enormes i importants competències que tenen en l'àmbit de seguretat, en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit del benestar social. Els que no saben governar una comunitat autònoma, que està en fallida, que està rescatada pel Govern d'Espanya a interès zero, amb el Fons de liquiditat autonòmica, que no té accés al finançament privat, aquests el que han de fer és dedicar-se a les seves competències, a governar i no voler, encara, assolir més competències. Com volen assumir més competències els que no saben governar una comunitat autònoma?

Aquesta llei, senyores i senyors diputats, no millora la situació dels contribuents catalans, sinó que la seva materialització portaria a un increment d'impostos, a una lluita laxa contra el frau fiscal i a més tràmits i burocràcia. No és una llei a favor dels catalans, és una llei en contra de la unió fiscal d'Espanya i de la Unió Europea.

En el segle XXI, el segle de les connexions, el segle de les comunicacions, tant físiques com tecnològiques, que algú estigui plantejant el contrari, que algú estigui plantejant anar en línia contrària, en direcció contrària és un profund disbarat. I ens preocupen profundament les intencions que persegueix aquest projecte de llei. Per això, senyores i senyors diputats, el Partit Popular no permetrem que vostès «mangonegin» ni es creguin els xèrifs dels impostos i dels diners públics que amb molt d'esforç paguen el conjunt de contribuents catalans.

I per això, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular hem presentat aquesta esmena a la totalitat amb l'objectiu que tiri endavant i obliguem el Govern de la Generalitat no a generar més Administració mastodòntica, sinó a dedicar-se a governar en les enormes competències en què té responsabilitat l'actual Govern de la Generalitat, i que fins ara si alguna cosa han fet es fer-ho molt malament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Salvadó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Presidenta... Conseller, diputats, amb la llei que avui comencem a debatre en este Parlament fem un pas endavant important en el desplegament de l'Agència Tributària de Catalunya, un nou pas que per Esquerra Republicana, ho reconeixem obertament, només té un objectiu darrer, que és el de convertir la nostra agència

en l'autoritat fiscal del sistema tributari català, convertir-la en l'agència tributària única del nostre país i evitar així les duplicitats –que en això sí que coincidim amb algunes de les intervencions anteriors.

Una agència que té els seus orígens en el Govern Maragall quan se va crear al febrer del 2005 un programa per a la reforma de l'Administració tributària de Catalunya, i que posteriorment el mateix Estatut d'autonomia va consolidar aquella voluntat de donar un salt estructural en la recaptació dels tributs i va recollir la creació d'una agència que havia de gestionar, recaptar, liquidar i inspeccionar tots els impostos recaptats a Catalunya. Això sí, ho havia de fer per mitjà d'un consorci de participació paritària de l'agència tributària estatal i també de l'agència tributària catalana, que havia de ser creat en el termini de dos anys. L'agència catalana es va crear, com bé saben, l'1 de gener del 2008, però aquell consorci amb l'Estat, com bé saben, mai ha acabat constituint-se, com sol passar en la nostra història: els compromisos que l'Estat espanyol assumeix amb Catalunya i especialment aquells que assumeix en el marc econòmic al final acabaven sovint no complint-se mai.

La creació d'una agència tributària no va ser un fet específic de Catalunya, van ser moltes les comunitats autònomes que, conjuntament amb Catalunya, van anar creant les seues agències. De fet, poques setmanes abans que es constituís l'agència tributària catalana es va constituir l'andalusa, i, posteriorment, Galícia, Múrcia o Canàries, ara fa ben just un mes, han constituït també les seues agències tributàries.

Va ser en el seu moment un procés de reflexió que pretenia aprofundir en la voluntat de descentralització de l'Administració tributària encaminada a incrementar la coresponsabilitat fiscal de les comunitats autònomes seguint altres models fiscals europeus de major èxit, com l'alemany. Però, com a la pràctica sol acabar passant en este estat, només té de federal la façana i al final la creació d'estes agències simplement acaba comportant un canvi en la forma d'organització d'un servei que ja es donava sense que s'acabés generant una ampliació ni de les funcions ni de les competències que s'havien desenvolupat fins a aquella data.

L'experiència en la gestió tributària, de fet, no acaba diferint gaire de la que ja tenim en general, en termes generals a l'Estat espanyol: un estat que ha estat incapaç d'afrontar les reformes en profunditat que se li han plantejat des de Catalunya i que al final han acabat diluint-se en aquell «café per a tothom» que no ha acabat responant a les necessitats de ningú.

I avui, com comentava abans el conseller Mas-Colell, després de set anys de la creació d'aquesta o d'aquella Agència Tributària de Catalunya, encara no hem esgotat ni de lluny el marge que nos donen les competències que actualment nos són pròpies i que nos reconeix l'Estatut d'autonomia.

I, de fet, ja va ser en el debat de política general del 2013 que, a proposta dels grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, vam aprovar una proposta de resolució instant el Govern català que durant el primer semestre del 2014 estiguéssim ja,

el Govern de Catalunya, exercint plenament les competències que teníem delegades a altres administracions.

Tot i això, avui el Govern encara està molt lluny de complir aquell mandat parlamentari, i, de fet, cap de les competències que estaven delegades han sigut assumides, ni la recaptació en executiva –que després m'hi referiré més àmpliament per matisar-ho–, ni la gestió de l'impost sobre patrimoni, ni la revisió per via administrativa de les reclamacions interposades pels contribuents, que mos reconeix l'article 205 de l'Estatut, ni les competències de gestió tributària que actualment tenen cedides els registradors de la propietat. I mos sembla especialment greu que el Govern no complisca estos mandats, mandats que mos sembla que són molt importants al mig del procés nacional que està vivint el nostre país.

Tot i això, haig de reconèixer i me sembla de justícia reconèixer que la Secretaria d'Hisenda va començar l'any passat a articular les mesures necessàries per a poder assumir directament la recaptació per via executiva dels impagaments dels tributs propis o cedits, una funció que avui està encarregada, mitjançant conveni, a l'agència tributària espanyola, servei pel qual el Govern de l'Estat mos cobra religiosament, aproximadament, uns 10 milions anuals.

El mateix conseller Mas-Colell mos explicava fa unes setmanes la previsió d'incorporar vuitanta persones per poder assumir l'exercici de la recaptació de l'executiva. I per a poder fer ara este pas, i amb la perspectiva dels nous passos que necessitem fer en el marc del procés de transició nacional, a la Llei de mesures de l'any passat se va procedir a la creació del Cos Tècnic de Gestors Tributaris. Fins aquí cap problema. Los problemes han començat a manifestar-se a l'hora de procedir a incorporar el personal necessari per desenvolupar estes noves funcions, els vint-i-quatre llocs de treball que van sortir, que es van convocar per al Cos Tècnic de Gestors Tributaris. I les funcions que en estos moments està desenvolupant l'Estat de recaptació d'executiva i que hi ha el plantejament que siguin assumides pel Govern de Catalunya, el lògic seria que una part de les 3.400 persones que l'Administració tributària de l'Estat té avui a Catalunya passessin a l'Administració catalana, més tenint en compte que l'Estat deixarà de desenvolupar estes funcions en breu aquí a Catalunya.

Però, com sol passar, la lògica del sentit comú, la lògica de l'Estat, acaba sent superada per la voluntat centralista de l'Estat. I és en este context que la llei que avui comencem a debatre va apareixent, una llei que deriva també de la Llei de mesures de l'any passat, on s'estipulava que el juliol de l'any passat havia d'entrar esta llei aquí al Parlament, finalment ha entrat quatre mesos tard, ara ens tocarà recuperar una part del temps perdut per poder tenir aprovada esta llei dins del període legislatiu actual, dins dels propers sis mesos abans de les properes eleccions plebiscitàries en el nostre país.

Una llei que, com bé saben i com bé definix la mateixa introducció del text legislatiu, naix amb la voluntat de dotar l'Agència Tributària de Catalunya dels recursos humans necessaris per a gestionar la totalitat de

les funcions i les competències que actualment li són pròpies, però també per establir les previsions normatives necessàries per al creixement ordenat de les seues estructures corporatives; un creixement que mos ha de permetre assumir en el futur les plenes competències de gestió, inspecció i recaptació de tots els tributs suportats a Catalunya, per un costat, i, per l'altre, augmentar el grau de compliment de les obligacions tributàries per part de la ciutadania i les empreses a Catalunya.

Objectius que són fonamentals per afrontar el procés de transició nacional, i que esperem que es vagi concretant i que es comenci a concretar a partir del 27 de setembre, si així ho decidixen els ciutadans del nostre país: un primer objectiu, que seria estar preparats per a poder recaptar els nostres impostos i afrontar les necessitats econòmiques de la futura república catalana, i, en segon lloc, fer un nou país més just i més net on la lluita contra el frau fiscal sigui una peça absolutament fonamental.

Però per anar a lo concret, esta llei també preveu afrontar la reordenació de la seua estructura organitzativa redefinint els cossos i les escales actuals. Tenim alguna preocupació sobre algun dels elements que incorpora la llei, per una banda, reproduint mimèticament l'estructura de l'Administració estatal, i, per altra banda, una extinció de l'escala tècnica tributària, que mos sembla que no està ben resolta; però de ben segur que tindrem oportunitat de parlar-ne en el tràmit d'esmenes. I, en tot cas, avui votarem en contra de les esmenes a la totalitat, presentades pel Partit Popular i per Ciutadans, amb l'objectiu de permetre que prospere esta llei en el tràmit parlamentari.

És una llei que reconeixem de forma clara que fa un pas endavant necessari per a construir una agència tributària que necessita Catalunya, un pas imprescindible en el marc d'hostilitat que segurament manifestarà l'Estat espanyol, però també avui des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem recordar al conjunt del Govern de Catalunya que en l'annex 2 del pacte d'estabilitat que en el seu moment vam signar entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana es determinava que durant el 2013 disposaríem d'un pla directiu, d'un projecte executiu i d'una llei d'Administració tributària catalana. Ha passat el 2013, ha passat el 2014 i això no s'ha acabat complint. Mos sembla que són elements necessaris per a definir el que han de ser els elements estructurals del futur sistema tributari de Catalunya, i, per altra banda, també són elements necessaris que mos han de permetre determinar o definir el nou model de l'Administració tributària del nostre país, que ha de ser més cooperatiu amb els contribuents, ens ha de permetre millorar l'eficiència en la recaptació, incrementar el percentatge del compliment voluntari i establir una lluita en contra del frau més eficient.

Esperem que dins del 2015, amb la incorporació de més recursos econòmics per a l'Administració tributària catalana, amb la prioritització que també es manifestarà en la Llei de mesures, que esperem aprovar durant les properes setmanes, tot això tingui un major impuls i tingui un major recorregut. I esperem que en

estos meses que mos queden fins a les properes eleccions plebiscitàries puguem recuperar el temps perdut i que puguem afrontar unes properes eleccions on els ciutadans tinguin la possibilitat de triar, i si trien el sí tinguin assegurada l'estabilitat de la construcció del nou país, en el cas que optin per a la independència de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Àlícia Romero.

Àlícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades, bé, doncs, el Grup Socialista no ha presentat esmena a la totalitat d'aquesta llei malgrat, doncs, que això no vol dir que sigui un vistiplau total i absolut en aquest projecte de llei que ens presenta el Govern; de fet, tenim alguns comentaris a fer, i això és el que voldríem, doncs, aprofitar per fer en aquests deu minuts que tenim per posicionar-nos.

L'Agència Tributària de Catalunya es va crear l'any 2007 amb una llei que aprova el Govern en aquell moment, justament per donar compliment a l'article 204 de l'Estatut, que bàsicament deia que caldria promoure una administració tributària que gestionés, que liquidés, que inspeccionés i que recaptés tots els impostos d'aplicació a Catalunya.

La llei que avui ens presenta el Govern, evidentment, intenta, doncs, desenvolupar aquest precepte de l'Estatut, aquesta llei que es va aprovar ja fa uns anys, com ens deia el conseller abans, i ens diu, doncs, que pretén ordenar els cossos tributaris –fins aquí nosaltres, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, hi estem d'acord–; que cal dotar l'agència de recursos humans necessaris per gestionar la totalitat de les seves funcions i competències pròpies –fins aquí hi seguim estant d'acord, aquesta és la funció de l'agència tributària–; però seguidament, en el preàmbul, diu, concreta que «s'ha d'anar fent un creixement ordenat de les estructures corporatives en ordre d'anar assumint competències plenes en gestió, inspecció, recaptació dels tributs suportats a Catalunya.» Fins aquí també hi estaríem d'acord: un creixement ordenat, entenem, a mesura que creixen les competències, si van creixent, doncs, fem un creixement ordenat. Però, a nosaltres, ens sembla que no és el que està passant en aquests moments a Catalunya, i no és el que està plantejant, no només aquesta llei, sinó altres mesures que està prenent el Govern de Catalunya. I m'agradaria, doncs, anar punt per punt.

Primer, i algunes reflexions, la primera és que em sembla que el Govern, amb el suport molt important d'Esquerra Republicana, està posant el carro davant dels bous. Miri, aquest matí el diputat Junqueras, el portaveu d'Esquerra Republicana, deia que «el 27 de setembre el poble de Catalunya decidirà si vol que Catalunya sigui un país independent, ho farà» –deia ell– «amb un referèndum, amb unes eleccions plebiscitàries.» Nos-

altres creiem que són unes eleccions autonòmiques el que passarà, però, és igual. Ell deia: «El 27 de setembre els ciutadans decidiran.» Doncs, bé, vostès estan posant els carros davant dels bous, perquè donen per fet que els ciutadans ja han decidit, que han decidit que sí, i comencen a desenvolupar estructures d'estat.

Miri, l'Agència Tributària de Catalunya ja és una estructura d'estat, com ho són moltes altres: la sanitat, l'educació –tant de bo dediquessin tants esforços i recursos a l'educació i a la sanitat, per exemple–, o sigui, ja és una estructura d'estat; però vostès es volen dotar d'unes competències que no tenim, ni podem tenir si no és que iniciem de veritat i de manera honesta una negociació amb l'Estat per assumir més competències i que aquesta agència vagi assumint-les, i, per tant, vagi tenint un gruix més important de contingut.

Vostès en el pressupost del 2015 fan un augment significatiu a la partida de l'Agència Tributària de Catalunya, passa de 33 a 54 milions d'euros. Sembla que això va ser una condició bastant clara d'Esquerra Republicana per anar augmentant i engruixint aquesta estructura d'estat. Nosaltres no estaríem en contra d'això si realment és per tenir més inspectors, fer més inspeccions, lluitar contra el frau fiscal; però no em sembla que només sigui aquest... –no dic que no ho sigui–, que només sigui aquest l'objectiu que es persegueix amb aquest augment important de recursos. De fet, se'ns diu que hi haurà un augment del personal de cent seixanta-vuit inspectors tècnics i personal especialitzat. I nosaltres diem: «Gairebé cent setanta professionals per a fer què? Per fer més què?» Perquè no tenim més competències. I no ho dic jo, experts han dit, i ho diu també el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que, evidentment, per poder fer més coses necessitem més competències. I entenem que aquí és necessària una negociació amb l'Estat perquè se'ns vagin traspasant, si s'escau, algunes competències –el senyor Coto, evident, ja ens ha dit aquí que ni parlar-ne, no?, d'això–, però, bé en tot cas, no és el senyor Coto amb qui s'ha de negociar, s'ha de negociar amb l'Estat espanyol, i potser l'Estat espanyol amb una negociació honesta, doncs, podrà començar a traspassar competències.

El cas és que avui en dia gestionem el 5 per cent dels tributs a Catalunya, i, per tant, sembla estrany, difícil d'entendre què farem o què faran aquests cent setanta professionals que entraran de cop a l'Agència Tributària de Catalunya quan, a més a més, aquesta xifra és bastant ridícula si tenim en compte que aquest Consell Assessor per a la Transició Nacional deia que Catalunya per poder gestionar tots els tributs de Catalunya, els propis i els no propis, és a dir, els que tinguéssim, en la seva globalitat, necessitaríem entre set mil i vuit mil treballadors. Per tant, no sabem massa bé aquests cent setanta a què responen i quines funcions tindrien.

Però és veritat que quan hem dit això moltes vegades Esquerra i Convergència, Convergència i Esquerra, és igual, ens han dit que no perquè ara desenvoluparem, doncs, la recaptació executiva dels impostos, que encara no s'ha fet, és veritat, i, per tant, calen professionals. Però quan parlem amb els professionals ens diuen que amb deu, dotze professionals més ja podríem desenvolupar

lupar la recaptació executiva dels impostos. Per tant, doncs, no acabem d'entendre o de saber què passarà o què faran aquests cent setanta professionals a l'Agència Tributària.

En canvi, per exemple, sí que els donem una idea, suposo que ja la saben, però, en fi, saben vostès que els registradors de la propietat gestionen les oficines liquidadores; podríem decidir que deixessin de gestionar-les, i, per tant, fos l'Administració tributària de Catalunya, doncs, qui fes aquesta tasca. No sé si és que no volen treure'ls als registradors aquesta feina i aquests aranzels que cobren, o, senzillament, que no ho havien previst; però aquest podria ser un augment de tasques que tindria un cert sentit a l'hora de contractar més personal.

Però, mirin, vostès ara volen contractar cent seixanta-vuit inspectors tècnics o personal especialitzat, però ja van fer un procés per engruixir l'agència amb vint-i-quatre gestors tributaris. No se'n van sortir, entre altres coses perquè pretenien que molts d'aquests vinguessin de l'agència estatal, que està bé, perquè allà hi ha professionals tan bons o iguals que els de l'Agència Tributària de Catalunya, i d'algun lloc, evidentment, s'han de treure. Però, clar, com que vostès no van iniciar cap negociació segurament amb l'Estat, doncs, les comissions de serveis necessàries perquè un treballador de l'agència tributària espanyola passi a la catalana passa per una comissió de serveis. L'Estat no les va donar, i, per tant, doncs, no van poder passar la majoria dels que tenien interès en passar a ser treballadors de l'Agència Tributària de Catalunya, n'han passat cinc via CTITI, en fi, intentant, doncs, eh?, fer un camí..., un camí paral·lel per intentar, doncs, per poder assumir aquestes tasques; en total, dels vint-i-quatre n'hi hauran deu, cinc de promoció interna, cinc que vénen pel camí del CTITI. Em sembla que, de nou, podríem haver obert una negociació amb l'Estat per permetre aquesta comissió de serveis i poder tenir, doncs, vint-i-quatre gestors tributaris amb coneixements i amb capacitat, tal com s'ho mereix segurament l'agència.

Bé. Nosaltres, com deia, tenim dubtes de com estan fent aquest pedaços, que em sembla que són pedaços, i el que ens agradaria és saber exactament on vostès volen anar; o sigui, quina és l'estructura d'estat que volen crear, quin model, quin és el full de ruta, no? Una frase que a vostès els agrada molt, perquè em sembla que no acaba..., de segur nosaltres no ho sabem, no és que no ho tinguem clar, és que no ho sabem, no?, i els diré el què.

Nosaltres, el 26 de febrer del 2014, el Grup Parlamentari Socialista va presentar a la Comissió d'Economia, va demanar les compareixences del senyor Joan Iglesias i Jordi Boixareu. Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens van rebutjar aquestes compareixences, amb la qual cosa el senyor Boixareu i el senyor Iglesias no van poder venir a la Comissió d'Economia a explicar l'encàrrec que els havia fet el Govern de la Generalitat, perquè hi ha un decret, perquè cobren un sou bastant alt, igual o més que el de conseller, per tant, deuen tenir unes feines importants, i tant és així, bé, de tenir, diguéssim, que nosaltres no... —nosaltres, no dic el Grup Parlamentari Socialista, dic els diputats que representem els ciutadans de Catalunya,

doncs—, no coneixem quin és el full de ruta, quina és la voluntat del Govern, quin és el model d'agència que volen desenvolupar en aquest nou Estat, en aquest nou país. No ho sabem. Ara, això sí, el senyor Iglesias ha publicat un llibre... —l'he hagut de demanar a la Biblioteca del Parlament—, ha publicat un llibre on explica la hisenda catalana, per a què l'ha contractat el Govern de la Generalitat. «Estupendo!», ho està explicant als mitjans de comunicació, a les entitats... Em sembla fantàstic, però és un menysteniment al Parlament que aquest senyor no hagi vingut a comparèixer per explicar quina és la hisenda catalana que vol construir en aquest país. És un menysteniment al Parlament, a les institucions i als ciutadans als quals nosaltres representem. M'agradaria preguntar-los si aquest és el nou país que vostès volen, un país que menysté les institucions i els seus representants.

Només volem saber això, cap on anem. I em sembla que és molt important saber-ho, tenir un pla estratègic, saber cap on anem. I a partir d'aquí, doncs, anar construint cada un dels capítols d'aquest pla estratègic. Però és que vostès no l'han fet o no el coneixem i per al cas, doncs, és el mateix, perquè nosaltres som els que finalment —nosaltres, els diputats que avui som aquí— els que haurem d'acabar aprovant les lleis que desenvolupin aquesta futura agència tributària. I una de les coses que més em sap greu és que tant el Joan Iglesias com el Jordi Boixareu —que deuen ser persones molt respectuoses, i des d'aquí, doncs, tot el nostre respecte— són inspectors de l'Estat. Llavors, preguntem el model d'agència tributària catalana que faran vostès és la de l'Estat que tant critiquen? Han analitzat altres models?

És a dir, tenim molt dubtes que ens sorgeixen de tot l'estudi i l'anàlisi que anem fent. Per tant, home, ens agradaria poder debatre en profunditat, no només aquesta llei d'ordenació dels cossos, que és necessària, i que també es fes amb la participació dels treballadors i d'aquestes persones que fa tants anys que estan a l'agència tributària i que coneixen tan bé el seu funcionament, sinó també conèixer el tot. A nosaltres ens sembla que això és l'important, i no haver de llegir-nos un llibre per saber, doncs, què farà el Govern de la Generalitat amb relació a la hisenda catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, el nostre grup rebutjarà les esmenes a la totalitat d'aquest projecte de llei, un projecte que intentarem millorar durant la seva tramitació.

És evident que ara l'anunci d'aquest projecte, amb la data electoral prevista, té un objectiu clarament electoral, no?, i és una de les anomenades «estructures d'estat», tot i que val a dir que el conseller en la seva expli-

cació hi ha posat com a molt poca passió, sobre això de les estructures d'estat, o ha estat prudent –també seria una altra manera de veure-ho–, però sí que és veritat que el president Mas parla sovint de l'agència tributària, i ho acaba de fer Esquerra Republicana també, com una de les futures estructures d'estat.

De fet, d'estructures d'estat ja en tenim; poques, limitades, però en tenim: salut, educació, gestió de l'aigua..., estructures malmeses i afeblides per la política de Convergència i Unió. Ha estat una legislatura més de des-construcció que de construcció d'estructures d'estat en el seu balanç, no?, perquè es queden més en la retòrica que no els fets concrets.

Necessitem estructures que ens permeten exercir poder política real? Sí. I les millors estructures són uns bons serveis públics, inclosos els tributaris, que són patrimoni de tots. En qualsevol cas, per crear estat, en majúscula –el que sigui: independent, federat o confederat–, el que cal és un mandat democràtic, i fins que no tinguem aquest mandat democràtic clar, que per nosaltres s'ha d'obtenir a través d'un referèndum, no d'unes eleccions plebiscitàries, el que es fa és més un exercici propagandístic que la construcció real de les estructures d'estat que serien necessàries. La hisenda pròpia no ve de la mà d'una agència tributària, sinó de la possibilitat de construir un sistema fiscal propi, amb capacitat normativa plena i amb les competències que corresponguin. I és evident que per a disposar d'autogovern real, per a poder tenir poder política real, cal sobirania fiscal, i al segle XXI, en temps de globalització, la sobirania, i encara més la fiscal, ha de ser per nosaltres compartida en el marc econòmic en què ens trobem, que és el de l'Estat espanyol i el de la Unió Europea: administració tributària única amb sobirania fiscal compartida.

Mirin, el desplegament de l'agència requereix aquesta llei? Sí, és un pas endavant. Però fins i tot sense aquesta llei s'haurien pogut fer algunes coses importants perquè l'agència esdevingués una veritable agència i no una mena de direcció general disfressada d'agència, com és ara; perquè no té marge de maniobra real, no té autonomia pressupostària, tot ha de passar per l'autorització del Departament d'Economia.

Per exemple, haurien pogut donar vostès compliment a la Llei de l'agència quan diu que s'ha d'establir un contracte programa que n'ha de definir els objectius, les mesures de lluita contra el frau fiscal, el desplegament del personal, etcètera. O el retard en la modernització tecnològica de l'agència, que en això vostès van amb més retard que l'Agència Tributària de l'Estat. Per no parlar de la manca de personal: 324 treballadors són molt pocs treballadors. O el fet que hi ha cinquanta oficines liquidadores que estan a càrrec dels registradors de la propietat, que realitzen funcions, amb el cànon corresponent, amb el benefici per a ells corresponent, que hauria de tenir l'Agència Tributària de la Generalitat. I, a més, l'agència estatal té atribuïda per encàrrec de la Generalitat la recaptació executiva de determinats tributs que són competència de la Generalitat.

Per tant, és un pas endavant, aquesta llei? Sí. Però vostès haurien pogut esmerçar-s'hi més, amb més recursos, humans i tecnològics, aprovar el contracte programa i assumir directament la gestió de les pròpies competències.

Em voldria referir als tres objectius que hi ha en la llei, en el preàmbul de la llei, també per fixar el nostre parer, la nostra posició.

Amb relació al primer objectiu: ampliar el personal de l'agència. Ho deia: tenim un problema estructural de manca de personal. A Espanya hi ha un empleat d'hisenda per cada 1.928 habitants; a França, un per cada 860; a Alemanya, un per cada 729. Segons la Comissió Europea, hi hauria d'haver uns mil treballadors públics per cada milió d'habitants; és a dir, a Catalunya hi hauria d'haver entre set mil i vuit mil treballadors de plantilla. I, si assumim el personal de totes les administracions, ben just arriba als cinc mil en aquests moments. Incrementar el personal de l'agència, per tant, és una necessitat real, entre altres coses per a lluitar contra el frau fiscal.

I, miri, aquest no és un procés en absolut fàcil, no són places fàcils de cobrir. En el torn restringit de promoció interna d'inspectors es van convocar divuit places; s'hi han preinscrit –crec que dissabte passat se'n va fer el primer examen–, vint-i-dues persones només. En la convocatòria de proves d'accés al nou cos tècnic de gestors tributaris, quaranta-nou preseleccionats de l'Estat, malgrat tots els incentius, n'han vingut sis. És veritat que l'Estat ha posat totes les dificultats que ha pogut en aquest sentit, però no són places fàcils de cobrir.

Aquesta llei facilita la integració quasi automàtica per al personal d'altres administracions que desenvolupin tasques tributàries similars. I vostès volen ara incrementar 168 places d'inspectors i tècnics. No serà, en un any, fàcil que es puguin convocar oposicions; bona part d'aquestes places es cobriran probablement amb personal interí, amb el grau de disfuncionalitat que això pot comportar. La convocatòria previsiblement es farà posteriorment i afavorirà la integració directa d'aquest personal; després, la posterior promoció de subinspectors..., a subinspectors.

I esperem que no sigui una via –aquesta és una temença, també, dels mateixos treballadors de l'agència– per a col·locar personal políticament afí i per a controlar políticament l'agència. Jo crec que és molt important com es fa tot aquest procés; que no es faci malament, per exemple, abaixant el nivell per a cobrir aquestes places.

Per cert, una qüestió que també preocupa molt els treballadors de l'agència: el trasllat de la seu de l'agència a la Zona Franca, amb evidents dificultats de mobilitat per als usuaris i el personal de l'agència, sense informar-ne degudament els treballadors, sense cap... Vostès renuncien a la seu d'ara, al carrer Fontanella, sense cap indemnització, per un lloguer a un preu similar a l'actual, i amb els costos que té, evidents, de mobilitat i accessibilitat per a usuaris i per a treballadors.

Segon objectiu: iniciar el camí cap a una hisenda pròpia. Més enllà de l'increment del personal, creiem que tenim pendent fer el debat sobre quin model de sistema fiscal. Perquè la política fiscal, en definitiva, és el

cor del model de societat, i no és el mateix un sistema fiscal redistributiu i progressiu que un sistema fiscal que no redistribueixi la riquesa.

Mirin, Espanya és el país de l'OCDE que menys redistribueix la riquesa després d'impostos, segons un estudi d'Intermon. I en això vostès tenen responsabilitats. En tots els processos de fiscalització que hi ha hagut, de contrareforma fiscal, que hi ha hagut a l'Estat espanyol, hi ha estat pel mig Convergència i Unió amb les seves negociacions i amb les seves esmenes. Tenim un sistema fiscal ineficient, i a Catalunya això no ho podem reproduir.

I vostès critiquen l'Agència Tributària de l'Estat, diuen que l'agència catalana no l'ha de copiar, però l'estructura organitzativa és pràcticament la mateixa que l'Agència Tributària de l'Estat. Per tant, fa falta un debat de model a fons.

I tercer objectiu: la lluita contra el frau fiscal, que hauria de ser una prioritat absoluta de l'agència tributària. Es diu que el frau fiscal és una mesura del fracàs econòmic, polític i moral del sistema d'un país. Doncs, si això és així, el nostre és un sistema fracassat políticament i moralment.

I en aquest sentit ens sorprenen les declaracions que va fer el senyor Iglesias, director del Programa per la definició d'un model d'administració tributària de Catalunya, quan deia: «Amb la independència tindrem un model més eficient, que es basarà no en la por i l'amenaça, sinó en la consciència fiscal, un model amable, com el dels països nòrdics, un model que tracti el ciutadà com a client, amb incentius, col·laboració publicoprivada, etcètera.» Miri, podem estar d'acord amb la idea que cal prestigiar el fet de pagar impostos, que a canvi cal oferir serveis de qualitat; però aquí el context, malauradament, és un altre.

A nosaltres vostès ens han acusat tradicionalment, en alguns temes, de bonisme, i ara vostès s'han instal·lat en una mena de bonisme fiscal. Perquè, miri, el problema no és de configuració de l'agència tributària, el problema és del comportament de les elits econòmiques i polítiques en matèria fiscal. Quan un expresident de la Generalitat, un dels màxims responsables a fer complir la llei, comet frau fiscal durant dècades, quina consciència fiscal es pot generar? Quan la família Botín, propietària d'un dels principals bancs del país, el Santander, apareix a la llista Falciani i pot escapar-se de l'acció de la justícia regularitzant la seva situació fiscal, no genera consciència fiscal, sinó sensació d'impunitat. Quan el principal partit de l'Estat, el PP, finança amb la caixa B les obres de la seua pròpia seu, quina consciència fiscal es pot generar? Quan destacats prohoms del país han estat investigats o estan pendants de judici per presumptes casos de frau fiscal –el Carceller, de cervesa Damm; Sanahuja, del grup immobiliari Sacresa; Carulla, d'Agrolimen; l'advocat Cuatrecasas; la Montserrat Caballé, fins i tot el mateix Barça–, quina consciència fiscal es pot generar? Quan els més rics tenen formes legals de no pagar impostos amb les Sicav, per exemple, això no genera consciència fiscal, això genera indignació fiscal.

Per això ens sorprèn la forma amb què vostès estan abordant el model de sistema fiscal que volen construir: un model «amable», esperem que no amb els defraudadors; tractar els ciutadans com a ciutadans, i no com a clients.

Mirin, als països més avançats, com els nòrdics, la consciència fiscal s'ha generat a partir d'un sòlid contracte social, pel qual els impostos tenen un efecte redistributiu positiu, en forma d'uns serveis públics de qualitat. Tenen un nombre de professionals tributaris superior, molt més elevat que el nostre, i amb la persistència al llarg dels anys de les mateixes polítiques, també punitives, que al final acaben generant consciència fiscal i seguretat jurídica. Aquest és el camí en què hauríem d'anar avançant.

I, per cert, el senyor Iglesias, a part del que deia l'Alícia Romero, que vingué al Parlament a explicar-ho, a explicar-nos el seu llibre, també estaria bé que parlés amb els treballadors de l'agència tributària, perquè aquesta agència tributària i el model fiscal català no es poden construir d'esquena als treballadors de l'agència tributària. Els convido, doncs, que facin el debat amb la gent que està al peu del canó i que hi entén, en aquestes coses.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Un llapis... El pujo després, Alícia. Si hi hagués aquí el tresorer d'algun partit, duraria cinc minuts. D'un partit molt concret, òbviament.

Per posicionar la CUP en el Projecte de Llei d'ordenació dels cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'agència tributària catalana, dir que votarem en contra, òbviament, de les propostes d'esmena a la totalitat que s'han presentat, i sense que serveixi de precedent. Per tant, votarem a favor de la proposta, amb l'habitual bateria crítica i amb unes quantes reflexions a compartir.

Ja s'ha dit que l'objectiu de la llei és dotar l'Agència Tributària de Catalunya dels recursos humans necessaris i imprescindibles per gestionar la totalitat de les funcions i competències que li són pròpies i per planificar el futur, esperem que proper, ben proper, on l'agència assumeixi les plenes competències de gestió, inspecció i recaptació de tots els tributs suportats a Catalunya, és a dir, d'avançar cap a la sobirania fiscal, és a dir, d'avançar cap a la plena democràcia del nostre poble, en l'amplíssim debat també obert avui sobre l'estat fiscal i democràcia, que al final ens hi referirem.

On som? També s'ha dit. En quatre pinzellades. Una, que l'agència es va crear el 2008 amb quatre oficines.

Dues, que d'aleshores ençà fins avui s'ha creat Tributs de Catalunya. Tots ho saben: una xarxa que disposa de 92 oficines i una plantilla de 1.405 persones, 1.080 tre-

ballen als serveis de recaptació locals de les diputacions, més els 325 propis de l'Agència Tributària de Catalunya. Enguany el Govern convoca 168 places d'inspectors tècnics i personal especialitzat.

Tres, la Generalitat avui només té competències per gestionar els impostos que ha creat, els anomenats «impostos propis», i els impostos cedits per l'Estat de baix nivell recaptatori –no sé qui ho ha dit abans, crec que era l'Àlicia Romero–: patrimoni, successions, donacions, transmissions patrimonials –les que es fan a Catalunya, no les que es fan a Andorra o a Suïssa–, actes jurídics documentats i taxes sobre el joc, malgrat que abaixem els impostos al joc si es diu Barcelona World. En tot cas, ni el 5 per cent..., tan sols el 5 per cent dels impostos recaptats a Catalunya, i en alguns casos ni tan sols es recapta sobre impostos en els quals tenim la competència per fer-ho. Un sol exemple –podríem citar-ne més–: successions i transmissions patrimonials, que ho realitzen els registradors de la propietat a través d'un conveni de col·laboració, però es deleguen a l'agència espanyola els deutes derivats dels impostos cedits.

Quatre, com a panorama és poca cosa encara, fins i tot no espemem les poques competències legalment vigents, i aquest és el punt de partida, per nosaltres, per bastir una estructura clara, per constituir noves institucions polítiques que ens permetin governar-nos i que ens permetin autodeterminar-nos plenament. És obvi que no serà possible la sobirania política sense la sobirania econòmica.

Què caldria fer? A parer de la CUP - Alternativa d'Esquerres, i des del sentit pràcticament comú i comunitari, obligar, exigir que el Govern assoleixi o acceleri quatre objectius.

Un és que tinguem un ens capaç de recaptar tots els tributs que paguem els i les catalanes, és a dir, una organització pública tècnicament capacitada per assumir tota la gestió, en tots els trams. I avui això és obvi que no es compleix.

Dos, un ens amb el personal necessari. En concepte només de gestió tributària, l'agència tributària, en els càlculs que s'han estimat, hauria de disposar d'entre set mil i vuit mil empleats; avui n'hi ha vora 1.600, si sumem les noves places. I també caldrien entre dos-cents i tres-cents inspectors que desenvolupessin tasques de comprovació, d'inspecció i d'auditoria fiscal. I també caldria, perquè també hi ha competència i no l'estem emprant, un mínim de tres-cents agents del Cos de Mossos d'Esquadra destinats a la lluita contra la delinqüència fiscal, que enmig de l'opacitat..., i les úniques estimacions amb les quals treballem són aquests 16.000 milions d'euros anuals de referència que fixen els inspectors d'hisenda.

Tres, disposar d'un cens de contribuents, una base de dades que permeti una gestió eficient de les obligacions fiscals de totes i tots, i nosaltres som dels que estem a favor de pagar impostos, i venim d'una tradició autogestionària i comunitària, i clar que hem de pagar impostos, per tenir escoles, per tenir hospitals, per tenir serveis públics, no per a altres coses, també és veritat. Per tant, un cens de contribuents que operi amb tasques de centralització de la informació, de què avui no es dis-

posa, i a través també –i això ens preocupa– d'una nova consciència fiscal, i de reclamar, també, a tota la ciutadania de Catalunya que voluntàriament faciliti a la Generalitat una còpia de les seves declaracions. Nosaltres ja ho estem fent. Hi insisteixo, voluntàriament. Ens agradaria saber com està aquesta iniciativa, perquè, a més, el Consell Assessor per a la Transició Nacional que va impulsar el Govern així ho recomana.

Quatre, la creació del Banc Central de Catalunya, que per nosaltres seria la peça clau i vertebradora d'un nou model econòmic, com a mínim no tan caduc com el que tenim vigent avui, que pogués centralitzar els pagaments tributaris. I dos, també, que pogués emetre deute públic destinat a cobrir temporalment el diferencial de recaptació que no s'obtidria en condicions anormals, excepcionals o extraordinàries com les que tenim. Nosaltres, també per coherència, i com som..., en els termes que deia el Grup Parlamentari de Ciutadans, com sí que estem en el procés de recuperació de la plena sobirania, doncs, òbviament, hi votarem en contra, però hi donarem suport en la mesura que estem a favor de la plena llibertat política del nostre poble.

Però, en l'àmbit del Banc Central de Catalunya, ens agradaria saber com està la qüestió de l'adaptació i homologació de l'ICF al requeriment dels reguladors per obtenir llicència bancària, en el marc de la Unió Bancària europea, i si tenim fitxa, si hi treballem i quines decisions s'han pres en aquest sentit. Temps tindrem de parlar-ne.

El compliment d'aquests quatre objectius per nosaltres és urgent i peremptori, i ens agradaria saber si s'està fent, i també com s'està fent, si s'està fent sòlidament, si s'està fent tard i malament, si s'està fent a corre-cuita, perquè no ho sabem pas.

Hi ha un darrer element més etimològic, si ho volen, més de tècnica jurídica, que l'article 3 invoca la Constitució espanyola i l'Estatut de Catalunya. Per nosaltres, políticament no té sentit; no calia, des d'un punt de vista polític. Han vist que és un ordenament jurídic esperem que en vies de ser superat i, per tant, de desaparèixer. Doncs, pensem que només invocant els principis de legalitat, d'objectivitat i de generalitat en l'aplicació de la norma tributària i l'ordenament jurídic vigent n'hi hauria suficient. Hi ha una part de les disposicions addicionals, que és la sisena, que no podem compartir. Respecte a les retribucions variables, discrepem obertament que es digui que es fixarà un règim específic, és a dir que hi ha una remissió en blanc al Govern i seria exigible que la norma ja fixés criteris, límits i topalls a la discrecionalitat en les retribucions variables o extraordinàries.

I, finalment, i aprofitant que estem parlant, òbviament, de com volem que sigui el futur fiscal de casa nostra, cinc reflexions molt ràpides, que han sortit també en la Comissió d'Investigació sobre el Fraude Fiscal, quan han comparegut diversos experts, des de tècnics d'hisenda, fins a catedràtics, com Alonso González o Pont Clemente, que, com a mínim, plantegen quatre elements, no? Cal una nova consciència fiscal, del que significa la fiscalitat, per poder construir comunitats en justícia social i en llibertat. Cal també un canvi de prioritats en la lluita contra el frau fiscal; és a dir, ja

que tenim un model d'Agència Estatal d'Administració Tributària, canviar-lo absolutament, perquè no es concentren en les majors bosses del frau –el 70 per cent, en grans empreses i grans fortunes i grans patrimonis– i s'acarnissen amb els autònoms i amb els treballadors –hi ha vint-i-quatre mil ciutadans de l'Estat espanyol que tenen comptes a Andorra; això és el que sabem, també. Canvis, també, en la política fiscal; superar aquest règim on estem avui, on els de dalt s'escapoleixen, els del mig s'ofeguen i els de baix s'estimben.

Si parlem de política fiscal, hi ha un acudit pràcticament de país: que «la Caixa» abans d'impostos declari 200 milions d'euros de benefici, i després d'impostos en declari 600 és un autèntic insult a tota la ciutadania, no?, que pateix unes recàrregues fiscals importants en un context de crisi.

I, finalment, i també seria important –crec que era un debat que també plantejava el senyor Vendrell–, que és el debat sobre el model tributari d'autoliquidació, si aquest és el model que volem, i caldria obrir-lo.

Com s'ha dit, també, la indústria; hi ha una indústria del frau fiscal, un patró de conducta de les elits extractives. I, com la lluita serà llarga, amb aquests 16.000 milions, jo també em remetre a alguns noms de la llista Falciani, i em cenyiré als catalans, perquè són els que ens preocupen a nosaltres; noms com Jordi Pujol Ferrusola, com Alfons Godall, com Juan de Dios Dexeus, com Gustavo Buesa –que a mi em sona d'alguna cosa, del cas Clotilde–, Dídac Fàbregas –exdiputat del PSC, que contra la dictadura se'l coneixia amb el nom de Pájaro Loco, no faré acudits fàcils–, Manuel Lao, de les escurabutxaques; un senyor que ha sortit –i ho dic perquè també les coses..., l'honradesa i l'honestat s'ha de dir–, Jorge Trías Sagnier, que ha dit que ell no va tenir mai compte, que sortia el nom, però ell ha dit que no va tenir mai compte, però que sí que em sona d'alguna cosa, i és que va ser qui va donar veracitat, no?, a les declaracions del senyor Bárcenas respecte a la caixa B –que també tenia comptes a Suïssa–; José Mestre Fernández, un senyor del port que passava per prohomi i que avui està a la presó per narcotràfic, per tant...; Luca de Tena, de l'ABC, o Emilio Botín, el major defraudador de l'Estat espanyol –2.000 milions d'euros; dels 260 milions recaptats de la llista Falciani, 211 són de la família Botín–, o, per dir-ho amb una icona de l'Estat, tota «la Roja» sencera és un equip defraudador, que, quan va guanyar el Mundial, van declarar a Sud-àfrica, en comptes de declarar al país veí. Molt patriotes.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació l'honorable senyora Marina Geli, per a explicació de vot.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Argumentar el vot contrari a les esmenes a la totalitat, presentades per dos grups parlamentaris.

El projecte d'administració tributària de Catalunya comença el 2005, ara ja fa deu anys, amb la idea federalitzant d'una única agència tributària a Catalunya consorciada, que no ha acabat de veure la seva llum, i que, per tant, aquest projecte de llei ens permetrà debatre qüestions totalment substantives. Una, quin model. Avui aquesta cambra no es divideix entre independentistes i no independentistes, sinó entre independentistes, federalistes, confederalistes i autonomistes, legítimament, eh?, legítimament. Perquè hauríem de demanar o discutir una harmonització fiscal europea per a una descentralització regional d'agències tributàries úniques a les regions, en aquest cas, considerant Catalunya com una regió.

Però, també, quin és el model, i s'han dit algunes qüestions, el senyor Coto..., és a dir, els inspectors han tenir independència de la política, amb independència de qui gestioni l'Agència Tributària, i quin model de treballadors públics i quin model, el que és més important, de nou contracte social, perquè, probablement, el pacte fiscal és el més important per regenerar la confiança en la democràcia.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable diputat, diputades, diputats, responsables del departament, responsables de l'Agència Tributària de Catalunya, sortim en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per posicionar-nos, com a grup parlamentari, sobre el Projecte de llei d'ordenació de cossos tributaris d'adscripció exclusiva a l'Agència Tributària de Catalunya, no per parlar de moltes altres coses que aquí s'han comentat, en aquestes intervencions, sinó d'aquest projecte de llei.

Tant el Govern de Catalunya com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió tenim entre els nostres objectius prioritaris el ple desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya, al més aviat possible, tant de les competències que actualment ja tenim atribuïdes com, en un futur esperem que proper, les necessàries per a la plena aplicació de tots els tributs suportats a Catalunya.

Crec que alguns diputats no han escoltat bé el que ens deia el conseller. Això no és una «locura separatista», això no és un «engranaje diabólico»; aquesta és una llei molt seriosa que ens pot ajudar molt als ciutadans de Catalunya.

I també recordar que no és un invent de fa quatre dies: diversos portaveus ja han recalcat que l'Agència Tributària de Catalunya es crea per Llei 7/2007, amb l'objectiu de donar compliment al que disposa una altra mesura molt important, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per tal que a Catalunya puguem gestionar, inspeccionar i recaptar tots els impostos que s'apliquen a Catalunya.

I també tots vostès saben que més recentment, el 2014, el 27 de gener, amb les mesures fiscals, administratives i financeres, es va introduir una modificació a la llei del 2007. Ara no tinc temps d'explicar-ho, però sí que va instar aquesta llei el Govern que presentés al Parlament un projecte de llei sobre l'ordenació dels cossos. I aquí estem i per a això estem.

Aquesta llei neix amb la voluntat de donar compliment a aquest mandat legal que el Parlament de Catalunya va instar el Govern, i també per dotar l'Agència Tributària de Catalunya amb els recursos, bàsicament humans –tècnics, però avui parlem dels recursos humans–, per assumir aquestes plenes competències que volem per gestionar, inspeccionar i recaptar tots els impostos que es porten a terme a Catalunya.

L'Agència Tributària de Catalunya és el que hem anomenat i podem anomenar «una estructura d'estat»; és bàsica, necessària, molt important i imprescindible. Tenir l'estructura està bé, però no podem passar més temps amb l'estructura actual; l'hem d'enfortir.

Algunes dades significatives que el conseller Mas-Colell ens ha dit, perquè sapiguem més o menys de què parlem. Actualment, a l'Agència Tributària de Catalunya gestionem més o menys el 6 per cent de tots els tributs recaptats a Catalunya, aproximadament 2,3 milions d'euros, amb una plantilla d'uns 324 treballadors. Només per poder-ho comparar, a l'Agència Tributària de l'Estat espanyol a Catalunya, més o menys hi treballen unes quatre mil persones.

Per tant, l'estructura actual de l'Administració tributària de Catalunya –ens ho ha dit el mateix conseller– no està dissenyada ni preparada per poder gestionar la totalitat dels tributs dels quals tenim competència actualment. I, si a més a més hi afegim, com molt bé ha explicat el conseller, l'aplicació dels nous tributs creats recentment..., també hi afegim les competències actuals, com pot ser que no fem servir el tema de la recaptació en executiva. I aquí també m'agradaria fer un punt que l'Agència Tributària de Catalunya ha signat convenis, entre d'altres, amb les diputacions de Catalunya, en el marc dels Tributs de Catalunya, aprofitant que les diputacions disposen d'organismes i una capacitat i qualitat de gestió àmpliament reconeguda.

I el tercer punt, assumir en un futur més o menys proper les competències de gestió, inspecció i recaptació que volem, que en aquest moment corresponen a l'agència estatal, com podien ser l'impost sobre la renda de les persones físiques, l'impost de societats i l'impost del valor afegit.

Tot això fa encara més imprescindible abordar la revisió de les estructures organitzatives que té l'Agència Tributària de Catalunya, la racionalització i, sobretot, l'ordenació dels cossos, que és el que ens porta al motiu principal d'aquesta llei.

És necessària, doncs –jo crec que molts ho compartim–, una nova organització de l'Administració tributària. Ha de ser més adequada, més racional i més eficient. I per què? Per molts motius, però permeteu-me que en destaquem un: per continuar lluitant i lluitar més i millor contra el frau fiscal. Si som capaços d'aconseguir més

recaptació, vol dir que hi haurà menys frau fiscal; si som capaços que hi hagi més recaptació no vol dir que hàgim de pagar més, sinó que pagui tothom qui ha de pagar; això ens garanteix poder donar més serveis, més qualitat de serveis a la ciutadania de Catalunya, aspectes tan essencials com la sanitat, el benestar, ensenyament, polítiques d'atur, etcètera. Però per fer-ho i per fer-ho bé és evident que necessitem més mitjans i sobretot més personal, preparar-lo per poder-ho portar a terme amb garanties.

El contingut de la llei ja ens l'ha explicat a bastament el conseller, no cal repetir-ho, però sí que recordar que l'objectiu d'aquesta llei és establir l'estructura de cossos tributaris, les seves funcions i el règim específic, que en això alguns portaveus han manifestat discrepàncies, punts de vista diferents. Temps tindrem, en la tramitació en ponència, per parlar-ne, dels dubtes de les propostes.

Però permeteu-me només un petit comentari perquè els treballadors, perquè la plantilla de l'Agència Tributària de Catalunya no tenen per què preocupar-se. El que estem plantejant és una nova organització de l'Agència Tributària de Catalunya, en la qual cap treballador en sortirà perjudicat; en canvi, sí que s'incrementen les possibilitats de carrera i promoció professional dels funcionaris actuals. Els funcionaris que vinguin de l'agència estatal, no ens preocupem, no agafaran el lloc a ningú; del que es tracta, que crearan, ocuparan llocs nous, i ens aportaran experiència i coneixement en aspectes en què fins ara no hem treballat, com és el cas de la recaptació executiva.

Pel que fa referència al trasllat de la seu que el diputat Vendrell ens comentava, no hi ha re decidit. Com tantes coses, està en estudi, i ja n'estarem informats.

I, per últim, en aquest cas del personal, crear cossos similars no significa crear el model de l'agència estatal. El model ja s'ha dit prou clarament, crec jo, que serà diferent. Pretenem canviar la relació entre Administració-contribuent i els professionals tributaris, i de forma resumida es basarà, com molt bé ha dit el conseller, en la confiança, en la cooperació i en la seguretat jurídica, amb l'objectiu principal d'incrementar la recaptació voluntària dels impostos.

Bé, en la llei, no cal que hi entri més. Només remarcar una cosa, que això també és important: que la llei no té pràcticament cap impacte pressupostari. Evidentment, l'augment de dotacions de personal dependrà bàsicament també de l'increment de les competències que assumeixi l'Agència Tributària de Catalunya. I molt important: establir aquest règim transitori entre l'estructura actual i la futura.

A mi ara, per acabar, m'agradaria dir-los que necessitem i volem adequar l'Agència Tributària de Catalunya a les competències que actualment tenim assumides, a les que tenim previst i volem assumir en un futur proper, amb garanties, amb qualitat, basada en la simplificació administrativa, que sigui més propera als ciutadans, a les empreses, més eficient, i també més transparent.

Per tots aquests motius, pels que no hem tingut temps d'explicar i pels que tan bé ens ha explicat el conse-

ller, votarem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, perquè continuï aquesta tramitació d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Finalitzat el debat, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn del projecte de llei, han estat rebutjades per 27 vots a favor i 103 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Els faig avinent, abans de començar les interpellacions, que el punt 4 de l'ordre del dia, a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari de Ciutadans i el Grup Mixt..., s'ha sol·licitat la posposició d'aquest punt 4 de l'ordre del dia. Per tant, queda posposat.

I continuem amb les interpellacions. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, si no ho recordo malament, el criteri de la Mesa era que no es podia retirar un punt de l'ordre del dia, si no és que es vota. Per tant, d'acord amb el Reglament, en demanaríem la votació.

La presidenta

Molt bé. Doncs, votem la posposició.

Santi Rodríguez i Serra

Però, a més a més, també ens agradaria conèixer quins són els arguments que justifiquen posposar la tramitació d'aquest projecte de llei.

La presidenta

Molt bé. Se'n poden demanar els arguments i els poden donar o no, però, d'acord amb el Reglament, el que sí que és obligat és posar-ho a votació.

Per tant, posem a votació aquesta alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Atesa la votació, de 100 vots a favor de l'alteració de l'ordre del dia, 18 vots en contra i 12 abstencions, queda alterat l'ordre del dia en el sentit dit.

Interpel·lació

al Govern sobre la gestió del canal
Segarra-Garrigues (tram. 300-00265/10)

Per tant, continuem amb el punt 7 de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la gestió del canal Segarra-Garrigues. Té la paraula, en nom del d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, la il·lustre senyora Sara Vilà.

(Remor de veus. Pausa.) Senyora Vilà, esperi un minut. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Abans que res, sí que voldria recordar que el 1994 Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa va fer una esmena als pressupostos generals de l'Estat per a poder declarar el canal Segarra-Garrigues d'interès general. Quan nosaltres fèiem aquesta esmena, el que teníem en ment era que havia de ser una infraestructura d'utilitat per al territori, sobretot d'utilitat, però també que havia de ser una infraestructura adaptada al territori i, sobretot, també respectuosa amb el medi ambient.

Bé, doncs, estem al 2015. L'adjudicació de l'obra va ser el 2002, quan Josep Grau era conseller d'Agricultura, i ara és, casualment, president també del consell de Regsega. Bé, doncs, estem el 2015, com deia, i l'obra havia d'haver acabat el 2012. Tres anys després, ens trobem amb una infrautilització del canal Segarra-Garrigues escandalosa. És a dir, d'aquelles setanta mil hectàrees famoses, que van passar a ser quaranta mil hectàrees per una mala planificació ambiental de les zones ZEPA, si vostès ho recorden, perquè es va obviar la Directiva d'aus 92/93 de la Unió Europea, doncs, el Govern es troba amb una multa considerable del Tribunal de Justícia de Luxemburg i es veu obligat a modificar fins a tres vegades i a ampliar les zones ZEPA que no s'havien previst en el projecte inicial.

Per tant, ens trobem davant d'una obra que ha estat mal planificada des del punt de vista mediambiental, però, segons els informes que hem anat veient també els últims anys, una obra que ha estat molt mal planificada des del punt de vista econòmic. A nosaltres això ens preocupa, i preocupa, sobretot, també la pagesia, i preocupa moltíssim el territori de Lleida, perquè resulta que el canal Segarra-Garrigues, als pressupostos de la Generalitat del 2015, suposa un 50 per cent del pressupost de les terres de Lleida, 18 milions, i un 30 per cent del pressupost de les terres de Lleida, Alt Pirineu i Aran. Vostès comprendran que amb aquesta quantitat a la gent, a la pagesia, a aquells que esperaven que l'obra realment funcionés i generés riquesa al territori, fixés població al territori, generés llocs d'ocupació, doncs, en aquests moments es vegin frustrats tots els seus objectius i, a més a més, vegin aquesta sagnia econòmica arreu, una hemorràgia econòmica que suposa el canal Segarra-Garrigues, imparable, i que, com deia, no dona els seus fruits.

Hauran d'admetre, senyor conseller, que els pagesos se senten enganyats també, perquè tota aquella zona del Segarra-Garrigues que era secà se'ls va prometre

que es convertiria per art de màgia en regadiu, i això no podia ser. No podia ser perquè les lleis europees ja existien, les directives d'aus en aquells moments ja existien a Europa, i ja sabíem que les teníem sobre la taula i ja sabíem que les havíem de complir, però, no obstant, el Govern de la Generalitat les va voler ignorar. I la infrautilització de l'obra del canal Segarra-Garrigues, en part, és per culpa també d'ignorar aquestes lleis en el seu moment.

Jo crec que el sentit comú ens hauria d'interpel·lar a tots plegats, no només al conseller, que avui s'asseu aquí; perquè també és una qüestió del conseller d'Economia, sobretot –i en parlaré una mica més endavant– pel que fa a la gestió econòmica i al que apunta el darrer informe de la Sindicatura de Comptes, que ja vam tenir ocasió de parlar-ne durant el darrer debat de pressupostos, conseller, a la comissió, si se'n recorda, ja vam poder parlar de què suposava aquest informe de la Sindicatura de Comptes que analitzava l'exercici 2010-2011. Sí, és cert que hi ha una part del que jo li explicaré avui que li pertany o que és competència del conseller d'Economia; però és que resulta que tot el que suposa aquesta gestió econòmica..., qui en surt malparat, al final, són els pagesos, són els regants, els possibles regants, és la població del territori, és el sector agrícola, és el sector agroindustrial de Lleida, que no veu desplegades les seves potencialitats. I això, òbviament, sí que és competència seva, conseller, i sí que vostè n'ha de tenir una opinió, i n'espero molt, d'aquesta interpellació, i n'espero que vostè em digui què n'esperava, del Segarra-Garrigues, què està passant amb el Segarra-Garrigues i per què no s'està utilitzant per a allò per a què havia de servir, que era per a generar riquesa al territori, i quina opinió això li mereix a vostè com a conseller d'Agricultura i què pensa fer al respecte, perquè vostè forma part d'aquest Govern, vostè hi ha de tenir responsabilitats. No em valdrà que em digui: «Escolti, parli amb el conseller d'Economia o parli amb el conseller de Presidència, que és qui va encarregar l'informe del CADS», això no em valdrà. Vostè haurà de donar comptes i haurà de passar comptes també amb la ciutadania, amb els pagesos, amb els partits polítics i amb els sindicats agraris de què està passant amb el Segarra-Garrigues i per què no està servint per al que havia de servir.

Hi ha hagut diversos informes, i aquests informes, a més, han estat sistemàticament ignorats, i no només ignorats, el que és pitjor, ocultats per part del Govern de la Generalitat, que és molt greu. Se'ns ha titllat de demagogs, algun cop fins i tot de mentiders per dir que aquests informes existien i que, a més a més, els teníem a sobre la taula, ens havien arribat, s'havien filtrat casualment cap als grups polítics i cap a les entitats que estan preocupades per aquesta infrautilització del Segarra-Garrigues.

I ens preocupen moltíssim, doncs, les conclusions de l'informe del CADS, del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, que, certament, doncs, ens ratifica que hi ha una desviació pressupostària important. Per cert, també es queixa que Regsega no li lliura tota la informació per fer una anàlisi econòmica que es necessitaria; la mateixa queixa té la Sindicatura de

Comptes. Només per això, només per no facilitar tota la informació per part de Regsega ni a la Sindicatura de Comptes, ni al Consell Assessor del Desenvolupament Sostenible, només per això ja podríem anar a fiscalia, només per aquest fet. Perquè és molt greu que una administració pública negui la informació a altres administracions públiques i, sobretot, a la Sindicatura de Comptes.

Però és que hi ha molt més, hi ha molt més que tot això: qüestiona la integritat del projecte, la seua viabilitat mediambiental i econòmica, la conveniència, a més, d'estendre els regadius a zones tradicionalment de secà i l'aprofundiment en el desequilibri territorial que de tot això en resulta.

Aquest informe s'enregistra, vostè ho sap, el 30 d'agost, a pesar de les seves reiterades negacions i de Convergència i Unió i dels seus diputats que d'aquest informe vostès no en sabien res, no existia. I està a sobre la taula i, a més a més, denuncia que la Comissió Europea encara no ha certificat que es compleixen les mesures correctores i compensatòries previstes a l'estudi d'impacte ambiental i a la declaració d'impacte ambiental; que els cabals... –molt important–, els cabals del Segre i els seus afluents estan experimentant una tendència a disminuir i per això no hi haurà prou aigua per alimentar, òbviament, el canal d'Urgell, ni el que es pretén amb el Segarra-Garrigues.

Per altra banda, l'informe també..., això que tampoc se li escapa, perquè ha sigut un debat prou gran aquí, al Parlament, que no defuig des de la polèmica d'un possible transvasament per reforçar, a més, el sistema Ter-Llobregat, per fer viable econòmicament el Segarra-Garrigues. És a dir, nosaltres no compartim, òbviament, aquesta recomanació del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, per això està a sobre la taula. Ells suggereixen un possible transvasament a la llarga, transvasar aigua a Barcelona, doncs, per poder fer viable el canal Segarra-Garrigues. Nosaltres, òbviament, rebutgem de totes, totes, aquesta recomanació, i, a més a més, li diem que ja en tenim prou d'infraestructures de sanejament d'aigua i de subministrament d'aigua a Barcelona que fan que Barcelona, en aquests moments, sigui prou autosuficient i que no es necessiti aigua per..., més aigua per a Barcelona.

Tenim més informes, l'informe de la Sindicatura de Comptes, però, a més a més, és que, de l'informe de la Sindicatura de Comptes, se'n despleguen possibles contractacions irregulars. I aquest és el fet més greu. I per això les entitats, ja que no ho fa el Govern, doncs, les entitats, la societat civil s'ha organitzat també per fer un informe jurídic que ja li anunciem que portarem a fiscalia per possibles contractacions irregulars detectades..., bé, que vulnerarien la Llei de contractes del sector públic i que podrien constituir delictes d'administració deslleial i de concertació fraudulenta per perjudici de l'Administració pública.

El canal Segarra-Garrigues, en aquests moments, més enllà de ser el que tots volíem que fos, una infraestructura útil i necessària i que generés riquesa en el territori, és la infraestructura que en aquests moments està empobrint més el territori de Lleida.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, vostè diu molt bé quan l'any 94 la senyora, si no m'equivoco, Mercè Rivadulla en el Congrés dels Diputats va fer el que va fer i crec que va fer una bona feina com a diputada i en defensa del canal Segarra-Garrigues. Per tant, que vagi també el meu reconeixement a aquest fet que ens porta ara a estar segurament on estem.

Vostè ha fet moltes afirmacions i segurament que té la seva visió del Segarra-Garrigues, i crec que també nosaltres hem de poder donar la nostra. Vostè em dona l'oportunitat de fer-ho en aquesta interpellació, com a Govern, però és evident que jo tinc una altra dimensió del que és el Segarra-Garrigues i després intentaré amb dades concretes rebatre-li algunes de les seves afirmacions, no?

Vostè utilitza els informes que els interessa, que els interessa a vostès, i és legítim que sigui així. Però també permetin que jo utilitzi informes que també m'interessen a mi, informes que després en parlarem, no els rebutjo, eh? Però hi ha també una necessitat, i que aquí, pel que ha dit vostè al començament, quan vostè ha contextualitzat quina és la seva visió del Segarra-Garrigues, hi està d'acord, no? Però hi ha un informe del CAREC, que és el Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement, del gener de 2014 –per tant, és un informe de fa un any escàs–, sobre com es pot afegir valor al sector estratègic, si parla del sector agroalimentari.

I, en aquest informe, està parlant de les propostes que fa el CAREC relatives a l'optimització de superfície agrària. I ens diu que hem de planificar l'espai agrari –una cosa que no s'havia fet fins ara–, ens diu també que hi ha d'haver major concentració parcel·laria. Aquest és un tema, prengui'n nota, de la concentració parcel·laria, de la que s'ha fet en el Segarra-Garrigues, que segurament té molta importància i després li explicaré també el que li vull dir. Hi ha un aspecte vinculat a la recuperació d'espais agrícoles, a la protecció de l'espai agrari i a millorar la gestió forestal.

Però n'hi ha un d'específic, d'aquests punts del CAREC, que li vull llegir textualment perquè en quedi constància, que és sobre potenciar el regadiu, i parla del Segarra-Garrigues. I diu: «Cal augmentar les superfícies de regadiu i millorar l'eficiència dels regadius existents fomentant l'adhesió dels propietaris de les zones regables i promovent tecnologies eficients que maximitzin l'aprofitament dels recursos hídrics disponibles i en minimitzin el consum. També cal replantejar el canal Segarra-Garrigues per tal d'augmentar la superfície regable i revisar els potencials d'àrees regables avui limitades per les zones ZEPA. La premissa en la presa de decisions ha de venir donada per una ponderació adequada de criteris d'eficiència econòmica, que són del tot irre-

nunciables en el cost d'oportunitat de qualsevol infraestructura, i dels factors d'equilibri territorial i ambiental. En definitiva, cal avaluar el balanç econòmic i social.» Això és el que diu el CAREC, que jo ho comparteixo, òbviament. I el que intentem és fer en l'obra del Segarra-Garrigues tots aquests aspectes que són, des del meu punt de vista, imprescindibles.

Vostè ha fet una crítica oberta, diu: «Escolti, nosaltres tenim informes, disposem d'informes...» Vostès saben que nosaltres no hi ha una recepció oficial de cap informe, que hi ha un document que no deu estar..., diu vostè: «Són informes ocultats.» No deuen estar tan ocultats quan vostès els tenen. Si els ocultéssim realment, no els tindrien vostès, i vostès els tenen, per tant, informes ocultats que vostès tenen difícilment se poden qualificar d'informes ocultats, perquè ens entenguem. Per tant, mesurem les paraules perquè informes ocultats que vostès tenen no són ocultats. Bé.

A partir d'aquí? No és un informe que parla de la viabilitat econòmica del canal, no és un informe que avalua el cost econòmic i el cost-benefici del que és el canal, i és un informe que, segons jo tinc entès, el CADS encara hi segueix treballant. Per tant, el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible segueix treballant en aquest informe sobre la seva eventual posició en el Segarra-Garrigues.

Vostè fa una afirmació que diu: «És una obra que ha estat molt mal planificada, des del punt de vista econòmic.» És una obra que es va adjudicar, com vostè diu, el 2002, però vostès van governar del 2004 fins al 2010; tampoc la van corregir, tampoc van fer cap correcció d'aquesta mala planificació econòmica, però van actuar –van actuar–, no la van corregir, però la van actuar. Per tant, tampoc devia estar tan mal feta que vostès no només la comparteixen, sinó que la compleixen, tot i que no l'executen –i després els donaré unes dades molt concretes, amb dades molt específiques sobre això–, i vostès el que fan és compartir aquesta planificació que es va fer. Perquè, si no, si hagués estat tan greu, segurament vostès l'haurien corregida. No és un atac, és una constatació. No és que digui: «És que vostès no ho van fer, és que vostès són pitjors que nosaltres.» No, no..., estic dient: «Vostès, si realment això fos així, entenc que també havent detectat això, vostès ho haurien corregit i no ho van fer.» Per tant, aquí tenim un mirall... Diu: «Hi ha una hemorràgia.» Bé, l'hemorràgia..., jo li posaré després un parell d'exemples també on aquesta hemorràgia... (*veus de fons*) –ho ha dit vostè això de l'hemorràgia, eh?, jo no ho he dit, eh?–, li posaré un parell d'exemples sobre això.

Diu: «Els pagesos se senten enganyats sobre el regadiu.» Jo tinc una impressió contrària. I vostè m'ha demanat a mi explicacions: què en penso, què n'espero, què penso fer. Nosaltres..., no és que què en penso, què n'espero i què en penso fer, és què hem fet. És que hem fet moltes coses, nosaltres, al Segarra-Garrigues, moltes coses, crec, des del punt de vista d'intentar buscar que aquesta infraestructura de país, que ha de servir per fixar la gent al territori, que ha de servir també per dinamitzar l'economia del nostre país, que crec que ho està fent –que crec que ho està fent... El que passa és tam-

bé..., permeti'm una prèvia, el que no podem pretendre és que hi hagi un canal que encara no està acabat de construir i vulguem que ja estigui en funcionament al cent per cent. Això no ha passat mai enlloc. I l'emplaço que miri els canals, per exemple, de Navarra; que miri, per exemple el canal d'Urgell; que miri els canals que s'han començat, quan es van començar, quan van començar i com van començar i quin és el seu origen i quin és el seu temps d'inici. No pot ser que un canal avui encara no estigui acabat de construir i que vostès ja pretenguin que hi hagi el cent per cent de superfície construïda.

I les limitacions de reg que hi va haver també van ser en una època molt determinada, no perquè no s'haguessin de complir els requeriments ambientals. Sap què estem fent ara nosaltres? Justificar davant de la Unió Europea totes aquelles mesures ambientals –i després també li'n donaré les xifres, de diners en concret– que vostès no van justificar, del compliment de mesures ambientals, eh? Nosaltres justificant el compliment de mesures ambientals que vostès no van justificar! Per tant... (*Veus de fons.*) Sí, les van ignorar, exactament. Vostès van ignorar el compliment de les mesures ambientals i nosaltres estem justificant les mesures ambientals del canal Segarra-Garrigues per intentar que hi hagi l'aixecament d'aquest expedient de la Unió Europea. Per tant... (*Veus de fons.*) Després li donaré xifres, sí, no pateixi que jo després li donaré xifres, no?

Jo no qüestiono la viabilitat del projecte, aquest projecte és viable. Què penso fer? Nosaltres hem fet..., i vostè ho sap això, però, permetin-me que també li ho digui, perquè en quedi constància. Nosaltres hem dissenyat una estratègia, com pot ser una altra, que n'hem anomenat el que són els motors del Segarra-Garrigues, i hem intentat fer una promoció d'alternatives de cultiu vinculades a dotacions de reg i vinculades al territori que permetrien intentar dinamitzar el que és i el que significa el Segarra-Garrigues. I, si m'ho permet, li relataré el que són aquests motors, perquè crec que val la pena recordar-ho per si de cas hi ha algun dubte del que hem fet nosaltres i del que no es va fer, doncs, en el seu moment.

Primer: pomeres en alçada amb Fruits de Ponent, vinculació empresa privada, territori i Segarra-Garrigues. Segon: doble collita anual per a alimentació ramadera amb la Cooperativa d'Ivars d'Urgell. Tercer: amb Borges Mediterranean Group, l'objectiu de donar un impuls al Segarra-Garrigues per promoure una activitat vinculada al que és el festuc. Quart: a l'octubre del 2014 –les altres dates, si ho vol, també les hi donaré– un acord amb el Grup Codorniu, Consell Regulador de la Denominació d'Origen Costers del Segre i el Grup de Cellers de Valls del Riu Corb, a Verdú, per fer això.

Digui'm vostè si estan descontents tots aquells regants que, a través de la nova fórmula de la llei òmnibus, se'ls ha permès que l'aportació econòmica que havien de fer l'hagin feta a través de l'aportació amb obres. Digui'm si estan descontents aquests regants, per exemple.

Sap vostè qui ha fet la majoria de concentracions parcel·làries del Segarra-Garrigues? 2004-2010. Sap

quantes concentracions parcel·làries hem fet nosaltres? N'hem començada una a Castellldans –n'hem començada una a Castellldans– quan hi havia el 80 per cent d'adhesions. I l'emplaço, a vostè, que miri quantes concentracions parcel·làries van fer vostès i quantes adhesions hi havia a les concentracions parcel·làries que van fer vostès. I si vol, vostè, parlar de costos o de sobre-costos del Segarra-Garrigues, analitzi aquesta qüestió.

I n'hi diré una altra també, pregunti vostè en una determinada zona que hi ha una part dels regants que en el seu moment van dir que no volien regar i que algú va decidir modificar el projecte i modificar les instal·lacions d'aquell reg. Però aquests regants que tenien dret a regar s'ho van repensar, i al repensar-ho van demanar major..., que realment poguessin regar. Què es va fer? Es va haver de desfer l'obra que s'havia fet amb una reducció de cabals, amb una reducció d'instal·lacions, etcètera, per fer possible que poguessin regar qui tenia dret a regar, per una decisió que es va prendre unilateralment, que jo crec que, des del meu punt de vista, no s'havia pres. Si vol parlem de costos, parlem del que vostè vulgui, parlem d'hectàrees, no?

M'agradaria fer-li veure que si hi ha algun increment de cost en la xarxa del Segarra-Garrigues és per la concentració parcel·lària, per un motiu molt –molt, molt– concret: el motiu és l'extensió de cultius. I quines són les extensions per a les quals es va programar una instal·lació, que després s'ha vist que això no era així? I li diré: les xarxes de reg es van calcular en funció d'una estimació de superfície mitjana; per a les zones de reg en transformació, es va estimar en 12,5 hectàrees, i per a les zones de suport es va estimar en 25 hectàrees. Al final, les zones de reg en transformació, la superfície mitjana, de 12,5 a 2,36 –apunti's aquestes dades–, i en la superfície de zones de reg de suport, de 25 hectàrees a 1,14 hectàrees. A partir d'aquí, vostè és capaç d'entendre, n'estic segur, totes les sobrevaloracions que es fan en les concentracions parcel·làries que s'han fet fins ara.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Bé, conseller, com sempre, no m'ha decebut posant el retrovisor, sí, i com feia el president aquest matí, com fan tots els consellers de govern, «vostès més», «vostès ho van fer pitjor», «vostès també tenen responsabilitats». Però, i les responsabilitats que tenen vostès en aquest moment? Així s'excusen vostès de les seves responsabilitats, a veure qui ho feia pitjor? Això sembla un joc de nens, més aviat, més que no pas un govern de la Generalitat seriós, que, a més a més, aspira a tenir un estat propi, si no ho recordo malament. Vostès haurien d'entomar les seves responsabilitats en aquesta qüestió. I pot buscar, i rebusqui, a veure on troba les responsabilitats i no queixar-se tant dels que feien els altres anteriorment. Vostès també saben, a més, que nosaltres teníem unes responsabilitats limitades en aquesta qüestió. I pot buscar i rebusqui, rebusqui

a veure on troba les responsabilitats d'Iniciativa en el canal Segarra-Garrigues. Rebusqui –rebusqui.

Miri, les dades són les dades. Vostè em parla d'un informe del CAREC, que vostè diu que està ja sobre la taula, que està publicat, i diu que si a nosaltres ens han arribat els informes és perquè també són públics. L'informe del CADS del 2013 és públic? Si vostè diu que aquest informe és públic està mentint. Encara no s'ha publicat, aquest informe. I no s'ha publicat, sap per què? Perquè les conclusions no els agraden, simplement per això. «Informes que no ens agraden les conclusions, informes que no diuen el que volem sentir, no es publiquin.» Preguntin-li-ho també al senyor Francesc Reguant, que també té un altre informe encarregat pel Departament d'Agricultura i que també va tenir problemes per publicar aquest informe. Finalment, l'ha pogut publicar en una revista d'estudis agraris i per això també l'hem conegut. Però sembla que, com que les conclusions d'aquest informe parlen de la inviabilitat econòmica del Segarra-Garrigues, de la manca de participació del territori, de la manca de participació dels regants, de la manca d'adhesió dels regants a aquest projecte, doncs, i com que això no els agrada, per això no ho publiquen, per això no ho volen escampar i per això no ho volen saber. Vostès el que fan és amagar el problema sobta la catifa i aquí fem veure que no passa res.

I, escolti, el que li demanem ni tan sols és fer sang ni dir: «Vostès ho fan molt malament i nosaltres ho fèiem molt bé.» El que li demanem és que repensem els nostres regadius, que ens asseguem d'una vegada, que aquests regadius estan obsolets, aquest model de regadiu és obsolet, i que ja no funcionen com havien d'haver funcionat, com estaven planificats. Que tots hi vam caure, en aquest parany, pensant que això havia de generar riquesa, i això no està passant. Per tant, necessitem la participació de tot el territori i de tot el sector agrícola i de tot el sector agroindustrial per repensar de nou els nostres regadius. I això és el que li demanarem també en la nostra moció, que tinguem un debat serè, seriós, sobre aquesta qüestió, sobre els usos i l'eficiència amb què utilitzem l'aigua, perquè en aquests moments, doncs, no ens dona el fruit que hauria de donar.

I sap què passa? Que les dades també són les dades i que de tota la superfície regable, de totes les 40.000 hectàrees que hauríem d'estar regant en aquests moments, només són regables 10.454 hectàrees, i vostè ho sap, que és el 14,7 per cent de tota l'obra. I ja dic que anem tres anys tard, eh?, que això havia d'estar acabat el 2012, que estem al 2015 i encara només tenim el 14,7 per cent de superfície regable, de la qual, efectiva, 2.600 hectàrees, dos mil..., sí, aproximadament 2.600 hectàrees es reguen de manera efectiva. I vostès encara volen fer veure que això funciona, que està en ple rendiment. «I esperin.» Quants anys més hem d'esperar –cinquanta, cent–, que això doni fruit al territori? Perquè aquesta és la marxa que vostès porten. Jo crec que calculant, si fem el percentatge, d'aquí a cinquanta, cent anys més o menys les terres de Lleida i amb el Segarra-Garrigues podrien començar a funcionar. Escolti, crec que la necessitat la tenim avui. El sector agrícola ho necessita avui no d'aquí a cent anys.

I vostè sap que si els regants no s'adhereixen al projecte i si no s'està regant més és perquè el preu de l'aigua és prohibitiu per a les petites explotacions familiars. I en això sí que vostè hi té molt a dir, en el preu de l'aigua, perquè això sí que ho han decidit vostès. Però, en canvi, no volen reconèixer que aquest preu de l'aigua és prohibitiu i que això el que fomenta és que desapareguin les petites explotacions familiars, que s'especuli amb el sòl agrari i que només les agroindústries, i a més a més multinacionals de fora de Catalunya, comprin les terres del Segarra-Garrigues per fer i desfer a l'ample amb un model que no és el nostre, que no és el model de petites explotacions familiars, no és el model de l'agricultura sostenible que volíem, no és el model de l'agricultura saludable i de la seguretat alimentària. És el model dels transgènics, que vostès defensen, és el model... Sí, senyor, és el model de la inseguretat alimentària, és el model de l'especulació. I s'ha de reconèixer i han de reconèixer que en aquests moments aquest model ha fracassat, és obsolet, i que l'hem de canviar.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em sap greu que vostè utilitzi els torns a què té dret, legítimament, per fer una mica de demagògia. Jo no poso el retrovisor, senyora Sara Vilà, jo li contesto a les preguntes que vostè em fa. Jo no poso el retrovisor. Diu: «Busqui vostè qui era el responsable.» Doncs, vostès estaven al Govern. Jo no dic que fossin vostès ni Iniciativa; hi va haver un govern del 2004 al 2010 que va fer una sèrie de coses i el que poso de manifest és el que van fer, i ja està. Això és posar el retrovisor? Són molt sensibles. D'acord, ja està, ja tindrem més tacte per fer el daixò. Però, per favor, home, no estiguin negant unes evidències.

Li dono dades. Diu últimament: «Ecoliti, quina marxa que porten.» Vol que li digui la marxa que portem? Portem set o vuit anys de retard, que són els que vostès van governar, que van fer exactament enrere del... (*Remor de veus.*) Sí, sí... No, no. No, un segon, un segon, que donaré dades. I l'última part de la seva intervenció..., i després li passaré a donar xifres perquè crec que són molt importants les xifres. És clar, perquè es que nosaltres li he dit abans que un dels problemes que hem tingut és que el Segarra-Garrigues es va planificar amb la concentració parcel·laria, amb una superfície mínima de conreu i amb una sèrie d'hectàrees. I vostè torna a insistir: «Nosaltres volem un model que està basat en les superfícies petites.» El model basat en les superfícies petites és un model no viable, és un model antieconòmic, és un model que té problemes de viabilitat. Aquest és el seu model, i vostès ho han de reconèixer. Vostès tenen un model que no és el nostre i amb aquest model el que fan és ofegar el pe-

tit pagès. Per què? Perquè l'obliguen a dependre del subsidi.

Vostè posa en qüestió la seguretat alimentària dels transgènics, etcètera? Però si un dels actius d'aquest país és la qualitat, és la capacitat de producció agroalimentària i és la seguretat alimentària que tenim a Catalunya. No ho posi en qüestió, això –no ho posi en qüestió. No ho posi en qüestió perquè és el que està donant molta vida en aquest país.

Deixi'm, abans que s'acabi el temps, donar-li una sèrie de dades perquè així tindrem dades certes i vostè també podrà dir: «Escolti, aquestes dades són o no són?» Del període 2003 al 2010 es van fer obres de la xarxa de regadiu per valor de 412 milions d'euros; del 2011 al 2014 s'han fet obres per 185 milions –400 milions; anterior Govern, 185 milions. Obres de concentració parcel·laria: del 2003 al 2010, 47 milions; del 2011 al 2014, 21 milions, pràcticament la meitat. Obres d'electrificació: 2003-2010, 6.700.000 euros; del 2011 al 2014, 3 milions i mig. No, no, home, les dades són les dades. Vostè el que ha de fer és atendre a les dades i a partir d'aquí parlar. Mesures d'impacte ambiental... (Pausa.) És el que diu vostè? Doncs, jo li dic: el que no fem nosaltres és justificar el que vostès no van justificar a la Unió Europea. Del 2003 al 2010, 4.900.000 euros en mesures d'impacte ambiental; del 2011 al 2014, 9.200.000 euros, més del doble del que vostès fan. Producció acumulada: 471.000.000 del 2003 al 2010, 219 milions del 2011 al 2014.

Més dades, perquè parlem de dades. Superfície regable en hectàrees: al gener del 2011, superfície regable en hectàrees, n'hi havia 2.247 hectàrees; al desembre del 2014, 12.492 hectàrees. Dades que estan a la seva disposició. No he acabat. Superfície en explotació, que és al que vostè es referia: gener del 2011, 843 hectàrees; desembre del 2014, 6.618 hectàrees. Digui'm vostè si no hi ha... Espera, que li dono ràtios. Ràtio superfície en explotació envers superfície regable: el valor de la ràtio al gener del 2011, 37,58; el valor de la ràtio a desembre del 2014, 52,98. Ràtio hectàrees en explotació / període de cent anys: valor de la ràtio a gener del 2011, 105,37 hectàrees/any –2003-2010–; la ràtio a desembre del 2014, 1.443,75 hectàrees/any –2011-2014. I li dono una última ràtio, inversió en euros per superfície regable: el valor de la ràtio a gener del 2011, 209.734 euros/hectàrea, i el valor de la ràtio a desembre del 2014, 21.463 euros/hectàrea. Aquestes són les dades que hi ha, senyora Sara Vilà.

Vostè pot fer la demagògia que vulgui. Vostè ha agafat aquest tema com un tema especial, que està molt bé que el defensi, que el defensin tots. Això ha de ser una infraestructura de dinamització del territori i de dinamització econòmica, i el que fem des del Govern és intentar que això pugui ser possible, també amb la col·laboració dels pagesos. Els pagesos voldrien millors condicions. Nosaltres també. Però el que no val és que vostès posin en entredit el que s'ha fet per vostès mateixos i per nosaltres, en aquest Govern, en favor d'un territori.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats.

Interpellació

al Govern sobre la inserció laboral de persones amb dificultats (tram. 300-00272/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Oriol Amorós.

(Pausa.)

Oriol Amorós i March

Sí, gràcies, presidenta. Disculpi, conseller, l'espera, però és que hi han dos papers que no els trobava. En tot cas, ja en el segon torn els buscaré.

Bé, conseller, primer de tot, en aquesta interpellació el que volem tractar és sobre la qüestió que més ens preocupa a tots plegats, que és la lluita contra l'atur i, singularment, la lluita contra l'atur en les persones que tenen més dificultats. El primer que li volia dir és que ahir, en la compareixença del president Mas, en la qual, doncs, detallava quines eren les prioritats per als set mesos que resten de legislatura, li vàrem preguntar quins objectius es fixava amb l'atur, i jo no sé si va ser l'habilitat del conseller Puig o què, però els dos objectius que es va fixar em van semblar poc agosarats i suposo que segur que vostè voldrà fer alguna matisació al respecte. Però deia dos objectius. Primer, tancar la legislatura amb el nivell d'atur de finals de 2010 i, és clar, si ho mirem segons l'atur registrat, és a dir, el mateix nivell d'atur que quan varen entrar vostès a govern, veurà que la diferència és molt petita; pràcticament estem..., aleshores eren 565.000 aturats, avui són 580.000. Estic segur que serà un objectiu més ambiciós el que perseguiran. No és així si el que mirem és l'EPA, que aleshores sí que hi ha una diferència de cinquanta mil. Però m'agradaria saber si podem parlar d'objectius, tot i que en aquest àmbit sempre és arriscat de fer-ho.

I el segon, home, el segon era, diu: «que el ritme de creixement» –ritme de creixement, eh?– «de la contractació indefinida sigui superior al de la contractació temporal». Clar, això ja està passant avui. Avui ja tenim un ritme de creixement de la contractació indefinida que partia de molt avall, del 23 per cent, i de la contractació temporal, que estava molt amunt, de l'11 per cent. La qüestió de la qualitat de la contractació depèn més de mirar-ho amb xifres de caràcter quantitatiu. Per què? Home, doncs, perquè les xifres de caràcter quantitatiu ens diuen que el mes de gener, per exemple, el darrer mes que tenim, 26.000 contractes varen ser indefinits i 180.000 varen ser contractes temporals. Per tant, aquí, doncs, sí que el ritme..., l'objectiu, esperem que sigui més ambiciós del que tenen.

Per tant, algunes dades. Cert, ens trobem en una fase de descens. Per tant, tanquem el 2014 amb una reducció del 8 per cent interanual; a l'Estat espanyol, del 6,

per tant, lleugerament millor a Catalunya. Però també hi han aspectes de caràcter qualitatiu que s'han de millorar. Per exemple, el 40 per cent de les persones que estan en l'atur registrat no cobren cap prestació, ni prestació ni subsidi, i de les que sí que cobren, que són el 60 per cent restant, doncs, la meitat, una mica més de la meitat, el 53 per cent, no és la prestació d'atur, sinó el subsidi, i, per tant, és un subsidi de 426 euros. També tenim un biaix de gènere amb aquesta baixada de l'atur: mentre que els homes en van baixar un 10, les dones en van baixar un 5. I també tenim un biaix d'edat: els joves van tenir una reducció de l'atur més lenta que la resta de col·lectius, i en un cas més preocupant, que és el cas dels majors de cinquanta-cinc anys, no només no s'està reduint l'atur, sinó que està augmentant. Tenim actualment, doncs, 102.000 persones de més de cinquanta-cinc anys, segons l'EPA, en aquest cas; l'any passat eren 84.000, quan vostès van entrar al Govern eren 64.000. Per tant, el ritme es va produït en el temps. I, per tant, tenim potser menys quantitat d'atur, una contractació amb salaris més continguts, o més baixos, en molts casos; qualitativament, també, tota una sèrie de problemes.

L'anàlisi sectorial té alguns elements per a l'optimisme. Per exemple, vull destacar de forma especial la baixada de l'atur en el sector de la indústria. Jo crec que això és una notícia important, de la qual tots ens hem de sentir contents. Però al costat d'aquests elements positius hem de combatre la temporalitat, la baixada de salaris –que seria necessari de revertir per reactivar la demanda interna–, la baixa protecció de les persones aturades, l'increment de l'atur de llarga durada, especialment entre els majors de cinquanta-cinc anys.

Davant d'això, hi han dues grans mesures que tenim damunt de la taula: una és la Llei de la formació professional, l'altra és la Llei del sistema i del Servei d'Ocupació de Catalunya, que, com que estan a debat en aquest Parlament, no seran objecte principal d'aquesta interpellació, però que sí que hi ha alguns principis que volia compartir amb vostè.

El primer és que voldria que parlés més de la Llei de formació professional, perquè, tot i que està impulsada per un altre departament, és evident el veïnatge, la coincidència i els elements de confluència que ha de tenir o que és necessari que tinguin, i, al nostre entendre, hem de millorar bastant de la coordinació entre les dues lleis. Però sobretot una actitud, volem veure, en la Llei de formació professional, més decidida, amb més empenta, d'agafar els centre d'FP i posar-los al mig de l'economia, posar-los amb autonomia, donar a l'institut de formació professional de Catalunya una veritable independència, que trenquem d'una vegada aquest debat etern de si estan més a prop d'educació o estan més a prop de treball. Tant li fot. Del que es tracta és que estiguin al mig de l'economia, que serveixin formació continuada a les empreses, que puguin facturar, que puguin servir formació ocupacional, que siguin un operador més de la formació ocupacional, i el mateix en sentit invers, per a les estructures de formació ocupacional, que també puguin donar formació professional continuada. És per la base que farem la veritable unificació dels tres subsistemes.

I, pel que fa a la Llei del SOC, vull destacar quatre elements que quant a aquest projecte en aquest Parlament havíem parlat i que, per tant, són positius i que creiem que hem de defensar i posar en valor. Es guanyarà un dret subjectiu de les persones aturades; i això és molt important, que les persones aturades tinguin un dret subjectiu, que és ser acompanyats de nou al mercat de treball, per mitjà d'una cartera de serveis que s'ha de definir amb la llei. Estableix la coordinació d'actors. Hem de creure –i li ho dic sempre– i posar al centre el servei d'ocupació pública, en el centre del sistema. I desplega la possibilitat de fer estratègies territorials, que ens sembla també una eina molt important.

Al costat d'aquests elements positius, nosaltres no podem deixar de dir que en el marc actual el que estem fent o es pot fer està molt limitat pel marc competencial i que, per tant, no hem de renunciar a explicar als ciutadans com pot ser un servei d'ocupació d'un país independent. I que no hem de renunciar davant dels ciutadans a fer un servei d'ocupació públic que acompanyi les persones aturades de forma personalitzada, com passa a Àustria. O que tot aturat tingui una persona de referència en el seu servei d'ocupació que l'acompanya i l'ajuda, com està passant a Dinamarca. O com acaben de fer a Alemanya, que acaben de fixar per llei un nombre màxim de persones aturades per orientador, i, per tant, el servei d'ocupació alemany, a mesura que creix l'atur, creix; just al contrari del que ens ha posat a nosaltres, amb la caiguda de fons del 57 per cent que va haver-hi, del fons estatal.

Per tant, hem de preparar el servei d'ocupació d'avui, sí, és clar que sí, i el servei d'ocupació del nou país. Un servei d'ocupació per acompanyar, per insistir en la formació de les persones aturades i la seva activació per ajudar. Un servei d'ocupació que trenqui amb aquesta divisió antiga de la política espanyola, de les polítiques actives i de les polítiques passives. No, el que necessitem és que totes les polítiques d'ocupació treballin coordinadament per l'activació de les persones. El que necessitem és que s'hi dediquin, al primer problema del país, més recursos, no menys recursos, quan més fan falta.

I, per tant, el que creiem que hem de fer amb aquestes dues lleis és tenir ambició, tenir empenta, tenir ganes de ser rigorosos i d'oferir una bona proposta. De present, és clar que sí, però també de futur.

I del que en la segona part –i en aquest minut que em queda– de la interpellació vull tractar és sobretot de l'ajuda a les persones dins d'aquest col·lectiu. Com que l'element quantitatiu..., no podem tirar campanes al vol ni ser excessivament optimistes, però és evident que hi han dades positives –i també s'ha de dir–; l'element qualitatiu és sobre el que hi volem insistir; és a dir, sobre aquelles persones que tenen més dificultats, sobre la llarga durada, sobre les persones que queden fora de la cobertura de les prestacions, sobre la baixa qualificació, sobre les persones de més de cinquanta-cinc, sobre les persones de sectors en crisi, i sobretot –sobretot– del que volem tractar en la segona part és dels col·lectius que tenen discapacitat i risc de pobresa.

De fet, acabem de fer un acord de pressupostos que posa l'èmfasi en aquest punt. I en aquestes qüestions..., totes les propostes que hem fet en l'acord de pressupostos tenen un caràcter social, absolutament totes. I en l'àmbit de treball l'hem fet a favor d'aquelles persones que pitjor ho tenen i que més necessitats tenen de ser inserides. I, per tant, ho hem fet en l'àmbit de la renda mínima d'inserció; en l'àmbit d'un programa de treball per a aquestes persones que estan en la renda mínima d'inserció, el programa Treball i formació; en l'àmbit de les empreses d'inserció, que tenen col·lectius de risc de pobresa i de risc de marginalitat; amb els serveis integrals d'orientació i acompanyament i suport a les persones amb discapacitat, i amb els centres especials de treball. És en aquests àmbits en què hem volgut ficar més l'accent, perquè són els àmbits que ocupen o han d'intentar ocupar les persones que passen més dificultats.

La vicepresident primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. I gràcies, senyor diputat, per la seva interpellació i intervenció. Ha situat una primera reflexió sobre l'entorn en què està situada l'economia catalana els darrers temps, des d'una perspectiva raonablement esperançada de com ha inflexionat per primera vegada en set anys el cicle de l'economia, curiosament en un context internacional europeu de major incertesa, i, en canvi, l'economia catalana ha iniciat el rumb cap a la recuperació. I seguim dient-ho amb tota la prudència, amb tota la modèstia, amb tota la sensibilitat, explicant i recordant que l'obsessió seguirà sent treballar per recosir la fractura d'aquesta duríssima crisi, d'aquest canvi de paradigma econòmic que hem estat patint durant aquests darrers set, vuit anys, les conseqüències dels quals perduraran durant temps, i en alguns àmbits, en alguns sectors de la nostra societat, haurem de fer esforços, perquè quedaran situacions de cronificació.

Però és cert que l'any 2014 ha disminuït d'una manera substancial la llista de persones sense feina. S'ha creat per primera vegada –i vam començar a observar-ho ja l'últim trimestre del 2013– llocs de treball nous. I aquest resultat, amb perspectiva anual, d'una reducció d'unes cinquanta mil persones sense feina que ja no estan en el registre de l'atur... Vostè em diu: «Quin compromís? Quin objectiu?» És evident que jo ara puc dir una xifra, i aleshores, doncs, diran el titular, no?

Jo estic convençut que seguirem amb aquest ritme, incrementant el ritme de reducció de l'atur. En aquests moments podem dir que hem tancat l'any amb una reducció d'un 8 per cent anual. Estic convençut que s'anirà incrementant aquesta velocitat de creació de llocs de treball i, per tant, de reducció de les persones sense feina. I, de la mateixa manera que vàrem aconseguir situar-nos al llarg d'aquest any 2014 per sota de les 600.000 persones sense feina al registre –estem sobre les 570.000, 560 i escaig–, estic convençut que

estem en condicions de baixar de la xifra dels 500.000 al llarg del 2015.

Dic que n'estic convençut; una altra cosa és que ni prometo 200.000 llocs de treball ni podem, d'alguna manera, posar una fita que sigui un element, no d'aspiració, sinó finalment de frustració. Però estem convençuts que l'economia catalana està recuperant la solidesa en les seves estructures, ben orientades cap a l'economia del coneixement, cap a l'economia digital, cap al mercat global. L'aposta per la innovació, l'aposta per la internacionalització, estan donant els seus fruits. La vocació logística, turística, industrial del país, combinada amb un sector molt important de serveis, està avui sanejant-se ja i entenent que clarament ens hem d'adaptar permanentment a un món molt més competitiu. I estic convençut que continuarem en aquesta bona línia, també de la millora de la qualitat del nostre mercat laboral.

Perquè vull insistir en una cosa. Vostè jo diria que..., ja sé que ho coneix, i, per tant, no diré que m'ha fet una mica de trampes, però ha utilitzat un recurs... A l'hora de comparar contractes indefinits, no els podem comparar amb el nombre de contractes temporals, perquè en la contractació temporal hi ha un factor de repetitivitat sobre el mateix assalariat. El que hem de mirar és com evolucionen el nombre d'assalariats amb contracte indefinit i el nombre d'assalariats amb contracte temporal. I estem evolucionant bé. Estan creixent més el nombre d'assalariats amb contractes indefinits –22 per cent de creixement l'any 2014– que el nombre d'assalariats amb contractes temporals –un 12 per cent d'increment l'any 2014. Vol dir que estem incrementant el nombre de persones amb contractes de treball, estem a prop ja dels 3 milions d'afiliats a la seguretat social, i s'està incrementant més de pressa la contractació indefinida que la contractació temporal. Primera constatació.

Segon paradigma en què molt sovint no aconseguim tenir prou ampliacions, i li agraeixo aquesta interpellació perquè des d'aquesta tribuna em permeto tornar-ho a recordar: a Catalunya, el 82 per cent de les persones assalariades tenen contracte indefinit. Algú dirà: «Què diu, ara? Però si jo pensava que estàvem a 50 i 50, davant de les crides a la precarietat constant, i que cada mes anem sentint el mantra d'algunes entitats i d'alguns agents econòmics o socials, de la precarietat...» El 82 per cent de les persones a Catalunya que tenen un contracte de treball per tercers tenen un contracte indefinit, i el 18 per cent tenen contractes temporals. I crec que aquesta és, en definitiva, també una de les flexibilitats que la reforma laboral ens va portar, amb llums i ombres, però que ens ha permès salvar molts llocs de treball, i que d'una manera clara també avui ens porta a reconèixer que ja no només ens creix més la contractació indefinida que la temporal, sinó que ara ja encara hi ha un segon factor que estem aconseguint: està creixent més la contractació a temps complet que la contractació a temps parcial. Anem pel bon camí. En tenim prou? No. Hem de continuar treballant intensament? Per descomptat; però anem pel bon camí: creixen més els contractes indefinits que els temporals, creixen més els contractes a temps complet que els contractes a temps parcial... Això no passava els darrers cinc o sis anys.

Al mateix temps –i en això estic convençut que coincidirà amb mi–, hem de combatre la recuperació salarial, hem d'afavorir la recuperació salarial. Reconeguem-ho: la devaluació interna que hem hagut de sofrir tots plegats –els servidors públics també, els treballadors–, sacrificis salarials importants, una reducció també de beneficis empresarials –ha sigut una devaluació interna dels nostres costos laborals–, ens ha permès recuperar productivitat. I avui l'economia catalana està més sanejada i més preparada per competir. I, com que la nostra tendència a la innovació fa que amb costos més ajustats siguem molt competitius, la productivitat està afavorint una millor competitivitat de l'economia catalana.

Avui hem sabut una dada extraordinària: per sobre de la mitjana europea, per sobre de la mitjana estatal, Catalunya ha batut un nou rècord d'exportacions al llarg de l'any 2014; hem trencat per primera vegada a la història la barrera dels 60.000 milions d'euros d'exportació; hem crescut un 3 per cent en esforç d'exportació al llarg d'un any, les empreses catalanes, les indústries catalanes, els professionals catalans, els comercials catalans, i han portat també a un increment d'un 9 per cent les empreses exportadores regulars, amb caràcter regular, aquelles que exporten ja regularment i periòdicament. L'obertura de l'economia catalana és un fet també que estic convençut que ens portarà a una millora també, en definitiva, a mesura que es recuperi el consum, la confiança, el crèdit, que comença a fluir una mica més, la inversió que continua confiant en Catalunya, el turisme estranger. Totes les dades porten a pensar que estem «en tren de» consolidar aquesta ja incipient recuperació econòmica que va començar l'any passat.

I no hi ha com –en aquest cas, li ho agraeixo– parlamentàriament, no executivament, compartir compromisos de legislatura per observar, i vostè n'ha fet esment, però jo ho diré amb més contundència, si em permet, que aquest Govern està fent les reformes estructurals que el país necessita per garantir aquesta competitivitat.

I aquesta cambra n'és testimoni. Avui la Llei de simplificació administrativa, per garantir una major agilitat en les activitats econòmiques, una reducció de burocràcia, una reducció de càrregues administratives, una equiparació al llarg de tot el territori del nivell d'exigència per poder facilitar que el 75 per cent de les activitats econòmiques –fixin-s'hi bé, el 75 per cent de les activitats econòmiques del país– estigui sotmès a règim de declaració responsable o comunicació prèvia, és a dir, amb vint-i-quatre hores comencen a treballar i després ja els anirem a visitar per veure si ho tenen tot a punt.

La Llei de la reforma de la formació professional, que és evident que requerirà un esforç molt important de passar dels paradigmes del segle XX a la visió d'allò que ja alguns països més avançats han descobert: la formació dual i la implicació del món laboral, empresarial, industrial i dels agents socials també en la governança d'un únic sistema: l'educatiu per a la formació reglada, l'ocupacional per als nostres treballadors amb feina o sense feina, i que conflueixin en un únic sistema en què la concertació publicoprivada, la col·laboració institucional al territori i, en definitiva,

la resposta a la demanda i no tant a la generació de l'oferta, que era el mètode tradicional que el segle XX ens ha portat, estigui al servei, en definitiva, de la millora de l'ocupabilitat dels nostres ciutadans, els més joves i els que requereixen acompanyament en la seva reclassificació i requalificació professional.

També la llei d'ocupació, amb el Servei d'Ocupació al centre neuràlgic d'un sistema d'ocupació que ha de posar en tensió tots els recursos públics, privats, concertats; visió clara que amb els recursos públics hem d'atendre les necessitats del nostre país i millorar també, en definitiva, la resposta i l'acompanyament. Que és evident que només serà possible el dia que disposem de tots els nostres recursos, que disposem de la gestió de la seguretat social. Perquè no és només gestionar passives i actives, no, no; és que gestionant les prestacions i gestionant les subvencions el que farem serà amb una única i unitat de caixa poder ser molt més efectius a l'hora d'estimular el creixement, perquè cada contracte que creixi seran menys prestacions, s'alimentarà el sistema i podrem encara impulsar d'una manera molt més decidida l'economia.

No creiem en el model de bonificacions que s'ha impulsat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo ja, presidenta– des del Govern central; creiem molt més en un model d'acompanyament, d'estímul fiscal, de plans de contractació i sobretot –sobretot– de formació.

Però, li ho deia, llei de simplificació administrativa, llei de formació professional, llei de cooperatives, llei d'ocupació, el sis per u, el centre tecnològic avançat del país... El gran centre tecnològic del país també està ja, després de més de deu anys, que entre tots havíem dibuixat i imaginat, disculpin la immodèstia, aquest Govern l'està executant, ja el tenim en marxa, ja s'està formalitzant, ja tenim quatre centres que s'han fusionat en una única unitat jurídica, tècnica, i ja està en marxa, i els altres dos s'hi integraran amb els plans d'integració al llarg d'aquest any 2015. I, per tant, ja tenim el gran centre d'innovació tecnològica.

L'estratègia industrial, els set sectors, el RIS3CAT... M'he menjat un minut del temps de rèplica, però, en tot cas, podrem parlar també de les mesures d'acompanyament als col·lectius, tant als joves –en parlàvem ahir–, els de llarga durada –hi hem de també començar a tenir una gran prioritat–, els col·lectius de la renda d'inserció o els col·lectius de les persones amb capacitats diferents, que formen part també de les prioritats pressupostàries, que, com vostè sap, compartim de cara al pressupost d'aquest any 2015.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Conseller, jo, la interpellació, la hi volia fer, ara li ho he dit baixant pel passadís, sobre aquests col·lectius de més dificultat. I, per tant, li demano, doncs, quin és el seu criteri respecte a aquest increment de pressupost que tenim plantejat per a la renda mínima.

Per cert, de la renda mínima hi ha una moció aprovada d'aquest Parlament –aquí tinc el control de compliment de la moció–, la vàrem presentar nosaltres, és la Moció 60/X. En el control de compliment, que el vàrem fer el 15 d'abril, la moció era de principis de 2014 o de finals de 2013, en el control de compliment, 15 d'abril, diu: «S'està treballant en la reforma de la normativa de la renda mínima d'inserció, que tindrà en consideració els vuit apartats que plantejava la moció i que està previst presentar-la durant el 2014.» Aquest compliment ha estat clarament incomplert, aquesta moció. És a dir, tot el treball de reforma de la renda mínima és una cosa que li hem demanat en aquest Parlament –jo li ho he demanat en diverses mocions, però no sóc l'únic grup o no sóc l'únic diputat que ho ha fet– i en això no... Escolti, nosaltres a l'hora de negociar pressupostos sempre mirem de sumar-hi i de ficar-hi alguna cosa, però en això sembla que vostès els costa molt concretar i dir-nos cap a on pensen anar, no?

Per tant, la primera qüestió és en quins elements creu que..., o en quins elements creu que s'han de posar aquests recursos i incrementar els de la renda mínima. Nosaltres li farem una proposta a la moció, eh? Però volia saber també, doncs, quina és la seva opinió. Jo crec que ha d'haver-hi important en increment de nombre d'usuaris.

I després crec que hi ha un tema que és molt important, que és que la complementarietat amb altres ingressos és una funció interessant de la renda mínima. És a dir, el que no seria bo de la renda mínima és que aquelles persones que puguin trobar feina o feines potser de no molta qualitat hi renunciïn per no perdre la renda mínima, sinó que fem possible la complementarietat, lògicament, amb una quantitat menor, però que ho fem possible per afavorir la inserció. En tot cas, hi ha això.

Diu vostè entusiastament, i em sembla bé que sigui entusiasta del seu Govern, malament aniríem, si no, que aquest Govern està fent les reformes. Bé, les tres reformes que ha anomenat de moment són tres projectes de llei que acaben d'arribar, eh?, i que ens havíem compromès que arribessin bastant abans. En tot cas, els tenim aquí i... (*Veus de fons.*) Quatre, diu el senyor Luna; doncs, quatre. Jo ara en tenia al cap tres: el de simplificació, el d'FP i el del SOC, eh? Aquests tres a què feia referència el conseller, doncs, home, acaben d'arribar. Encara no estan fetes aquestes reformes estructurals. Escolti, ara ens arremanguem i totes les ganes del món de ser-hi.

El segon tema era el programa «Treball i formació». El programa «Treball i formació» és un programa que va néixer després de la Moció 22/X en aquest Parlament, amb un programa d'ajut a contractació des dels ajuntaments de 5 milions, el 2013; el 2014, el vàrem doblar, vàrem fer-hi entrar les entitats. I crec que ara és el moment en què anem ampliant d'aquest programa tot el que és inserció a empresa ordinària, mantenint, però no fent créixer el que és inserció a institucions públiques o a l'entorn d'institucions públiques. Per tant, crec que seria bo que en aquest programa incloguéssim també les empreses d'inserció.

Després ja va haver-hi una altra moció –ho dic perquè al llarg de la legislatura hem anat fent bastantes mocions sobre aquestes temàtiques i m'agrada seguir el seu compliment, no?–, que és la Moció 107, en la qual demanàvem que es mantinguessin els fons i els recursos destinats als serveis d'informació i orientació de les persones discapacitades i els programes d'acompanyament amb suport de les persones discapacitades que s'integren a l'empresa ordinària.

Bé, això no es va complir, i, de fet, varen venir tots ells, va venir el Cocarmi, va venir Ecom, va venir Ammfeina, aquí, al Parlament, a plantejar-nos-ho, fa dues setmanes, i el que hi havia el 2013, que eren 5,3 milions, va baixar a 4,5 el 2014, i en el projecte de pressupostos que vostès varen presentar encara va baixar més. Nosaltres aquí volem tornar-ho a pujar.

Una última reflexió, que no és ben bé d'aquesta matèria, però molt important, segur, per crear llocs de treball, que és l'important, és el tema de la innovació. I aquí li vull fer dues preguntes i un prec –i un prec.

Primer, com tenim el compliment d'una altra moció, la 146, sobre aquesta matèria, en què dèiem que un terç de tots els fons de recerca, desenvolupament i innovació han d'anar-se destinant en cinc anys a projectes que incloguin la participació dels privats posant un euro el públic, dos euros el privat? Perquè només amb recursos públics no aixecarem tota la innovació necessària, sinó que han d'haver-hi clars incentius que els privats també s'hi posin.

Segona qüestió, al RIS3CAT, al programa RIS3CAT, a partir del qual volem captar fons europeus per a la nostra economia, el 2014 no hem ingressat un duro. No ho hem perdut encara, que ningú s'esveri, perquè això va en cinc anys. Però el 2014 no hi hem ingressat un duro.

Com ho tenim això? Quan començarem? Perquè tenim previst fer-ho el 2015, però no sé si hem presentat tots els papers i no sé si l'Estat ens ha signat tots els papers necessaris. Per tant, li vull preguntar això.

I un prec. Escolti, el procés d'integració dels centres Tecnio pot ser positiu, però tenim una moció aprovada també que diu «un o més»; no cal que ens obsessionem a intervenir allò que ha partit de la iniciativa privada, i que la iniciativa social, privada, cívica, digui-li com vulgui, ha fet molt en aquest país. Ajudar a la integració, sí, però dialogant, acompanyant, acordant i sense abusar de l'intervencionisme, en aquest cas. Perquè la innovació qui la farà serà la societat, les empreses i la gent que fa recerca.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. M'haurà de recordar que he consumit abans un minut, perquè el diputat m'ha tornat a fer un «quiebro» i en lloc de parlar de... (*Veus de fons.*)

Una marrada. Era perquè es despertessin una miqueta, perquè si no...

Amb relació a la inserció laboral de les persones amb dificultats, hem acabat parlant del RIS3CAT i del centre d'innovació, que a vostè li interessa molt, té informació –una mica esbiaixada– i li haig de dir..., i jo n'he parlat també perquè és una de les reformes estructurals que, com que aquesta no depèn del Parlament ni de les seves dinàmiques lògiques legislatives i de compareixences i dels processos, doncs, de participació..., en canvi, la reforma estructural del centre d'innovació està avançant a marxes forçades i molt bé per al país.

I pensi que amb el menor intervencionisme que vostès mai s'haurien imaginat, perquè més aviat el seu nivell d'intervencionisme i proteccionisme és bastant diferent que el de Convergència i Unió, molt més. El nou centre serà dirigit per l'empresa privada, per la iniciativa privada. Hi haurà un patronat de catorze persones, amb dos representants de la Generalitat i dotze persones del món de l'empresa, de la indústria, dels agents econòmics i socials. I, per tant, és impuls públic amb lideratge privat.

I un o més, un; si n'hi ha més, ja n'hi hauran més. N'hi haurà un. I els sis grans hi seran. I és la manera d'aconseguir dos objectius. Precisament, no hem començat a cobrar recursos o a ingressar diners perquè Europa no ha posat encara en marxa el programa del RIS3; l'Estat espanyol ha aprovat aquest mes de febrer, d'alguna manera, el marc no només dels recursos Feder, sinó també de quin és el mapa en què despleguem les convocatòries. La nostra estratègia ja està presentada. Ja estem treballant en la configuració de les comunitats, ja s'està treballant des de Governació en els plans territorials, ja estem treballant en les unitats de valorització. I jo estic convençut que aquest any començarem a tenir aquesta competitivitat a Europa que exigeix projectes de major dimensió, per això necessitem un gran centre. Però, sobretot, el gran repte és que la innovació arribi a les petites i mitjanes empreses, perquè amb sis centres que acabaven tenint a vegades –a vegades– una proximitat sectorial o territorial no tenien la força suficient per garantir, que és aquest el gran repte, que les pimes de Catalunya també tinguin recursos i un gran instrument amb capacitat suficient de finançament per ajudar-los a incorporar-los a la senda de la innovació i de la transferència tecnològica.

Nosaltres hem anat complint amb els recursos establerts: l'any passat 10 milions, aquest any 15 milions, l'any que ve 20 milions per fondejar tot aquest gran projecte. I al mateix temps anirem incrementant els recursos competitiu i també els recursos privats a través de la facturació de serveis.

Tanco parèntesi, perquè aquesta és una reforma, i li agraeixo la seva referència, molt i molt important.

Deixi'm que li digui que destinarem recursos més que mai a aquests col·lectius amb dificultats en, si m'ho permet, tres grans àmbits: ahir parlàvem dels joves, 95 milions en garantia juvenil i Inserjoves; en tota l'activitat del Servei d'Ocupació, i, per tant, les persones amb dificultats en el camp laboral rebran també impulsos, programes que sumaran, comptant la garantia juvenil,

233-235 milions d'euros, que es destinaran a projectes del Servei d'Ocupació; la PIRMI rebrà més diners amb aquest acord pressupostari, més que mai, 185 milions per a totes les persones i famílies, i arribarem, aquesta és la nostra previsió, a 30.000 titulars al llarg d'aquest any 2015, per sobre dels 27.000 amb què vam tancar l'any 2014. I, per tant, amb un potencial de cobertura de 76.000 destinataris a finals de l'any. Per tant, 30.000 titulars i 46.500 beneficiaris.

Impulsarem, per això, en el marc de la renda mínima, també, els programes de formació i de treball. Impulsarem mesures actives d'inserció amb més recursos. Impulsarem el suport a les entitats col·laboradores en inserció a l'empresa ordinària. I incrementarem els ajuts a les empreses d'inserció. Per a tot això també destinarem, doncs, recursos complementaris importants, a més d'aquests 185 milions –en part alguns estan aquí subsumits– que destinarem a la renda mínima d'inserció.

I als centres especials de treball, amb el seu suport o sense, hauríem complert amb els nostres objectius i compromisos, que són garantir la nòmina de tots els centres especials de treball de les prop de 13.900, 14.000 persones que estan contractades amb capacitats diferents per a aquests centres especials que els acompanyen en la inserció laboral; hi destinarem més de 73 milions d'euros per, d'alguna manera, continuar mantenint, tot i que no podem subvencionar la creació de nous llocs de treball, sí garantir la continuïtat de tots els contractes d'aquestes més de dues-cents entitats, dues-cents empreses, centres especials de treball, que acullen i que integren les persones amb capacitats diferents.

Servei d'ocupació, 233 milions; renda mínima d'inserció, 185 milions; centres especials de treball, 73 milions; prop de 500 milions d'euros per atendre els col·lectius amb dificultats, un esforç pressupostari molt important.

Li agraiem el seu compromís, senyor Amorós, perquè el Grup d'Esquerra Republicana ajuda que el Govern de Catalunya marqui clarament les prioritats socials d'aquest any.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació dels bombers voluntaris (tram. 300-00276/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, hem parlat en moltes ocasions, conseller, millor dit, hem estat molt crítics en les actuacions del seu departament

i, concretament, de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments.

Hem denunciat reiteradament, parlant dels bombers professionals, la manca de diàleg que el director general ha mantingut amb aquests professionals i la manca de mitjans i el mal estat dels vehicles i les instal·lacions que han perjudicat directament el servei. I, permetin-me que posi el darrer exemple, per no ser exhaustiu, l'edició digital del *Diari de Girona* d'avui: «Material obsolet, presència de rates, goteres a les cotxeres, portes precintades per seguretat, insalubritat a la cuina, falta d'espai.» Aquestes són algunes de les denúncies que van fer públiques els bombers del parc de Girona tips del mal estat d'unes instal·lacions de fa trenta anys, denuncien deixadesa crònica del Departament d'Interior en el parc. I una mostra d'això és que en aquest temps només s'han reformat els lavabos, i, d'això, en fa tres anys, remarquen. Els bombers de Girona reclamen un parc nou.

Diari de Girona també: «Els bombers del parc de Figueres alerten que el parc cau a trossos i no poden garantir la seguretat.» Fa més de deu anys que denuncien la situació. I, a més, en aquest cas es va fer una roda de premsa, es va intentar fer una roda de premsa per part dels sindicats i la Direcció General va vetar l'accés de periodistes a les instal·lacions.

La pregunta és: ens ho poden explicar, això? No deixen que els periodistes en donin fe de com estan les instal·lacions del parc de bombers? Aquesta és la transparència de què fa gala el seu Govern?

Però, permeti'm que em centri ara en la realitat dels bombers voluntaris. I vostè sap que els bombers voluntaris han conformat una estructura fonamental en el model de seguretat de Catalunya al llarg de molts anys. Sap millor que jo que estan distribuïts en setanta-set parcs de bombers voluntaris i en setanta-tres agrupacions dels parcs mixtos, i que donen servei a 946 municipis a tot Catalunya. Per tant, estem parlant en dades del 2013 d'un col·lectiu de 2.488 bombers, i perquè fem una mica de dimensió del que estem parlant podem dir que en xifres pràcticament idèntiques tenim el mateix nombre de bombers voluntaris que de bombers professionals, hi ha un petit decalatge, però perquè ens entenguem i per fer-ho resumit estariem parlant d'aquesta proporció.

Per tant, els bombers voluntaris i els bombers professionals tenen una mateixa sensació de la seva direcció general, que és la manca de diàleg, que això ja li ho hem dit en moltes ocasions, i una sensació de menys-teniment. Això és compartit. Això és el que perceben del seu director general. I és evident que els bombers voluntaris pateixen des de fa molts anys un seguit de problemes, que podríem dir-ne «problemes crònics», que els diferents governs de la Generalitat han estat incapaços de resoldre. Però això tampoc pot servir d'excusa a l'actual Govern perquè la incapacitat dels governs anteriors no pot justificar la incapacitat de l'actual Govern. I més ja quan Convergència i Unió, l'actual Govern porta quatre anys de govern; per tant, temps més que suficient... —perquè nosaltres entenem que en aquesta legislatura i en l'anterior hi ha un govern de

continuitat—, temps més que suficient per poder haver donat resposta a alguns dels problemes dels bombers voluntaris.

Centrem-nos en quina és aquesta realitat dels bombers voluntaris. I, segons les mateixes manifestacions de l'Associació de Bombers Voluntaris de Catalunya ens diu que la capacitat actual dels bombers voluntaris per donar resposta a les emergències —ho torno a dir, eh?, per donar resposta a les emergències— està al límit del col·lapse. Comparteix vostè, conseller, aquesta afirmació? Aquesta afirmació és molt greu i cal una resposta immediata del Departament d'Interior.

I quina és la realitat avui? La dimissió de 12 caps i 16 sotscaps de sis parcs de Tarragona, i diuen sentir-se desprotegits per la desídia del Govern de la Generalitat i evidència que la situació està arribant al seu límit. Quaranta-sis caps i sotscaps de l'Agrupació de Bombers Voluntaris de la regió d'emergències de Lleida i l'Alt Pirineu han oficialitzat la seva dimissió del càrrec a la Delegació del Govern a Lleida: «Els bombers voluntaris lleidatans secunden la dimissió que van protagonitzar els caps de voluntaris de Tarragona fa dues setmanes, protesten per la falta de protecció jurídica i de cobertura sanitària que tenen per poder exercir la seva feina amb total seguretat. Els comandaments dimissionaris han qualificat de circ mediàtic i de greu menyspreu la decisió del Departament d'Interior d'apujar la retribució per hora de treball en 1,90 euros als bombers voluntaris.» Això s'ha publicat als mitjans de comunicació.

I quines raons expliquen, intentant anar a les causes de la situació, segons el parer de l'Associació de Bombers Voluntaris? Primer, la disminució important dels efectius disponibles. Ens pot dir, conseller, en quants efectius han disminuït des de l'any 2010 els bombers voluntaris?

Ens apunten també l'estat del mercat laboral, la difícil conciliació de vida laboral amb la familiar, i també les mancances en la cobertura sanitària dels bombers voluntaris, que nosaltres voldrem aprofundir en aquesta qüestió.

Per alta banda, conseller, quant temps feia que no s'havia convocat el Consell de Bombers Voluntaris? Vostè creu que aquest òrgan s'ha convocat suficientment davant de la situació que patim? I la pregunta és clara, conseller: què pensa fer? Per què ha permès que la situació arribi en aquest extrem amb aquest conjunt de dimissions que potser és l'exemplificació que la situació ha arribat a un límit extrem? Vostè creu que en l'actual situació tenim garanties d'un bon funcionament del nostre sistema de prevenció i extinció d'incendis? Ho pot garantir, vostè, davant d'aquesta situació? Podem abordar la propera campanya de foc forestal amb garanties, la propera campanya d'estiu, si es manté aquesta situació? Perquè estem parlant de la seguretat de les persones, de la seguretat dels catalans. I creu, finalment, vostè, conseller, que el seu director general davant d'aquest desgavell, públic i notori, ha fet una bona gestió al capdavant de la direcció general?

Miri, en l'anterior legislatura el Govern de Convergència i Unió, el Govern, es va comprometre a aprovar una llei de

prevenció i extinció d'incendis i salvaments que permetés la implantació d'un nou model –llàstima que el conseller Puig no hi sigui, perquè li recordàrem que aquest era un compromís seu, un compromís de Govern. Què van preferir vostès? Vostès van preferir fer unes eleccions i no resoldre els problemes. I ara després de més de dos anys que vostè porta al capdavant del Departament d'Interior, conseller Espadaler, van pel mateix camí: vostè ara amb la planificació que ens ha fet dels propers set mesos prefereixen de nou convocar unes eleccions que resoldre el problema.

I ho tornarem a dir d'una forma cara i els cops que faci falta, conseller, tenen diners per avançar de nou eleccions, tenen diners per ambaixades, tenen diners per comissionats, tenen diners per augmentar les aportacions a TV3 però no tenen diners per als bombers voluntaris. Aquesta és la realitat que vostès es plantegen i que per nosaltres és del tot inadmissible; perquè, a més de no aportar-hi diners, vostès estan demostrant una incapacitat per resoldre els seus problemes.

Conseller, compartim o no que els bombers voluntaris prestin un servei essencial per a la seguretat dels catalans? Compartim o no que quan treballen apagant focs estan contribuint a la prestació d'un servei públic? Doncs, si compartim aquestes premisses –i vostè m'està fent que sí amb el cap–, per quines raons els bombers voluntaris si tenen un accident fent de bombers no tenen garantida la cobertura de l'assistència sanitària per part de la Generalitat? Home, això és el que diuen els bombers! Miri vostè TV3, que és la seva televisió, eh?, la televisió del Govern, i veurà el que expliquen, perquè ho diuen per aquí també. (*Veus de fons.*)

Si compartim aquestes premisses per quines raons els bombers voluntaris tampoc si tenen una incapacitat fent de bombers no tenen una cobertura en cas que hagin d'estar de baixa? Per això es queixen els bombers. Clar, si vostè nega la realitat de la reclamació dels bombers, evidentment, vostès no resoldran mai el problema; no el resoldran mai el problema, negant la realitat no es resolen els problemes. (*Veus de fons.*) Sí, jo l'escollaré, però vostè escolti els bombers. Jo l'escollaré molt atent a vostè, però vostè escolti els bombers, que és el que no han fet fins ara. D'acord?

I miri, i el que no és admissible, conseller, és que vostès diguin que com que no són treballadors de la Generalitat no es pot fer res; que aquí hi ha un problema jurídic, i aquí ens quedem. Miri la televisió del Govern, a TV3, veurà el que deia el responsable de bombers, vestit d'uniforme, que deia: «Escolti, com que no hi ha una relació laboral aquí no podem fer segons quines qüestions.» Això, per nosaltres, és inadmissible, i si hi ha aquesta denúncia és perquè la situació s'està produint, no ens l'estem inventant el Partit Popular, vostè llegeixi els diaris i ho veurà.

Nosaltres li volem fer una pregunta, conseller, vostè que està davant de la negació constant de la realitat: què passaria si de sobte... –fem un exercici–, de sobte aquests 2.480 bombers voluntaris no prestessin servei? Vostè podria mantenir un servei eficaç de prevenció i extinció d'incendis? Evidentment que no. Per tant, tenim un greu problema –tenim un greu problema– que

afecta la seguretat dels catalans. I això és per al que vostè està aquí: per resoldre-ho, i nosaltres per impulsar que vostè ho resolgui. Per tant, aportin, vostès, solucions a aquesta problemàtica històrica, que no les estan aportant. I la pregunta que espero..., i, escolti, l'escollaré encantat amb candeletes, que jo li faig, és: què pensa fer? Perquè fins ara ha fet ben poc, conseller, i, d'això, se'n queixen els bombers voluntaris.

I en la segona part de la meua intervenció també abordaré quines són les propostes que creiem que s'han de fer i que s'han d'impulsar. Però, sobretot, què li demanem? Diàleg, capacitat d'escoltar, capacitat de proposar solucions, i vostès fins ara no ho han fet, perquè si ho haguessin fet la situació no s'hauria podrit com s'està podrint en aquests moments.

I, per tant, més respecte a la feina d'aquests treballadors públics, que són treballadors públics malgrat no tinguin una relació professional, i més solucions per resoldre els seus problemes.

Gràcies, senyor presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, sí que li agraeixo l'oportunitat de poder fer aquest debat en seu parlamentària, per bé que hi ha algunes de les coses que, com ja veuran, no estem del tot d'acord o estem molt distants; però, en qualsevol cas, crec que és positiu que en parlem i que en parlem en el Ple del Parlament per aclarir, doncs, algunes qüestions que, evidentment, que em preocupen com a conseller d'Interior, perquè no negaré que hi ha un desencontre important amb un col·lectiu important, que és el dels bombers voluntaris. Però intentaré explicar què és el col·lectiu, què és el que hem fet i què és el que tenim, en definitiva, previst de fer.

I em sembla important..., li agraeixo també que hagi dit explícitament que alguns dels temes que es plantegen ara són reivindicacions històriques, la solució de les quals, doncs, en qualsevol cas requereix d'un xic més de temps, requereix també en alguns casos qüestions que no estan del tot –del tot– a les nostres mans, i intentaré explicar-me.

Vostè ho ha dit, eh?, com bé coneixem tots plegats, el nostre país té un sistema de bombers que per la llei, la Llei 194, el defineix com a mixt, que està integrat per bombers funcionaris, per bombers voluntaris i per bombers d'empresa. Aquests ara no ens ocupen. I l'article 51 de la llei, ho dic per situar-nos exactament, diu: «Són bombers voluntaris les persones que per llur vocació benèfica social prestin llur servei d'una manera altruista dins l'estructura de qualsevol dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvament de Catalunya. Els bombers voluntaris» –per tant, diu la llei– «no tenen consideració de persona funcionari, ni de personal laboral, i es regeixen per la normativa que es dicti en el seu moment a través d'un reglament.»

Per tant, fixem-nos perquè el que dic és el que diu la llei, i crec que és important de cara a alguns dels temes que tenim sobre la taula. Vocació benèfica social més que evident, en qualsevol cas, doncs, que no hi ha aquesta consideració de personal funcionari, ni de personal laboral. Li estalvio les xifres de quins són els bombers. Vostè les ha dites, jo les subscriu. En qualsevol cas, un col·lectiu important, no ho nego –en qualsevol cas, un col·lectiu important–, però estalvio la lectura per no esmerçar temps aquí i per anar de dret a allò que ens ocupa i ens preocupa.

És evident que hi ha un desencontre, no l'hem amagat mai des del departament amb relació als bombers voluntaris, que s'ha traduït en algunes expressions, evidentment, de protesta, com la que vostè esmentava, doncs, de la dimissió d'alguns caps de parc, que no de bombers, de caps de parc que han estat assignats a altres caps de parc, en aquest cas, de bombers funcionaris. Per tant, des d'aquesta perspectiva del comandament del que són els parcs, això no queda desatès, que és la nostra responsabilitat que sigui així, no?

En qualsevol cas, jo crec que aquestes posicions s'han fet, doncs, per reivindicar algunes qüestions, algunes d'elles històriques, que tenen a veure amb la cobertura sanitària, amb la cobertura jurídica, que vostè ha esmentat, amb les millores en determinats equipaments.

Deixin que ho desgrani, perquè és important que hi entrem a fons, perquè les solucions han de venir, doncs, de desgranar quins són els problemes. Què és el que tenen i què és el que no tenen els bombers en aquest cas voluntaris a dia d'avui?

Doncs, amb claredat: els bombers voluntaris, a dia d'avui, tenen la mateixa cobertura d'assegurança d'accidents, per mort i per accident greu, que tenen els bombers funcionaris i que tenen els mossos d'esquadra. Això és exactament el que tenen. I tenen exactament la mateixa assegurança d'invalidesa per accident, tant en activitat com *in itinere*, que tenen el Cos de Bombers, funcionaris, i el Cos de Mossos d'Esquadra. Exactament la mateixa. I també, i ho diu el reglament, i li llegeixo l'article, també ho dic perquè és que vostè ho ha dit aquí, tenen exactament la mateixa assistència jurídica. Disposen d'aquesta cobertura. I no ho inventem ara. Ho diu el decret que vam aprovar i que no modifica l'anterior, i que entrarà en vigor a partir de l'1 de març, un decret que es va publicar al DOGC el dia 6, crec, de febrer, que entra..., a principis del mes que ve, respecte a assistència jurídica. Article 21, defensa jurídica; de bombers voluntaris, eh?, parlem: «Els membres del Cos de Bombers Voluntaris de la Generalitat de Catalunya tenen dret a gaudir de la defensa jurídica necessària en les causes instruïdes com a conseqüència d'actuacions dutes a terme en l'exercici de les seves funcions.» Per tant, tenen exactament la mateixa cobertura.

Què és el que no tenen i que hem de mirar de trobar-hi solucions? El que no tenen són aquelles prestacions que deriven del que és pròpiament una relació laboral. I, per tant, he començat llegint-li la definició que tenim en el marc legal vigent..., que la relació que tenim amb el Cos de Bombers Voluntaris no és laboral ni és funcional, sinó que és de voluntariat, és d'una altra naturalesa. Per tant, no tenen el que és la pensió d'or-

fanat, si fos el cas, la pensió de viudetat i la incapacitat permanent. Això és el que no tenen. I per la via de la seguretat social, per entendre'ns, no ho aconseguirem. Perquè des del moment que la relació entre l'Administració i els bombers voluntaris no és laboral, no poden tenir les prestacions laborals derivades d'aquesta relació que no és tal.

Altra cosa fóra –però això no em consta que s'hagi plantejat, i si és el cas que algú ho vulgui plantejar que es posi damunt la taula– que diguessin: «No, escolti, volem migrar del que és una relació de voluntariat a un altre tipus de relació laboral.» Estaríem després en un altre marc diferent. No està contemplat en la llei vigent, però tot, a la vida, es pot canviar. Però, en qualsevol cas, el que diu l'actual legislació nostra és que els bombers voluntaris són voluntaris. No són laborals, no són funcionaris. I el que ens diu la legislació bàsica a nivell de l'Estat és que a aquelles prestacions que deriven d'una relació laboral, que no ho és, que no existeix i que no pot existir en l'actual marc legal, no hi tenen dret.

Què és el que nosaltres hem proposat i què és el que nosaltres suggerim per trobar una resposta a aquestes peticions, que ens semblen raonables? Trobar altres maneres d'arribar a situacions semblants, però que mai, i cal que en prenguem consciència tots legats, podran ser exactament les mateixes que deriven d'una relació laboral, perquè la relació no és laboral. Hi han altres maneres de trobar algun tipus de pòlisses que ens doni aquestes cobertures? Sí. Doncs, treballem-hi. I això és el que jo haig de dir-los a vostè, a la cambra i al col·lectiu dels bombers en aquest cas voluntaris, una part dels quals, perquè tenen la condició, molts d'ells, de funcionaris, alguns d'ells perquè són mossos d'esquadra, altres perquè són bombers d'altres cossos i que presten a més a més voluntàriament el servei, ja tenen aquestes cobertures. Per tant, parlem d'una part petita –petita o no tan petita, és indiferent, una sola persona ens ha de preocupar– que no té les prestacions que deriven d'una relació laboral. Però, en qualsevol cas, hem de ser capaços, i aquesta és la nostra voluntat, de poder, en definitiva, arribar a trobar solucions per vies que seran diferents –seran diferents.

Sí que tenen –sí que tenen–, en els casos de baixes per incapacitat, ho dic perquè també s'ha especulat que si hi ha o que si no hi ha, unes compensacions que..., en el cas dels bombers funcionaris són: per malaltia comuna s'aplica el descompte a la nòmina, i per accident laboral és el 100 per cent de la retribució mensual. En el cas dels bombers voluntaris, que això no hi és, perquè això deriva d'una relació laboral, el que sí que tenen és, l'any 2014, una contraprestació en el cas de baixa per accident laboral de 31,91 euros el dia els primers trenta dies i de 52,50 a partir del dia trenta-u.

Això és el que tenen. Ho dic perquè a vegades es diu: «No tenim cobertura jurídica, no tenim cobertura d'accidents, no tenim...» Hi han una colla de cobertures, com la jurídica, com aquestes baixes per incapacitat temporal, o per altres aspectes, que sí que hi són, que sí que es tenen. El que no es té és allò que deriva d'una relació que no existeix, perquè no és laboral.

Quina és la predisposició del departament? Doncs la predisposició del departament l'hem dita i em plau reiterar-la, evidentment, des d'aquesta mateixa tribuna: cerquem quins són els mecanismes que ens poden acabar donant un tipus de cobertura que mai serà idèntica, perquè la relació no és laboral, però que ens permeti donar aquesta prestació per a aquella part del col·lectiu, que no tot –per a aquella part del col·lectiu, que no tot–, que no té aquesta prestació. Perquè la part del col·lectiu de voluntariat que té una relació laboral, perquè és mossos d'esquadra, perquè és bomber d'un altre cos de bombers o perquè té un altre tipus de relació laboral, en els supòsits d'invalidesa o en aquests supòsits de viudetat o d'orfanat si que tindria una cobertura.

Per tant, jo crec que per fer el debat hem de ser tots curiosos. No dic que vostè no n'hagi set. Però crec que és important que posem damunt la taula... I per això m'ha interessat anar al que és la lectura del que diu la nostra llei. Altra cosa és dir: «Escolti, hem de canviar la llei.» Escolti, doncs parlem-ne. Però a mi, com a conseller, a nosaltres com a departament, mai se'ns ha dit: «No, no, és que volem oblidar-nos de la condició de voluntari i migrar cap a un altre tipus de relació laboral.» Això fóra un altre escenari. Com tot a la vida, plantejable. Però no em consta que sigui així. Si és així, doncs que s'expliciti d'aquesta manera i ho analitzarem. També li diré que és altament improbable que de cop i volta es pugui assumir una relació contractual laboral amb dues mil i escaig persones. Com a mínim, de la nit al dia és materialment impossible.

Però, en qualsevol cas, sapiguem què és allò que hi ha, què és allò que no hi ha, i sobretot el que és més substancial, que és la voluntat de trobar respostes a un col·lectiu que és important i és essencial, però que en qualsevol cas és voluntari, com indica la llei i com assumeix el bomber que accedeix al Cos de Bombers Voluntaris en el moment, evidentment, d'entrar-hi, que val a dir que té exactament la mateixa formació, i això és important també que es conegui, que un bomber professional, que un bomber en aquest cas funcionari, i que té, doncs, un equipament, des de la perspectiva de l'EPI, de l'equipament personal, que és exactament el mateix, i que fa funcions homologables, per bé que la primera resposta, i en això també hem de ser curiosos, es fa des de l'estructura de bombers funcionaris, com evidentment ha de ser.

Hi ha un marc per discutir tot això. I vostè m'ha dit: «Què pensa fer?» Doncs jo el que penso fer és el que he fet fins ara: anar-hi jo moltes vegades personalment..., que és en aquest cas al Consell de Bombers Voluntaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. No m'ha dit res, eh?, de la situació dels parcs dels bombers professionals i de la situació que li he descrit de Girona. Jo li aconsellaria que a més d'anar

al Consell de Bombers Voluntaris anés i visités els parcs, i segurament la seva percepció canviaria, al respecte.

Però, miri, jo l'he escoltat molt atentament, i del seu discurs hem de concloure que vostès ho tenen tot arreglat i que hi ha un conjunt de bombers voluntaris que de sobte, no se sap ben bé per què, se'ls gira el cap, dimiteixen, quan són... Perdoni, deixi'm explicar-li-ho. Quan són persones que demostren la seva vocació de servei d'una forma clara als ciutadans, de sobte s'ho inventen i es queixen sense motiu, perquè realment ho tenen pràcticament tot solucionat. Això és el que deduint de les seves paraules. Vostè sap que aquesta situació no és així.

Parla d'un decret que encara no ha entrat en vigor. No, però és el que vostè ha dit. És un decret que encara no està en vigor. Per tant, aquestes cobertures, si no està en vigor el decret, segurament no s'aplicaran, no? Ah!, d'acord, bé. Vostè em parla... Vostè ha dit que entraria en vigor al març. No ha entrat en vigor.

Per altra banda, vostè em diu: «Escolti, si s'ha de canviar la llei, que es canviï.» Però si es va comprometre el seu Govern en l'anterior legislatura a canviar-la! Si era el seu compromís de govern! Oh!, i tant! –oh!, i tant! El conseller Puig s'hi va comprometre. És més: en el cas d'Iniciativa per Catalunya li vam tombar una proposició de llei perquè hi havia compromís de govern. És clar, és que la memòria històrica serveix per a alguna cosa. Per tant, no digui ara: «Si hem de canviar la llei...» No, no, és que vostès es van comprometre a canviar la llei, i si ho haguessin fet haurien pogut plantejar aquestes qüestions i haurien pogut resoldre totes aquestes qüestions. No haurien deixat podrir la situació com fan. I aquest és el problema que nosaltres ens trobem. L'Associació de Bombers Voluntaris s'ho inventa tot? No, és que, és clar, de les seves paraules hem de deduir: «No, està tot solucionat i s'ho inventen.» Perquè, és clar, si no, quina és la conclusió lògica de les seves paraules?

Per tant, des d'aquest punt de vista, escolti, sap el que li demano? La direcció general és un desgavell. Però quan parlem de bombers voluntaris i quan parlem de bombers professionals. I fa dos anys que hi ha un constant desgavell, en aquesta direcció general. I sap què li demano? Escolti, cessi el director general ja d'una vegada. Fiqui al capdavant alguna persona que sigui capaç d'impulsar aquesta direcció general i aportar solucions. El director general que té actualment ha demostrat que n'és incapaç. Per tant, cessi'l. I nosaltres ja li ho diem: si vostè no el vol cessar, nosaltres el posarem a la moció, el seu cessament. Perquè està clar que la gestió de la direcció general..., als mitjans de comunicació..., sempre s'ha caracteritzat pel conflicte constant i per la incapacitat de resoldre problemes. I quan els portem aquí al Parlament diuen: «Escolti, no, si això està resolt, ja.» L'actitud és: «No, no, si això ja ho hem resolt tot.» Bé, doncs tothom s'ho inventa. No pot ser, conseller, aquesta resposta. Perquè parla d'unes persones que tenen una vocació de servei molt important. I, per tant, no s'inventen les coses. No denuncien aquesta situació, que estan al límit, perquè sí. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que li fal-

taria un xic de respecte respecte a la situació, perquè creiem que la qüestió és prou greu.

Vostè tampoc ha parlat d'una qüestió, però que nosaltres creiem que també ho han de fer. Estudiï la viabilitat d'atorgar la condició d'agent de l'autoritat al bomber voluntari quan actua en servei de prevenció i extinció d'incendis. Garanteixi una cobertura total. I si no pot ser a través de la seguretat social, faci-ho a través d'una cobertura mitjançant la successió d'assegurances. Vostè ho pot fer. És una qüestió de cèntims.

Vostè diu: «Escolti, jo no puc assumir de cop una estructura com la que tenim, cent per cent professional.» Això no ho pot assumir, però sí que te l'obligació de garantir la cobertura a tots els bombers que presten serveis, siguin professionals o voluntaris, en totes les seves facetes. No pot haver-hi esclatxes de no-cobertura. Perquè, sap com sorgeix, en part, aquesta situació? Per la denúncia dels bombers en els mitjans de comunicació, on expliciten que davant d'un accident van estar tot un període sense saber si els cobririen o no l'assistència sanitària. Finalment... El que no diuen! I tot el període d'angoixa... Escolti, no, fiqui's a la pell d'un bomber: «Escolti, jo faig un servei, pateixo un accident, i haig de patir durant un cert temps si la Generalitat em cobrirà o no aquesta assistència?» Vostè això ho troba normal? Jo no ho trobo normal, davant d'un servidor públic, per molt que la seva relació sigui voluntària.

Per tant, nosaltres el que li demanem és: cessi el director general, canviï aquesta actitud, aportï les solucions i garanteixi en la seva totalitat la cobertura mèdica i les baixes als bombers voluntaris.

Gràcies, senyor presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Jo..., em sembla que ara ha sortit tot. Diu: «Escolti, cessi el director general.» Crec que és aquest, el tema, allò, central. Escolti, jo..., em sembla, i em remeto al diari de sessions..., que li he dit: és evident que tenim un desencontre, és evident que tenim una voluntat, és evident que hem anat canviant coses, és evident que les hem canviat en un marc, que és el marc del Consell de Bombers Voluntaris, que és on la llei estableix. De la mateixa manera que hem arribat a acords en el Consell de la Policia, que és on hem arribat a acords amb la policia, en el marc del Consell de Bombers Voluntaris és on hem d'arribar als acords. Per tant, permetin-me que reiteri una vegada més la voluntat, la crida, perquè els bombers voluntaris d'aquelles dues regions que no hi són representades s'asseguin al marc, sense que això impedeixi que si cal que ens asseguem en una taula amb ells..., hi ha disponibilitat per fer-ho. En aquest cas, del director general, del secretari general i de qui convingui per fer-ho. Perquè el que volem és resoldre el problema. Perquè ja li ho he dit.

I no tregui de les meves paraules el més mínim menyspreu cap a aquest col·lectiu, perquè em sembla que és tremendament injust fer-me dir el que no he dit.

Diu: «Escolti, vostè ha vingut a dir que estava tot solucionat.» El que li he llegit sobre les prestacions que tenen, que és l'article 20.1, 20.2 i 20.3, està en vigor. És veritat que al decret hem millorat algunes de les qüestions, però és que això ja està en el decret vigent. Per tant, els bombers..., «els membres de la Secció Activa i de la Secció Especial, incloses les persones aspirants mentre reben formació bàsica, són beneficiaris d'assegurança amb cobertura de risc de mort i incapacitat permanent per accidents», això està vigent. Ho recull el nou reglament, perquè no ho ha canviat, perquè estava vigent i perquè és correcte que sigui així. «La quantitat de cada indemnització ha de ser igual a la dels membres del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya», està vigent, perquè ja era així, i està vigent i s'ha tornat a recollir en la modificació del decret. I les despeses derivades de l'assistència medicofarmacèutica i de la persona membre del cos de bombers voluntaris en cas d'accident de qualsevol mena, produït en l'exercici de les seves funcions, i sempre que la persona interessada no tingui un altre tipus de cobertura, són a càrrec de la Generalitat. I això dona resposta a aquest dubte que tenia aquesta persona que dic «és clar que se'l va atendre», perquè estava vigent i segueix estant vigent que tot aquell sinistre que estigui en exercici de les funcions... Hem canviat només una cosa, que, a més a més, incorporem *in itinere*, o sigui, hem eixamplat la cobertura, l'hem eixamplat. Abans era només *in missio*; ara, respecte a aquesta..., què hem eixamplat? Doncs, que, a més a més, hi posem quan això es produeix *in itinere*, en el desplaçament.

Per tant, aquestes cobertures hi són i, evidentment, han de continuar sent-hi. I la cobertura jurídica als membres del cos de bombers voluntaris de la Generalitat de Catalunya..., «tenen dret a gaudir de la defensa jurídica necessària de les causes instruïdes com a conseqüència de les actuacions dutes a terme en l'exercici de les seves funcions», estava vigent i segueix vigent. Ho dic perquè a vegades s'ha creat..., no ho dic ara per les seves paraules, però s'ha creat la sensació que hi havia una desprotecció jurídica, que hi havia una desprotecció d'assegurança, de tot tipus, de tot ordre i de tota naturalesa. No. El que no hi ha són les prestacions que deriven d'una relació que no és, i el que hi ha és una voluntat política clara –i li ho diu el màxim responsable del Departament d'Interior– de trobar camins que permetin resoldre això. Seran els mateixos camins que donen una relació laboral? No, perquè la legislació laboral no ho permet.

I li ho he dit: escolti, si algú creu que hem de canviar el sistema –i a mi no se m'ha dit per part de bombers voluntaris– i de desaparèixer com a voluntaris i esdevenir, doncs, amb una relació laboral, que es posi sobre la taula, i després, escolti, si es posa una proposta, es considera, s'estudia. He avançat, de dir: escolti, que ningú es pensi que de cop i volta podem, doncs, fer un canvi d'aquest calat, perquè això té un impacte de tot ordre molt diferent. I hi ha una part, vull creure que molt important, de bombers voluntaris, perquè són mossos, perquè són bombers en un altre cos, perquè tenen no sé quina relació laboral, que no tenen el més mínim interès a tenir una relació laboral i que són voluntaris perquè són voluntaris. I potser n'hi ha una altra part –no ho sé,

no s'ha dit— que potser vol tenir una relació laboral. En qualsevol cas, si és així, jo el que dic és que s'expliciti.

I em diu: «I què pensa fer amb el Consell de Bombers Voluntaris?» Doncs, el que he fet: anar-hi. «I què és el que els demana?» Doncs, que hi vinguin. Jo hi he anat. No trobarà gaires precedents, eh?, de consellers i conselleres que hagin anat a la taula de bombers voluntaris. Jo hi he anat. I el que s'ha pactat, doncs, són les modificacions del decret, que s'han menystingut tots els canvis de decret, i crec que són tots ells canvis en positiu. Que, evidentment, es pot anar a més? Doncs, segurament que sí; però aquest és el marc. Disponibilitat d'asseure'ns en una taula, però tots aquells acords que es prenguin en una taula, amb una associació que no en representa tampoc la totalitat, tots aquests acords han de ser elevats —i això és importantíssim— en el marc que ens dona la llei, que és on hem de treballar; i vostè això no m'ho discutirà. I el marc que ens dona la llei és, en aquest cas, el Consell de Bombers Voluntaris de Catalunya.

I aquesta és la proposta, doncs, que reiterem, potser ho hem fet amb poca fortuna, potser ho hem fet amb poc èxit, però la reiterem per enèsima vegada: la voluntat —i crec que en serem capaços— de trobar estratègies i camins que ens condueixin a donar una protecció similar a aquells bombers que tenen una relació laboral, funcional, amb l'Administració; però ho hauran de fer per camins diferents. I, per tant, voluntat, sí, clara, de donar, evidentment, aquestes cobertures. I agraïment al cos de bombers voluntaris, només faltaria!, perquè són dues peces que fan un model, en aquest sentit, doncs, que ens fa diferents, ens fa diferents com a país, i que és un model que tenim des dels anys vuitanta i que ha donat molts fruits. I, si hi han qüestions, doncs, que ocupen i que preocupen, hi ha un marc on tractar-les. I el conseller hi ha anat i hi anirà tantes vegades com convingui, perquè ho entenc també com una obligació. I s'han pres acords per la unanimitat de tots els membres que hi són presents, i totes les regions, evidentment, hi són cridades a donar, doncs, la seva opinió en aquest marc que és el Consell de Bombers Voluntaris.

I, respecte —i amb això acabo, senyora presidenta, i li agraeixo la generositat— als parcs de bombers, en aquest cas, funcionaris —no li ho contestat abans perquè estava amb bombers voluntaris—, reiterar, doncs, la necessitat, la voluntat del Govern d'anar fent aquelles millores que hem pogut anar fent. No tenim les coses fàcils, des de la perspectiva econòmica, per fer grans inversions, però, en qualsevol cas, miri, li diré un parc que havia estat molt polèmic: el de Granollers. Hi hem fet unes millores; tant és així, que jo vaig poder compartir amb els Bombers de Granollers, amb tota normalitat...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Interior

Després de les crítiques que ens havien fet, han reconegut quines són les millores que hem fet, i la nit de Cap d'Any la vaig passar, la matinada del matí de Cap d'Any

la vaig passar esmorçant amb la gent del parc. Hi hem fet les millores que també hem de fer en d'altres parcs.

El que no podem és fer parcs nous. I potser estem aquí perquè en algun moment s'havien generat expectatives de fer grans parcs de bombers de nova inversió, que després s'hi va deixar d'invertir durant un cert temps i que finalment, doncs, s'ha constatat que no estem en condicions —i aquesta és una cosa que hem de dir amb claredat meridiana, no es tracta d'enganyar a ningú— d'assumir la inversió del que representen nous parcs de bombers. Per tant, hem d'anar pel camí de les millores, i aquestes estan compromeses, evidentment, per la paraula del conseller i des d'aquesta mateixa tribuna.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política universitària, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya

Interpel·lació

al Govern sobre la política universitària
(tram. 300-00275/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, en aquesta hora tardana del capvespre, un té, doncs, el dubte de dir: «Què fem? Una intervenció de combat? O fem, donat el tema, un simposium universitari?» Atès que hi ha, doncs, públic i *afición en el tendido*, intentarem combinar una mica les dues coses, conseller.

Jo crec que és una bona ocasió..., aquest és un tema que a vostè li agrada, quasi li agrada tant com criticar el senyor Montoro, i, per tant, és una bona ocasió, doncs, per dialogar sobre què entenen vostès per «política universitària». Perquè jo crec que fins ara el que han anat és apagar focs, i no tinc gaire clar, exactament, quina és la seva línia. I, per tant, el que vull és saber, conseller, quin és el seu model d'universitat, quina és la política universitària que volen seguir en aquests pocs mesos, o no, que queden de legislatura. I, per tant, jo li pregunto, conseller: quina és la missió de la universitat per vostè?, quina ha de ser la dinàmica de recerca i de docència?, quina relació ha de tenir amb la societat? I li demanaré comptes de coses que em sembla que han fet i d'altres coses que no han fet.

Primer, com veiem nosaltres la universitat; què ha de ser la universitat, conseller? Nosaltres volem una universitat de qualitat i excel·lent, inclusiva econòmicament, orientada al món laboral i social, ferma en la seva identitat intel·lectual i lliure i autònoma en el seu desenvolupament i en la seva competència. I a mi em fa por, conseller, a mi em fa por una cosa, i tinc, a més, aquesta percepció, i a vegades alguns companys universitaris s'estan replegant en la recerca —s'estan replegant en la recerca— perquè tenen la percepció que la qualitat ha baixat notablement, diguéssim, en les

noves aules, no? I, llavors, conseller, doncs, jo li vull preguntar... Escolti'm, hem de fer un esforç d'autoexigència i hem de fer un esforç d'exigència a la primària, a la secundària, i també a la universitat.

Què volem? Primer punt: una universitat oberta a la societat. Nosaltres volem, conseller, i em sembla que potser vostè també, una universitat orientada al món laboral i al món social. Oberta –oberta–, obrim la universitat d'una vegada. És a dir, la universitat molts cops sembla una torre d'ivori, tancada en si mateixa, autoreferencial, i un bon exemple en són els articles acadèmics aquests, que estan bé, aquesta manera de quantificar-los, d'acord amb els índexs de qualificació, però que al final només els llegeixen experts, i no hi ha gairebé transparència, comunicació, obertura a la societat.

Per tant, li demanem augmentar l'intercanvi entre la universitat i la societat, perquè això és bo per als estudiants, és bo per a la societat, és bo per a les universitats. I, conseller... I això, a vegades, també a l'esquerra, que sempre ens diuen: «Escolteu, vosaltres, a la universitat, no us hi fiqueu»... Perdoneu, perdonin, la universitat la paguem entre tots –la paguem entre tots–, i, per tant, és la societat els que també tenim coses a dir sobre com ha de ser la universitat i el servei que ha de fer al conjunt social.

Per tant, crec que hem d'abandonar purismes que paralitzen i hem d'anar cap a una obertura, una relació més intensa amb el mercat. I hem avançat en aquesta línia, conseller? Hem avançat? Ha millorat la percepció entre els estudiants que la universitat és útil per al seu desenvolupament professional? Hem augmentat les assignatures vinculades a les competències professionals? Tenim més professors professionals, és a dir, no estrictament acadèmics, sinó també del món professional, que donen classe a la universitat?

Crec que tots tenim clar que la crisi fortíssima que hem viscut l'hem superat a través d'una devaluació interna; era l'única manera de superar-la. Però en el futur –en el futur– el que ha de estirar l'economia és el coneixement, i aquí juga un paper cabdal la universitat. I, per tant, conseller, estan funcionant els programes per apropar el món empresarial i universitari? Quina valoració fa dels doctorats industrials? Quina valoració en fan les empreses? Quina valoració en fan les universitats? Els volen augmentar? Quines polítiques de transferència tecnològica estan seguint? I quin paper juga la universitat en el projecte RIS3, que han presentat a la Unió Europea? Hi té un paper, la universitat, allà?

I fixi's, conseller, que jo no he parlat només d'obertura al mercat: he parlat d'obertura a la societat; perquè també hi ha d'haver una obertura a la iniciativa civil i social. És a dir, hem de marcar, per exemple, línies de recerca que tinguin a veure amb les necessitats que té la nostra societat. Per exemple, estem donant espai en la discussió política, en la discussió mediàtica, a universitaris de prestigi? Perquè hi ha molt universitari, hi ha molt talent soterrat en els índexs acadèmics i en tants llibres acadèmics. Per què no fem una relació més fluida amb el món social i polític? I no parlo només de les vedets del Consell per a la Transició Nacional o dels «cantamanyanes» de Podemos. Estic

parlant, doncs, de connectar la universitat amb el pols econòmic, amb el pols social, amb els pols cultural d'un conjunt social.

I això no significa mercantilitzar la universitat, perquè precisament hem d'anar molt amb compte, conseller, perquè encara alguns soms aristotèlics, o mig aristotèlics, i considerem que el coneixement és un valor pur en si mateix, que ens porta a l'enriquiment personal i que té un valor no només amb relació al mercat, sinó en si mateix. I, per tant, hem de fer una universitat que sigui un espai liberal en el sentit més quixotesch i clàssic del mot, és a dir, un espai d'humanitat intensiva i gratuïta, no només una escola de formació tècnica superior –perquè això seria una devaluació de la missió i de la tasca de la universitat.

Parlàvem ara de gratuïtat, i jo em referia més a una categoria antropològica que no tant econòmica; però també econòmica. Hem de fer una universitat inclusiva econòmicament, conseller. Després aniré al tema dels graus, dels tres més dos; però abans de les taxes: les taxes, les taxes, les taxes. Escolti'm, som la comunitat rècord, Catalunya, rècord en impostos, en taxes, en entitats dopades socialment... Ja sé que em sortirà vostè amb Madrid i parlant de Madrid, però és que a vegades jo tinc la sensació, conseller, que vostès tenen ticolli de tant mirar a Madrid. És que constantment... (*Remor de veus.*) Bé, pel dolent, Madrid en té la culpa; quan una cosa aquí la fem tal, també a Madrid... O sigui, constantment mirant a Madrid. Prenguin una mica també aquell principi d'assumir la pròpia responsabilitat. Prioritzin la despesa, racionalitzin l'Administració, dediquin diners a les universitats i abaixin les taxes. L'altre dia li ho deia: medicina, un any, 2.400 euros a Catalunya, 40 per cent menys a València, 35 per cent menys a l'Aragó; periodisme, 2.200 euros l'any a Catalunya, 50 per cent menys a València, 40 per cent menys a l'Aragó; administració i direcció d'empreses, 1.500 euros l'any, 30 per cent menys a València, 35 per cent menys a l'Aragó. Com li deia, conseller, al final, és que els catalans haurem d'anar al FLA per estudiar, per anar al metge, per tot; és a dir que haurem de demanar crèdits per fer tot el que volem fer als serveis socials.

Passo ara, conseller, al tema de la reforma dels graus. I aquí s'ha produït gairebé un miracle, un miracle d'aquells que són vàlids per a un procés de canonització, de dir: «No, no, això desencalla el...» I és que un conseller de la Generalitat ha felicitat el ministre d'Espanya per una mesura que ha pres. I jo la veritat, conseller, és que el felicito, i crec que vostè ha estat valent també. I flexibilitzarem ara la durada dels graus. I jo li vull preguntar, doncs, què pensa d'això, i algunes coses que ja ha apuntat a l'opinió pública, si les pot concretar una mica més.

Té tot el sentit, aquesta flexibilització, acadèmicament; té sentit que siguin tres anys d'un coneixement més general i dos anys d'especialització. Ens equipara amb Europa; ens facilita la mobilitat; ens obre les portes al mercat laboral, que, de fet, està sobrequalificat i a vegades necessita també uns rangs no tan especialitzats, sinó més generalistes, per incorporar-s'hi.

És veritat que aquesta reforma, conseller, pot tenir un taló d'Aquil·les, que és l'economia, és el cost. No ho ha de ser necessàriament, perquè, si un alumne ara feia quatre més dos i a partir de l'any vinent fa tres més u, això li sortirà més a compte del que li sortia quatre més dos. Però en alguns casos, en alguns... I pot acabar amb el grau i amb el postgrau, amb el màster, amb menys despesa del que li costava abans el grau i el màster, que eren sis anys, i ara seran quatre o podran ser quatre, en alguns casos no ho serà.

I per tant jo crec, conseller, pel que deia abans, que hem de fer una universitat econòmicament inclusiva, que hem de pensar ja com fem que ningú es quedi fora de la universitat per motius econòmics. Ens pot explicar una mica més allò que van apuntar que el primer any de màster costarà el mateix que l'últim any de grau? Podem pensar que l'Institut Català de Finances obri alguna línia de crèdit per a estudiants? Podem pensar a anar negociant alguns contractes amb entitats financeres perquè donin –acabo, presidenta– algun crèdit als estudiants vinculat amb la seva situació i, per exemple, amb els seus guanys futurs en el mercat laboral? Podem establir un fort sistema de beques? Acabo, presidenta. Només les beques. La Generalitat té un bon sistema de beques; les taxes són altíssimes, el sistema de beques és bo, però publicitin-les –publicitin-les–, perquè hi ha molta gent que potser no les coneix i pensa que no pot anar a la universitat perquè no pot accedir a les beques i es pot quedar a fora psicològicament, quan realment pot anar-hi.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyors diputats, jo també venia preparat amb rèpliques de combat o rèpliques de seminari. Li agraeixo el to de la seva intervenció i em limitaré a les rèpliques de seminari.

Primer, les consideracions generals sobre la universitat i què ha de ser la universitat. Miri, la universitat ho ha de ser tot. Fixem-nos en una universitat que tots coneixem o n'hem sentit parlar: Stanford. Stanford no es pot dir que no estigui propera del mercat, *in fact*, es podria argumentar que tot Silicon Valley estaria a un altre lloc si Stanford hagués estat a un altre lloc. La biotecnologia es va inventar allí, surten companyies constantment, etcètera. Però jo li asseguro que Stanford té una potència acadèmica extraordinària. Jo li asseguro que hi ha professors a Stanford que escriuen articles perquè els llegeixin deu persones i que el que volen és impressionar deu persones, i això forma part del que és una universitat. Una universitat com Stanford ha de tenir torre d'ivori, i ha de tenir els peus ben assentats, i ha de vessar coneixement i empenedoria cap al mercat. I això és el que ambicionem per a les universitats catalanes, també, que siguin molt bones, que siguin molt bones per l'activitat acadèmica, que tin-

guem professors d'aquests que volen impressionar deu persones, però que si aconsegueixen impressionar les deu que compten, això aporta molts diners en forma de convocatòries competitives, d'empreses, etcètera, i alhora que estigui oberta a l'activitat econòmica, a la formació, pensant en els seus entorns econòmics.

I aquí li podria... I per parlar de programes concrets que van en aquesta direcció, li podria mencionar el programa Serra Húnter o ICREA, que el propòsit és atraure talent i gent que tingui impacte acadèmic a dalt de tot de l'impacte acadèmic. I això no és només això, hi ha punts de vista a darrere d'aquests programes, com, per exemple, que això no s'ha de fer a través de la funció pública, sinó a través de contractes laborals normals. I pel que fa a l'activitat cap al mercat, vostè ja ha mencionat el programa de Doctorats Industrials. Aquest ha tingut molt bona recepció, la continua tenint, hi ha molta demanda. Un doctorat no es fa en dos dies, o sigui, encara no hi ha cap doctor industrial, perquè el programa ha començat fa dos anys, o sigui, encara trigaran ben bé dos anys, o sigui que, per avaluar-lo bé, ho haurem de veure dintre de quatre o cinc anys; abans no ho podrem veure. Però la demanda és bona, clarament és una fórmula que ha sintonitzat bé amb les empreses i amb els professors.

També li puc mencionar el programa d'Indústria del Coneixement, que té com a objectiu generar *start-ups*, generar empreses des dels entorns..., les fases inicials. Quan ja són una mica grans, el capital risc ja en pren coneixement, però quan són molt petites cal donar aquest pas. Hem dissenyat un programa que, de fet, va amb quatre etapes: llavor, producte i després dos que ja són préstecs, on intervé l'ICF. S'ha fet la convocatòria de llavor i de producte, que és la que és subvenció, i la que està adreçada molt directament a aquests entorns per generar les primeres etapes exploratòries de fer veure si amb el que es treballa pot tenir una implicació econòmica i una implicació de mercat. S'acaba de tancar la primera convocatòria, no la selecció, sinó el període en què es podia demanar i em diuen que ha anat molt bé. De fet, em diuen..., em sembla que no estic revelant cap secret si dic que hi ha hagut més de dos-cents projectes presentats; no tots podran ser seleccionats, perquè em sembla que el màxim són quaranta, però la resposta ha sigut realment extraordinària i servirà per fer el mapa de possibilitats.

Al RIS3, la universitat hi ha de participar, només faltaria. Em sembla que va ser ahir que a la Unió Europea es va aprovar el programa operatiu dels nous programes Feder, això lligarà amb el RIS3. Línies de recerca marcades. Miri, Europa ja les marca molt, no en marquem més. Catalunya és una àrea relativament petita, el que hem de fer és estimular i reforçar el que funciona bé. Som forts en química; doncs, endavant. Som forts en química, som forts en altres coses, doncs, endavant. Si no som forts amb alguna cosa, doncs, mira, potser no és tan important, diguem-ne. La Unió Europea ja té molta orientació i jo crec que no hem d'afegir-n'hi més.

Ha parlat que la universitat ha de ser un espai liberal, un espai de formació tècnica superior. En fi, hi estic perfectament d'acord. Després ha entrat en temes on...,

que hem fet la universitat inclusiva i la reforma dels graus. N'aniré parlant en el temps que em queda i després a la segona part. A la universitat catalana ens hem trobat amb un dilema, un dilema que s'havia de resoldre i jo crec que s'ha resolt amb coratge: calia preservar la possibilitat de qualitat i calia assegurar l'accés. I això s'ha fet, primer, amb una cosa que no ens agrada fer-ho, però que era indispensable, que era les matrícules, que això ha assegurat la viabilitat de les universitats i ha assegurat que no es desplomessin. I, de fet, és el que garanteix que tinguem una universitat entre les dues-centes, que tinguem quatre universitats entre les cent de menys de cinquanta anys. És veritat que hi ha altres universitats a Espanya molt més econòmiques, però no sempre surten en aquestes llistes.

I l'equitat i l'accés els hem garantit amb les beques Equitat, que anem perfeccionant any rere any i que continuarem perfeccionant-les any rere any. I, en fi, aquest és l'equilibri que hem trobat. Crec que és un equilibri que amb les circumstàncies actuals –amb circumstàncies econòmiques actuals– era l'equilibri que corresponia: calia mantenir la possibilitat que les universitats respiressin financerament i calia mantenir l'accés, i les dades no ens indiquen que hi hagi hagut cap inhibició d'anar a la universitat. I, en fi, si vostè em diu que cal fer-ne més publicitat, recullo el suggeriment. Jo crec que se'n fa molta, però nosaltres no hem vist una inhibició, hem vist que els estudiants s'apunten a menys assignatures, és a dir, agafen menys crèdits, però això és normal i fins i tot diria que està bé, perquè també evita que es facin molts crèdits i després això es transformi en fracàs escolar. Naturalment els estudiants calibren millor quines són les possibilitats per a cada any.

A la propera intervenció li parlaré de la reforma dels graus.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, intentaré divergir una mica més amb vostè, perquè, si no, potser tindré problemes interns. (*Rialles.*) Intentaré divergir una mica més jo, perquè, si no, potser tindré alguns problemes. Escolti'm, miri, jo crec que les taxes altes són injustes per als que tenen rendes altres, que ja paguen els impostos, i per als que tenen rendes baixes, perquè és una mena de barrera. Jo li agrairé que expliqui una mica més això que vostè ha dit del tres més dos, del tres més u, perquè crec que ara mateix és de debat candent.

Vostè, que ha parlat de la relació entre universitat i empresa, a mi la veritat és que no se m'havia acudit, però ara vostè..., parlant jo he pensat: també té els seus perills, això de la relació entre universitat i empresa, perquè el diners també brillen molt. Fixi's, si no, en el cas Monedero. Creu vostè que ha incomplert l'Estatut del professorat? El senyor Monedero ha incomplert l'Estatut del professorat amb tots aquests diners? Perquè ell, de transferències, sí que en sap, sobretot de transferèn-

cies bancàries. Llavors, hi ha un límit de diners que es poden guanyar a fora. Vostè té opinió al respecte?

Sobre la Serra Húnter, conseller, jo la veritat és que penso que són unes bones beques, però a mi hi ha una cosa que em fa molta por, em fa molta por –em fa molta por– perquè jo recordo aquell document que el senyor Pujol deia: «Hem d'intentar infiltrar el pensament nacionalista a la universitat i tal.» I jo li vull preguntar: com es garanteix la transparència i l'objectivitat absoluta per no acabar aquí en un joc d'amics? Per a mi això és molt important i perquè tots, pensem com pensem, tinguem dret a l'accés a la universitat.

Dos últims temes que volia tractar, conseller. Un és..., i seré una mica audaç, aquí: jo crec que hem d'anar a un model de liberalització de la universitat per acabar desplegant les energies que la universitat té a dintre i que a vegades les estructures no li deixen... I la tutela del departament..., perquè a vostès els agrada molt, i amb aquest sistema català d'universitats, com controlar-ho tot. Deixem pista lliure a les universitats; deixem, per exemple, que ells mateixos puguin dissenyar amb més llibertat encara els seus graus, la seva orientació acadèmica, fins i tot els criteris d'avaluació, els criteris d'avaluació de l'alumnat, sempre que això no impliqui una discriminació per cap altre motiu que no siguin l'acadèmic i el dels criteris acadèmics disposats.

Escoltin, a vegades ho basen tot en l'estructura i són una mica neomarxistes, i tota l'estona parlen d'estructures d'estat, d'estructures, estructures... Traiem l'estructura i deixem que les universitats puguin oferir el seu plantejament, que cadascuna s'especialitzi en el que vulgui i això doni vida i doni qualitat al nostre sistema universitari. Plantejarem alguna pregunta concreta a la moció.

En aquesta línia, li voldria preguntar: la reforma de la governança universitària, en la qual jo no estic d'acord en la que vostès van plantejar, entre altres coses perquè tindria una revolució a la universitat, si l'apliquen, que... Però això està parat? S'han acovardit? Han tirat cap enrere? Volen anar endavant? Esperen a d'aquí a dues legislatures de dos anys? Com ho farem?

I, per últim, conseller, la situació del professorat –la situació del professorat–, que és una situació que s'ha de resoldre, perquè hi ha molt professorat en precari, contractat a temps parcial. Tenim una borsa de professors ben situats, consolidats, però tenim una altra borsa de professorat i de doctors que estan cobrant sous de misèria. Que a mi em deia un alt... Fixi's, eh?, li ho dic perquè m'ho deia. Diu: «És que no puc ni comprar els bolquers de la meua filla.» És que a vegades cobren tres-cents, quatre-cents euros, professors que estan cobrant... Jo sé que aquest és un tema complex, però l'hem de plantejar. Què fem, conseller? Jo plantejo que fem una plataforma, que creem alguna plataforma, des de la conselleria, orientada a aquest tipus de professorat, orientada als doctors joves, per facilitar vies de col·locació i per facilitar relació amb l'empresa. Perquè molts cops es troben allà una mica desesperats, i els hem d'obrir portes laborals també a aquesta gent. I hem de pensar també si fem un pla de consolidació d'aquest professorat a la universitat o si també,

doncs, escolti'm, diem la veritat i diem: «Miri, doncs, aquí només n'hi podrà haver tants i als altres us ajudarem», perquè hi ha molt de talent allà, molt de talent que a vegades està molt «minusvalorat», que comporta unes autoestimes, gairebé uns... Jo a vegades ho dic i s'enfaden els companys d'Iniciativa, però té gràcia que aquelles elits universitàries que venien del PSUC, del comunisme, hagin acabat creant unes estructures universitàries que creen explotació del professorat. Què fem, conseller? Què fem per ajudar aquests professors que cobren tan poc? Limitem les beques, potser, per ser més realistes? Creem plataformes de projecció cap al món laboral? Fem plans concrets perquè perdin l'ansietat? Etcètera.

Per tant, una universitat més lliure, com solucionem la situació del professorat. I, per altra banda, què pensen fer exactament amb el 3+2 i amb el 3+1, i per garantir la inclusivitat econòmica.

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Començaré per recordar-li un parell de coses de natura més política. Una, ha dit: «Els que poden pagar ja paguen impostos i, per tant, per què han de tornar a pagar a la universitat?» Aquest és un argument vàlid. Però aquests impostos nosaltres no els veiem, eh?, se'n van a un cert lloc, al centre de la península i aquí no tornen. Per tant, el dia que els nostres impostos els puguem administrar des d'aquí les coses potser pintaran diferent. Ara tenim una situació fiscal miserable i amb aquestes condicions fiscals ens hem d'espavilar. I, efectivament, això pot acabar significat que, com en els peatges..., dels quals sabem que no és el millor però són el *second best*, és millor tindre autopistes amb peatge que no tindre autopistes. Doncs, ens està passant una mica el mateix amb les universitats. Que arribin els impostos i això ho arreglarem.

I la segona cosa, també, més política, és sobre la situació del professorat. Home, no s'oblidi que qui ha congelat places torna a ser el *ministerio* i qui ha rebaixat dràsticament les convocatòries de Ramons i Cajals és el *ministerio*. No ens n'oblidem, d'això.

En fi, sobre Monedero, marxisme i tal, ho deixaré córrer.

Sobre les universitats, la liberalització, l'autonomia, que facin... Escolti, jo crec que les nostres universitats tenen molta autonomia i tenen molta iniciativa per assenyalar les seves línies. I hi ha universitats que han prioritzat clarament. N'hi ha una, ara no diré quina és, però n'hi ha una que ha assenyalat: «Les nostres prioritats són aquests quatre camps: un, dos, tres i quatre.» Altres no, altres no s'hi han atrevit. Nosaltres això ho hem aplegut.

La nostra preocupació pel professorat li asseguro que és tan intensa com la seva i potser podríem fer un es-

forç conjunt per aconseguir que es torni a obrir regulatòriament aquest àmbit.

Sobre els màsters i sobre els 3+1, sobre això dels tres, no sé per què s'ha d'estranyar. Jo crec que la columna del passiu del senyor Wert és enorme, però si hi ha algun actiu no tinc cap problema a reconèixer-ho. Jo crec que no tindria sentit tractar de dir que el que és un actiu també és un passiu. No, en això, aquest punt en particular, no hi tinc cap objecció. No només no hi tinc cap objecció, sinó que li puc ensenyar que la nostra política sempre ha sigut favorable als graus de tres anys, que són els que permeten circular per Europa. No té ni cap ni peus que els estudiants que es formen a Espanya triguin un any més a tenir un títol que els permeti anar pel món. O no té ni cap ni peus que un estudiant que té un grau europeu no se'l pugui admetre aquí perquè resulta que no està prou format. O sigui, això era un sense sentit i, per tant, si el senyor Wert ha reconegut que això és un sense sentit, jo en aquest aspecte concret l'aplaudeixo.

Realment no és 3+2, és 3 més el que sigui. Els màsters d'un any són perfectament vàlids, són màsters d'un any. Però hi haurà formacions professionals que demanaran dos anys, altres un. I això és molt important mantenir-ho. I, per tant, econòmicament el que hem de procurar, el que hem d'aconseguir, i no serà tan difícil, és que el 3+1, és a dir, els graus d'ara, que en podríem tornar a dir «antigues llicenciatures de quatre anys», que es subdivideixen en un grau de tres anys i un màster d'un any, o el primer any d'un màster de dos..., la lògica també portarà que el 2 es converteixi en 1+1, perquè, per què negar un títol el primer any, en molts casos? Però que aquest 3+1, això, valgui exactament el mateix que en aquests moments val un grau, és a dir que el canvi a graus de tres anys estigui garantit que sigui econòmicament neutral.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament de Salut i les llistes d'espera, presentada per Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre les actuacions del
Departament de Salut i les llistes
d'espera (tram. 300-00274/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, estem a febrer del 2015, pendent d'aprovar un pressupost per a l'any en curs que manté el 40 per cent del percentatge del pressupost total del Govern de la Generalitat a polítiques de salut. Val la pena recordar aquest fet perquè, tot i que –i ho hem dit moltes vegades– segur que no són els pressupostos que a vostè li hauria agradat presentar, cal valorar precisament l'esforç fet en aquests pressupostos per mantenir aquest àmbit de

salut com a prioritari. Perquè no podem oblidar que el 2008-2009 va baixar, 2010, 11 i 12 era d'un 38 per cent, i el 13, el 14 i també en aquest 15 es manté el 40 per cent del pressupost. I això és important en un moment com l'actual, on fa sis, set, vuit, ja no sé quants anys que patim una situació econòmicament difícil. Però tenim un sistema sanitari bo, que du a terme una assistència sanitària de qualitat, amb un esforç molt important que vull remarcar per part dels professionals de la salut, un sector infrafinançat, gairebé podríem dir de manera crònica, i que en aquesta situació de crisi actual sembla que plogui sobre mullat.

I, clar, després de la pregunta que li han fet aquest matí el Partit Popular sobre el finançament de la sanitat pública, a banda de trobar-la un insult a la intel·ligència, ho considero també d'una irresponsabilitat política gegantina, perquè no puc deixar de recordar, com ja ho vaig fer a la Comissió de Salut quan vostè va presentar els pressupostos de Salut, precisament la davallada pressupostària finalista del Govern de l'Estat en temes de salut. I corregeixi'm si m'equivoco, però tinc unes dades en les quals des del 2011 al 2015 la reducció del pressupost a partides finalistes en sanitat és d'un 91,91 per cent. Per tant, estem parlant gairebé del 92 per cent de reducció. Per tant, mantenim només un 8 per cent de les partides finalistes en l'àmbit de salut. Clar, segurament deu ser el que ells anomenen «estructures d'estat». I per ells, doncs, per exemple el Pla nacional de la sida, les malalties emergents, les malalties rares, la investigació en recerca, l'Hospital Clínic, la partida dirigida al Consorci Mar Salut, etcètera, això per ells deuen ser grans estructures d'estat. Evidentment, sembla que la ignorància és atrevida i a vegades s'han dit falsedats i mentides aquí també, al faristol, i espero que sigui precisament la intervenció d'aquest matí d'ignorància i no de mala fe, perquè la ignorància es cura llegint i la mala fe a vegades no.

El dimarts ho deia el president a la roda de premsa posterior a la reunió que va fer del Govern, referint-se a l'àmbit de salut: «Aquesta vegada hem fet més amb menys. I ens hauria agradat tenir més, però no pot ser així encara.» Tanmateix, el baròmetre sanitari a Catalunya segueix valorant molt positivament l'atenció sanitària a la nostra ciutadania. I en aquest sentit sí que només vull repassar quatre dades; n'hi han moltes altres. Però la ciutadania segueix mantenint una puntuació de gairebé un 7 sobre 10 a l'atenció sanitària a novembre del 2014, i vull recordar que és superior a la de juliol d'aquest mateix any, però també és superior a la puntuació que va donar l'any 2012. A l'atenció primària supera el 7, l'especialitzada és d'un 6,7, l'hospitalària també supera el 7 i l'atenció a urgències també és d'un 6 amb 18. Per tant, conseller, tot i aquests anys que s'han fet esforços considerables en l'àmbit de la salut i també en l'àmbit pressupostari per aquest Govern, la ciutadania segueix valorant positivament aquesta atenció rebuda al nostre sistema de salut.

Però un dels temes cabdals d'aquesta legislatura i de l'anterior, que n'hem parlat a bastament en aquest Parlament i que ha posat certament més pressió als centres, als professionals i òbviament, doncs, a la ciutadania, han estat les llistes d'espera, no només el que són les

llistes en si mateixes, sinó també la gestió d'aquestes mateixes llistes. I en aquests últims dos anys s'han fet esforços molt importants, sobretot en dues línies. Per una banda, aclarint quin concepte mesurem i com. És a dir, quin és el temps que s'ha esperat la gent un cop ja ha estat intervingut o diagnosticat i quin és el temps de mitjana que s'està esperant qualsevol persona en llistes d'espera. I això no és menor. Per una altra banda, també intentant racionalitzar les llistes, modificant aquelles patologies que hem de prioritzar, donant-li també molta força al criteri clínic, que òbviament cada vegada ha d'anar agafant més pes en qualsevol decisió que afecti les polítiques de salut.

Cal dir d'entrada que el tema de les llistes d'espera, del temps d'espera, és un mal comú a tots aquells serveis públics que garanteixen una cobertura universal, sobretot si tenen recursos limitats i una situació d'insuficiència financera, i que, a més a més, amb tot això, vulguin garantir la sostenibilitat d'aquest sistema de salut i també les diferents prestacions i la cartera de serveis. No cal que entri en com es donaven les dades sobre les esperes i com, a partir d'aquests canvis que s'han fet, ha calgut fer un esforç important per explicar aquestes noves xifres i com s'ha aconseguit rebaixar-les.

Un aspecte, i ho deia abans, i m'agradaria que vostè també en la seva resposta hi aprofundís, és l'apoderament dels metges per a la presa de decisions sobre aquestes llistes d'espera, perquè això implica tenir uns temps de referència i en conseqüència també un compromís que ningú a Catalunya esperi més d'un any per ser intervingut del que sigui. Perquè la gestió d'aquestes llistes d'espera no és un tema menor. Cada vegada ens trobem amb un sistema amb més complexitat, on tenim més capacitat diagnòstica, més opcions de tractament, més alternatives i circuits dins del mateix sistema de salut i una atenció, òbviament, sanitària universal. Tot això, conseller, demana una gestió acurada que prioritzi una vegada més aquesta visió clínica i la incorporació dels condicionants de la salut i de qualitat de vida que segurament impacten en la persona. Òbviament, una de les malalties que en aquests últims temps..., o una de les patologies que s'han prioritzat, precisament, per exemple, és la pròtesi de genoll, una malaltia força discapacitant per a aquells que estan pendents, doncs, d'aquesta pròtesi.

I, per tant, també es dona molta importància a millorar l'eficiència augmentant la cirurgia major ambulatoria, i també l'activitat quirúrgica del mateix sistema. Hem passat, el 2010, del 50 per cent a una activitat quirúrgica, el 14, del 54.

S'ha de seguir fent feina? Òbviament sí, però els números crec que reflecteixen l'esforç fet pels treballadors del sector salut, de les institucions, totes, i, òbviament, també de la Generalitat, perquè ningú pot negar la realitat. Hi han dades que clamen al cel: el 2010, el 80 per cent dels pacients esperaven menys de sis mesos i el 74 per cent menys d'un any. I ens trobem que el 2014, el 94 per cent dels pacients han esperat menys de sis mesos i el 97 per cent menys d'un any. Per tant, hem passat de xifres, vull repetir-ho, del 80 per cent menys de sis mesos el 2010, al 94 per cent menys de

sis mesos el 14. I en menys d'un any, hem passat al 97 per cent, quan veníem el 2010 d'un 74 per cent.

També s'han fet canvis a nivell de gestió. Hem passat de monitoritzar 14 intervencions a prioritzar-ne 27, posant un temps màxim d'espera garantit, prioritzant tres mesos en cirurgia cardíaca valvular i coronària i quaranta-cinc dies en processos oncològics. I també es mantenen els sis mesos de referència en les intervencions, com deia abans, de pròtesi de genoll, de maluc i de cataractes, que són les que poden generar més discapacitat, i òbviamment, llavors afecten molt més la qualitat de vida de les persones. I també no es vol deixar de banda la primària, l'especialitzada i les proves diagnòstiques, si s'agafa un compromís de marcar uns temps de referència en les visites també en aquests àmbits, que entenem que és un canvi substancial important quan una persona entra per qualsevol motiu en el sistema de salut, entra en contacte amb el sistema de salut. Tot això òbviamment ja s'ha començat a fer i se seguirà fent en els propers anys amb diferents ritmes, i, per tant, també calen establir diferents prioritats, no només en el que seria urgent del que no ho és, sinó també a l'hora d'anar millorant en cadascun d'aquests àmbits, amb les xifres que ens puguin donar.

Per tant, m'agradaria, conseller, si ens poguéu explicar també com es poden fer aquests canvis, perquè venim d'un decret del 2002 que s'ha anat modificant i que ara, properament, doncs, entenc que hi haurà normativa pendent d'aprovar per tal de modificar aquestes intervencions, patologies, diagnòstics, que afecten les llistes d'espera, i, per tant, m'agradaria que poguéu, vostè, aprofundir en aquest tema.

I en aquest sentit, conseller, crec que s'ha fet molta feina, però estic convençuda que no s'abaixarà la guàrdia, i, per tant, en la seva intervenció m'agradaria que ens aprofundís en aquests àmbits.

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Conseller, diputats i diputades..., bé, vostè ha fet un plantejament d'algun dels aspectes que eren els tres grans eixos amb els quals abordar una situació de crisi econòmica profunda i de fallida del sistema sanitari públic del nostre país.

Ha abordat el segon eix, al qual m'hi referiré després, però permeti'm que expliqui els tres eixos que havíem de treballar per abordar aquesta situació insòlita, i no per això inesperada, de recursos disponibles per fer sostenible un sistema sanitari públic com el nostre, sense que en cap moment aquest sistema perdés algunes coses que són, des del punt de vista polític, per al Govern, en tot cas, irrenunciables, que siguin mantingudes, si em permeten l'expressió, *in illo tempore*.

El primer objectiu que teníem, dins d'aquesta crisi econòmica i dins d'aquesta davallada dels ingressos fiscals públics i la limitació de l'endeutament per part de les

autoritats europees i del pacte d'estabilitat, havíem de conservar allò que pensàvem que era, com deia abans, no qüestionable: havíem de conservar la universalitat del sistema sanitari, havíem de conservar totes les prestacions del catàleg de prestacions públiques del nostre país –del nostre país, vull dir aquelles que estan al catàleg de prestacions de l'Estat, i aquelles que havia afegit en el seu moment el Govern de la Generalitat–, i, a més a més, no podíem renunciar a un model de proximitat desconcentrat i de base territorial.

Per tant, amb aquestes tres limitacions, assumides com a principis bàsics d'aquest abordatge, havíem de prendre decisions, com vaig dir en el mes de febrer del 2011, que comportaria una sèrie d'esforços i de sacrificis que serien reversibles en el temps, a través de totes i cadascuna de les mesures que prenguéssim en l'àmbit de la gestió pública.

Aquests esforços, com vaig dir en el seu moment, eren molt clars. Un primer gran esforç era l'esforç que no podíem assumir el fet que no hagués de ser així, sobre les retribucions dels professionals del sistema. Un segon esforç, racionalitzar la despesa farmacèutica. Un tercer esforç, limitar les inversions. I un tercer esforç, que aquest és de la ciutadania, i a això es referia vostè, tal com veiem en l'any 2011, que aquell que es pugui esperar s'hauria d'esperar una miqueta més. Amb el compromís, hi insisteixo, que anirien, com diu el conseller Mas-Colell, a través de petites xocolates del lloro, construir una gran pastilla que ens permetés aguantar tot això, recuperar progressivament tots aquells esforços que havíem demanat l'any 2011, perquè, hi insisteixo, si continuàvem gastant al 2011 al ritme de 10.850 milions anuals, no tenint-ne més que 8.500, la fallida del sistema en el mes d'octubre o novembre estava garantida. Per tant, això, que és economia domèstica, a vegades no entra massa en la reflexió política. No hi havia alternativa i, si algú tenia una altra alternativa, jo crec que era important que l'hagués posat sobre la taula en el seu moment, alternativa factible, òbviamment.

Tot això és el que en aquest període de temps, 2014..., vam dir: «A partir del 2013 començarem recuperacions.» El 2014 ens vam comprometre al fet que recuperàrem la llista d'espera, i que, un cop recuperada la llista d'espera, i d'acord amb el consens clínic i les associacions científiques, variàrem els criteris per racionalitzar, més amb criteri clínic que no administratiu, quines eren les prioritats per establir les garanties a donar, cosa que hem fet en aquest any 2015.

Per altra banda, vam dir que recuperàrem les retribucions perdudes; i, per tant, en l'àmbit del sector públic es recupera la paga extra i en l'àmbit del sector públic concertat es recupera també el dret de la paga extra, que estava condicionada en alguns casos a la disponibilitat o no de recursos per part dels resultats a l'hospital. Per tant, això ho farem a través de la concertació, òbviamment, igual que també ho fem a través de l'Institut Català de la Concertació, malgrat que s'aplica a través del capítol I.

També hem volgut recuperar... –i hi continuem insistint, i aquest matí, en aquest sentit, li ho demanàvem al Grup Popular–, recuperar el finançament finalista

que ha tingut el sistema de salut. No estem demanant un nou finançament, que també, però, a curt termini, el finançament finalista, que ha anat desapareixent progressivament en aquests anys: finançament finalista per als programes de sida, finançament finalista per a la recerca, finançament finalista per a la salut pública, per a determinades actuacions.

I, per altra banda, preservar, si més no, en aquests temps el principi de lleialtat institucional, que, com saben molt bé, no tenim la potestat les comunitats autònomes d'introduir una nova prestació, que aquesta nova prestació vagi acompanyada, tal com plantegen els principis de lleialtat institucional, de la dotació pressupostària corresponent. Ja no volem anar més enllà, no volem revisar el que no s'ha fet. Això és un altre escenari i un altre moment, però, com a mínim, el que en aquests darrers anys hem tingut a sobre la taula i que hem anat perdent, perquè tot això que anem perdent pel camí, que vol dir assumir les prestacions sense assumir el finançament, no solament Catalunya, sinó totes les comunitats autònomes tenen el mateix punt de vista, siguin del color que siguin, amb relació a aquest fenomen. Exactament igual que recuperar uns diners que al final són..., haurien de ser un apunt comptable, si em permeten l'expressió, que és augmentar el cost sanitari a través d'incrementar-li l'IVA, que, a més a més un IVA que li puguis pagar a l'Estat i que ha de finançar el mateix Estat. Per tant, això no té massa sentit des del punt de vista, diguem-ne, d'Administració bàsica. Això ho hauríem de resoldre amb un apunt comptable, segurament, i no amb el fet de gravar sobre el sistema sanitari públic del conjunt de l'Estat, una mala interpretació o una direcció d'aplicació d'un tipus d'IVA sobre el material sanitari, que la Unió Europea ens reprova el criteri i que ens el fa corregir.

Tot això, i m'hi estendré més després..., conservar i fer viable el sistema, recuperar aquelles coses que han estat necessàries per fer el sistema viable, però sí que això no elimina la necessitat de progressar davant d'un context d'entorn sanitari, d'innovació tecnològica, de noves demandes, de noves necessitats en termes de prestació, i, per tant, en aquest temps i en el 2015, fem molt èmfasi en el pressupost. Progressar vol dir orientar el sistema sanitari en el seu conjunt més a la salut que no a la malaltia, continuar sense abaixar la guàrdia de la malaltia, però desenvolupar, de veritat, tots i cadascun dels aspectes que contempla una llei aprovada per unanimitat d'aquest Parlament, que és la Llei de salut pública. Avançar dins d'aquest marc de la llei de salut pública en el compromís amb l'Organització Mundial de la Salut, de salut de totes les polítiques en l'horitzó del 20-20. Amb el programa Pinsap, que té ple recolzament de la mateixa Organització Mundial de la Salut. No abandonar la recerca biomèdica, perquè si abandonem la recerca biomèdica, malgrat la retirada de recursos en recerca feta per part de l'Estat, en el futur faríem tractaments del passat. Per tant, malgrat tot –i amb totes les dificultats però sense abaixar la guàrdia–, hem apostat per continuar amb la recerca, afegint més disponibilitats de les que en aquests moments en podríem disposar. Hem abordat un canvi important des de l'àmbit de l'atenció primària com a pal de pallar que és l'abordatge dels malats crònics en aquest sentit que deia abans,

més abordar la malaltia en sentit preventiu, és a dir, anticipant-se a les aguditzacions de malalts crònics, i anticipant-nos, crec que amb èxit, al fet que disminuïxin els ingressos, les aguditzacions, etcètera. Innovar, com no pot ser d'una altra manera, en termes de necessitats establertes per la mateixa planificació objectiva, com ha estat evolucionar de vuit hores d'hemodinàmica passar a dotze hores i de dotze a vint-i-quatre. Hi havien vuit hores l'any 2010, dotze hores fins al 2014 i vint-i-quatre hores a partir de 2015.

A banda d'això, he innovat en moltes més coses, com la introducció de l'hemodiàlisi *online*, que és molt més..., que té una taxa de mortalitat molt més baixa que l'hemodiàlisi convencional, malgrat que això suposa un sobrecost inicial però una recuperació posterior quasi immediata en termes de complicacions.

No cal dir que no hem abaixat la guàrdia en els transplants. Catalunya continua sent, malgrat el meu disgust en això, la primera comunitat autònoma en transplants. No m'interpretin malament, «disgust» perquè dic que l'èxit d'una política sanitària no es trasplantar el màxim possible, sinó haver de trasplantar menys. No es tracta de tenir una solució de màquina o de transplantament per a les insuficiències renals, sinó que es tracta de cuidar bé el diabètic perquè no faci una insuficiència renal. Per tant, amb això estem, amb les línies marcades pel Pla de salut de prioritat en totes aquelles malalties cròniques que són factor de risc.

Hem ampliat els codis existents. A part de continuar millorant la supervivència amb els codis infart i ictus, també hem ampliat el codi politraumàtic, que només estava l'any 2010 en l'àmbit de Barcelona en el conjunt de Catalunya. Hem posat en marxa el codi suïcidi. I posarem en el 2015 el codi septicèmia per abordar, sense triangulacions ni distraccions dels malalts per circuits hospitalaris, la resposta a la infecció generalitzada, que és al que en diem «septicèmia».

Hem intentat amb aquest progrés continuar amb el testimoni que se'ns va passar del pacient expert. Hem continuat cada cop amb més pacients que s'apoderen ells mateixos, s'autoapoderen de la seva pròpia cura de la salut. Estendrem, i després m'hi referiré a la primària, l'atenció d'urgències en aquest sentit; i, sobretot, una cosa amb la qual hem continuat progressant, que crec que és en transparència, en rendiment de comptes a través de totes i cadascuna de les accions que en aquest sentit hem fet des del Govern.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Maria Asumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Conseller, en aquesta segona intervenció voldria entrar en diferents temes també d'actualitat, lligats a les polítiques de salut, que aquests últims dies o mesos són força recurrents.

Abans em referia a pressupostos, que certament espero poder-los aprovar, doncs, properament en aquest Par-

lament. En aquests pressupostos hi ha una cosa important, que afecta molt el sistema de salut, tot i que a vegades d'entrada no seria el sector prioritari, no? Semblaria que és la recuperació de la paga extra per als funcionaris. En salut, saben que un 40 per cent de l'atenció sanitària està, doncs, en mans de l'ICS; i, per tant, hi ha un gruix important de persones que es beneficiaran d'aquesta mesura, no?

Però aquí sí que m'agradaria recordar un parell de coses, que és que en aquest proper exercici pressupostari recuperarem el salari del 2010; salari que vull recordar que no s'havia pujat des del 2008, i que qui va abaixar-lo no va ser el Govern de CiU, sinó que va ser el Govern del senyor Zapatero i del senyor Montilla. I també crec que és important destacar l'esforç que es farà, no només de cara als funcionaris, sinó també en l'àmbit de la salut, de cara al sector concertat, que és la resta, el 60 per cent de l'atenció sanitària pública que tenim en el nostre sistema de salut. I crec que és bo que es recuperi també aquest esforç econòmic fet per aquest sector concertat en aquests anys, en equiparació d'allò que ja recuperaran a l'ICS, no? I jo crec que és important explicar-ho, perquè per nosaltres no hi han treballadors de primera i de segona, sinó que hem de valorar positivament tots aquells treballadors que garanteixen aquesta atenció sanitària de qualitat, pública i universal.

També voldria fer referència, conseller, al Pla de salut. Aquest any acabem, no?, acaba el 2015 el Pla de salut que es va fer 2011-2015; un pla de salut que crec que ha estat un full de ruta molt bo, perquè ha canviat, segurament, doncs, les prioritats en les polítiques de salut, lògiques per la mateixa evolució de la patologia i de la ciutadania, i dels determinants de la salut, i que ha posat un focus important en l'atenció a la cronicitat. Vostè ara parlava del «pacient expert» i de l'atenció precisament al malalt crònic. Perquè és cert que cada vegada és més necessària la interdepartamentalitat en l'atenció al pacient crònic i a la comorbiditat, i també la transversalitat en aquesta atenció a les persones amb malalties cròniques. I tampoc s'ha de treure importància a l'atenció en cures paliatives.

Per tant, m'agradaria, conseller, que ens poguéssiu explicar com..., si s'està treballant en un futur Pla de salut 2016-2020, i si segueix, com a mínim, no?, la mateixa inspiració que en aquest full de ruta que ens ha guiat en aquests últims anys.

I, conseller, aquests últims dies, en un altre ordre de coses, ens estem trobant, dia sí i dia també, amb dades sobre les adjudicacions als diferents centres d'atenció primària o àrees bàsiques de salut que s'han de fer aquests mesos. Podria explicar quin creu vostè que és el problema?

Perquè miri, conseller, aquest dissabte passat, el 14 de febrer, hi havia un article al diari *Ara*, un article del catedràtic d'economia Guillem López Casasnovas, molt interessant, que sota el títol de «Disbarats sanitaris» feia un retrat interessant de la situació actual en polítiques de salut. Només els llegiré un paràgraf, que ell explicava, arran, doncs, de tot aquest tema del Bar-

naclínic i del canvi en la gestió del programa VISC+, doncs, que en aquest Parlament també s'ha debatut en aquestes últimes setmanes, no? I deia: «S'haurà consumat la gran hipocresia de partits polítics i representants experts, que diuen en privat el que després no diuen en públic per no perdre vots davant de qui l'ha dita més grossa en un tema que sovint desconeixen. Ho hauran fet per protegir la ciutadania, però a la pràctica el que hauran sembrat alarmes per mantenir l'*statu quo*. Fent-ho, s'haurà acceptat explícitament la incapacitat de la gestió pública per fer front a nous reptes. Un sector públic que, pel que en resulta, no deu saber regular el maneig de dades mantenint la confidencialitat, o garantir des d'un patronat públic l'interès social. Sota la sospita del gestor corrupte, benvingut sigui l'administrador polític.»

Per tant, en aquesta línia, i també, doncs, per les informacions que tinc sobre aquest tema, conseller, vostè què creu que passa? Perquè, és clar, a resposta d'una resposta parlamentària, un grup que no és el meu, un grup que en aquests moments està a l'oposició, però que no ho estava abans que Convergència i Unió estigués al Govern de la Generalitat, hi han tota una sèrie de dades en les quals es remunten des de l'any 2006 totes aquestes adjudicacions de centres d'atenció primària que no són de l'ICS. És a dir, en aquell moment ja es van adjudicar a empreses diferents del que era l'ICS. I que per ara, a més a més, van caducant, i òbviament s'han de renovar aquestes adjudicacions, però que aquestes adjudicacions es renovaran fins al 2023.

Per tant, conseller, m'agradaria també que en aquest tema ens hi aprofundís una mica més, quina és la situació i quina problemàtica hi veu vostè.

Moltes gràcies, conseller; gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada, des del punt de vista del..., li contestaré una mica els seus plantejaments i després faré jo una certa reflexió ràpida. Quan parlem de la recuperació de la paga extra, estem dient recuperar la paga extra per al conjunt del sistema sanitari, per nosaltres no té distinció. Una altra cosa és que un sigui per la via del capítol I i una altra sigui per la via de l'eficiència dels centres, als quals s'hauran d'afegir els ajustos tarifaris corresponents a l'activitat. Per tant, aquestes dues coses tenen dos instruments diferents, però toquen la mateixa partitura: un instrument és un i un instrument és un altre. I, per tant, això és el que tenim com a compromís.

Fixi's que com a compromís, a més a més, amb el tema de la paga extra, nosaltres, en el marc de l'autonomia de gestió del centres sanitaris, en aquelles grans institucions, que han estat moltes, gràcies a l'esforç d'eficiència, en molts dels casos s'ha pogut fer efectiva

una paga extra en aquests centres que no es va poder fer efectiva a l'Institut Català de la Salut perquè té un altre règim en l'àmbit de la presa de decisions.

I, per tant, home, aquest esforç que ha fet el sistema sanitari en aquesta contribució des de l'eficiència al sector sanitari públic no ICS, també, d'alguna manera, no pot sortir, diguem-ne, penalitzat per aquest esforç, però també aquest esforç contribuirà en una part important a aquesta recuperació de la paga extra en aquest conjunt, tal com deia l'eficiència dels mateixos centres, més els ajustos tarifaris oportuns que en aquests moments pertoquein.

Per altra banda, dir-li que el nou Pla de salut, que ha començat els seus treballs just quan va acabar la sessió darrera, encara que ja es va començar de la trobada anual a Sitges, contempla, després de la lectura i valoració dels mils pòsters presentats per tots els professionals de tots els nivells de tot Catalunya de manera voluntària, ens fa veure que hi han alguns elements de millora importants; per exemple, el Pla de salut inicialment no tenia una forta, diguem-ne, incidència en tot el que són els àmbits pediàtrics; per tant, en l'àmbit pediàtric i en l'àmbit de la salut sexual i reproductiva hi havia unes certes mancances. Per tant, aquest nou pla ha d'abordar amb rigor això, en línies de quines són els canvis en la demanda i els nous plantejaments que toca fer.

I també, des del punt de vista de continguts, trobem que l'atenció primària, malgrat que sigui una atenció familiar i comunitària, fa poc de comunitària quan sabem que el 80 per cent dels factors de la salut estan fora, estan a la comunitat i no tant en el centre sanitari; sí que, enguany, a través de la col·laboració del que se'n diu «xarxa Aupa», que és un grup de centres d'atenció primària que promouen això, sense que organitzativament això estigui reconegut, li donarem aspecte de reconeixement i començarem per tenir tres centres amb pla específic d'atenció comunitària a la regió de Barcelona i un a cada regió sanitària en el primer semestre d'aquest any perquè sigui la base del catàleg de serveis que entenem d'atenció comunitària.

Per altra banda, un element clau que creiem que toca valorar és un major apoderament dels professionals de l'àmbit de l'atenció primària, i haurem de revisar algunes de les regulacions que impedeixen que en l'àmbit de l'atenció primària la mateixa organització del treball estigui fortament centralitzada i molt poc condicionada a la necessitat dels professionals, a la consideració de la vida familiar i comunitària de la gent que treballa –perdó, familiar, sí, i comunitària–, i, per altra banda, a les necessitats de la mateixa població. Per tant, hem d'adaptar les organitzacions: no pot haver-hi un model organitzatiu, d'horari, de condicions i de personal exactament igual en una àrea bàsica que té una demanda determinada i una població determinada que en una altra. Per tant, hem de buscar un espai de normalització d'un cert aspecte lucratiu, i, sobretot, donar més apoderament als professionals, perquè s'autoorganitzin sempre en funció d'uns resultats esperats i dins d'un marc general. I que aquesta autoorganització no hagi de passar per l'autogestió necessàriament; pot ha-

ver-hi autoorganització i autonomia de gestió sense passar per l'autogestió.

Per altra banda, vostè parlava de la gestió de l'atenció primària. En un moment determinat la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya en l'any de la seva primera revisió va fer dues importants modificacions. Una d'elles, la participació de l'Ajuntament de Barcelona en la governança de la regió sanitària de Barcelona, i en aquesta governança va entrar-hi l'Ajuntament de Barcelona, com molt bé saben, i es va crear el Consorci Sanitari de Barcelona; i, per altra banda, es va donar la possibilitat que els metges de l'Institut Català de la Salut que ho volguessin, sempre que fossin professionals amb plaça en propietat, i que fossin més de la meitat més un, poguessin demanar l'autogestió d'aquell centre per part seva amb tots els professionals que treballen en aquella àrea bàsica.

Dit això, que és un mecanisme que regula la mateixa Llei d'ordenació sanitària, és sacsejat en el moment on apareix la Llei de contractes de l'Estat, perquè en el fons això és interpretat per la llei com una externalització d'un servei, no com es contemplava en la mateixa Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, i el criteri, en el seu moment, que no és meu ni d'aquest Govern, va ser treure a concurs totes les entitats de base associativa en base a la Llei de contractes. Crec que *de aquellas aguas estos lodos*. Per tant, una concessió que s'acaba és una concessió que requereix un nou concurs.

Estem treballant, de totes maneres, per preservar el que vol que es preservi el Parlament de Catalunya amb les seves resolucions, sempre que, evidentment, això es faci dins de l'empenta de la legalitat vigent i que no sigui impugnada per ningú. Per tant, tota la predisposició al fet que aquelles àrees bàsiques, i que com vostè deia molt bé –«no, no és aquest any, continuaran havent de sortir a concurs»–, podem respectar aquell principi que sigui l'apoderament dels professionals que així ho volen i que tenen regulada inclús la seva cobertura, la seva plaça, puguem continuar amb l'esperit que allò plantejava, que no és un esperit d'externalització, com jo crec que maniqueament es ven o s'explica per part d'alguns –no grups polítics, parlo, alguns–, que expliquen com si fos una novetat que ara trauríem vint àrees bàsiques a concurs, com si estiguéssim en un procés de privatització que no té res a veure. Que si traïem àrees bàsiques a concurs són aquelles que ja estan adjudicades a concurs, amb una interpretació de la qual jo discrepo –no sóc un expert jurídic, però, jo en discrepo–, que sí li sigui d'aplicació la Llei de contractes de l'Estat, alguna cosa que és un plantejament d'una llei que regula dins d'una empresa pública, com és l'ICS, una manera d'autogestionar centres d'atenció primària de manera clara. El que passa és que el mal de fent el concurs ja està fet, i ara, recuperar això serà més difícil, però el compromís nostre hi és en aquest sentit.

Per tant, crec que no és fàcil, però que sí que el Govern, la màxima voluntat és la de preservar l'esperit de la LOSC i el concepte d'autogestió dels professionals de l'ICS que vulguin adoptar aquesta fórmula jurídica, assumint ells el risc econòmic i personal que allò

no funcionés, sempre, amb retrocés de tot aquest procés si això no funcionava.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.